

PROLOG

ANGLIA, 1182

S-au împrietenit înainte de a fi destul de mari ca să înțeleagă că ar fi trebuit să se urască.

Cele două fetițe s-au întâlnit la festivalul anual de vară ținut pe hotarul dintre Scoția și Anglia. Era pentru prima dată când Lady Judith Hampton se ducea la jocurile scoțiene, prima plecare adevărată din casa ei izolată în vestul Angliei, și era atât de copleșită de toată aventura, încât abia-și putea ține ochii închiși în timpul somnului de după-amiază. Avea atât de multe de văzut și de făcut, iar pentru o fetiță curioasă de numai patru ani, mai erau și numeroase pozne care-o așteptau să le facă.

Frances Catherine Kirkcaldy făcuse deja o boroboață. Tăticul ei îi dăduse o scâltoacă zdravănă la spate, apoi o luase pe urmă ca pe un sac de nutreț, ducând-o peste câmp. O așezase pe o stâncă netedă, departe de toate cântecele și dansurile, și-i poruncise să stea acolo până se cumintea, când urma el s-o ia înapoi. Trebuia să folosească acel răgaz de liniște pentru a medita la păcatele ei.

Întrucât nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna *a medita*, Frances Catherine își spuse că nu se datora să îndeplinească acea poruncă. Este cu atât mai bine, căci avea destule pe cap îngrijorată de albina grasă care zbura bâzâind în jurul ei.

Judith asistase la pedeapsă, și-i era milă de fetița cu fața pistruiată și înfățișare caraghioasă. Știa că ea, sigur ar fi plâns dacă unchiul ei Herbert ar fi bătut-o la fund, dar fetița cea roșcovană nici măcar nu se strâmbase când o plesnise tatăl ei.

Se hotări să intre în vorbă cu ea. Așteptă ca tatăl ei să n-o mai amenințe cu degetul, pornind țanțoș înapoi peste câmp, apoi își ridică poalele fustei și o luă la fugă pentru a se strecura spre stâncă prin spate.

— Tăticul meu nu m-ar fi bătut niciodată, se lăudă Judith, în loc de prezentare.

Frances Catherine nu întoarse capul să vadă cine-i vorbește. Nu îndrăznea să-și ia privirea de la albina care se oprise pe stâncă, lângă genunchiul ei stâng.

Judith nu se lăsă descurajată de tăcerea ei.

— Tăticul meu a murit, anunță ea. Încă dinainte să mă nasc eu.

— Atunci, de unde știi dacă te-ar fi bătut sau nu?

Fetița ridică din umeri.

— Știu că n-ar fi făcut-o. Vorbești ciudat, de parcă ți s-ar fi oprit ceva în gât. Te-ai înecat cu ceva?

— Nu, răspunse Frances Catherine. Și tu vorbești ciudat.

— De ce nu te uiți la mine?

— Nu pot.

— Și de ce nu poți? se întrebă Judith.

— Trebuie să mă uit la albină, o informă Frances Catherine. Vreau să mă înțep. Vreau să fiu gata s-o plesnesc. Judith se aplecă spre ea și văzu albina care se plimba pe lângă piciorul ei stâng.

— De ce n-o plenești acum? întrebă ea în șoaptă.

— Mi-e frică, recunosc Frances Catherine. Dacă n-o nimeresc? Atunci, sigur o să mă înțep.

Această dilemă o făcu pe Judith să se încrunte pentru câteva clipe.

— Vrei s-o plesnesc eu?

— Ai vrea?

— Poate... Cum te cheamă? apoi trăgând de timp, în timp ce-și aduna curajul să atace albina.

— Frances Catherine. Da' pe tine?

— Judith. Cum se face că ai două nume. N-am mai auzit de nimeni să aibe mai mult de unul.

— Toată lumea mă întreabă, răspunse Frances Catherine, cu un oftat dramatic. Frances o cheamă pe mama. A murit când m-am născut eu. Catherine e numele bunicii, care și ea murise la fel. N-au putut fi îngropate în pământ sfânt, fiindcă biserica a spus că nu erau curate. Papa speră că voi începe să fiu cuminte, ca să ajung la cer, iar când Dumnezeu îmi va auzi cele două nume, o să-și amintească de mama și bunica

— Și de ce-a zis Biserica aia că nu erau curate?

— Fiindcă în timp ce mureau năsteau, îi explică Frances Catherine. Nu știi nimic, fato?

— Mai știi și eu câte ceva.

— Eu le știu pe toate, se laudă Frances Catherine. Cel puțin, tăticul zice că așa cred, mai mult ca sigur. Știu până și cum ajunge bebelușu-n burta mamei. Vrei să auzi?

— A, da!

— După ce se căsătoresc, tata scuipă în cupa de vin și o pune pe mama să bea. De cum înghite, gata – are un bebeluș în burtă!

Această informație dezgustătoare o făcu pe Judith să se strâmbă. Tocmai vroia să-i ceară noii ei prietene să-i mai spună, când Frances Catherine scoase dintr-o dată un scâncet sonor. Judit se aplecă să vadă ce se întâmplase, apoi și ea scânci. Albina se așezase pe vârful pantofului noii sale prietene. Cu cât se uita Judith mai lung la ea, cu atât pareea să crească mai mare.

Uită imediat de orice discuție despre naștere.

— Ai s-o plesnești? întrebă Frances Catherine.

— Mă pregătesc.

— Ți-e frică?

— Nu, minți Judith. Mie nu mi-e frica de nimica. Și credeam că nici tie nu ți-e.

— De ce?

— Fiindcă n-ai plâns când te-a bătut tăticul tău.

— N-am plâns pentru că nu m-a bătut prea tare, îi explică Frances Catherine. Tăticul nu dă niciodată tare-n mine. Cel puțin, așa zic Gavin și Kevin. Zic că mă pregătesc pentru cine știe ce nefericit pe care am să-l iau de bărbat când voi mare și-am să-l nenorocesc, de mult ce mă răsfață.

— Cine-s Gavin și Kevin?

— Frații mei după tată, răspunse Frances Catherine. Mama lor a murit.

— Tot la naștere a murit și ea?

— Nu.

— Atunci, de ce-a murit?

— De boală. Așa mi-a zis tăticul. Și acum, am să-nchid ochii strâns de tot, dacă vrei să plesnești albina asta.

Fiind atât de hotărâtă să-și impresioneze noua prietenă, Judith nu mai stătu să se gândească la consecințe. Ridică mână să dea albina la o parte, dar imediat ce-i simți aripile zbârnâind sub palmă, senzația de gădilat o făcu să strângă degetele.

În clipa următoare începu să se vaite. Frances Catherine sări de pe stâncă, pentru a o ajuta în singurul fel pe care-l știa: se puse și ea pe văicăreli.

Judith o luă la fugă împrejurul stâncii, răcnind atât de tare încât abia de-și mai putea trage respirația. Prietena ei se luă după ea, scoțând niște urlete la fel de asurzitoare, măcar de simpatie și teama, dacă nu și de durere.

Tăticul lui Francis Catherine se apropie în fugă peste câmpie. O prinse mai întâi pe fiica lui, iar când aceasta îi spuse, bâlbâindu-se, ce se întâmplase, se luă după Judith.

În câteva minute, cele două fetițe se liniștiră. Acul fu scos din palma lui Judith, iar înțepătura fu acoperită cu noroi umed și rece. Tăticul prietenei sale îi șterse blând lacrimile cu marginea pledului său de lână. Se așează pe stânca de pedeapsă, între cele două fete.

— Sunteți de jalea lumii, declară el, când sughiturile li se potoliră îndeajuns să-l audă. Urlați mai tare decât trâmbițele care anunță întrecerea, și alergați în cerc ca două găini cu capetele tăiate.

Judith nu știa dacă era supărat sau nu. Vorbea cu glas aspru, dar nu se încrunta. Frances Catherine chicoti, astfel încât Judith transe concluzia că el glumea, la urma urmei.

— A durut-o foarte rău, tăticle, îl informă Frances Catherine.

— Nu mă îndoiesc c-a durut-o, fu el de acord.

Întoarse capul spre Judith și o văzu privindul-l.

— Ești o fetișcană foarte curajoasă, c-ai ajutat-o pe fiica mea, o laudă el. Dar dacă se mai întâmplă vreodată, încearcă să nu mai prinzi albina. Ai înțeles?

Judith dădu din cap cu seriozitate.

— Ești foarte drăgălașă, remarcă el, bătând-o pe braț. Cum te cheamă, copilițo?

— Judith o cheamă, tăticule, și e prietena mea. Poate să ia cina cu noi?

— Ei, asta depinde de părinții ei.

— Tăticul ei a murit, continuă Frances Catherine. Nu-i așa că-i trist, tăticule?

— Ba bine că nu, replică tatăl ei, cu colțurile gurii încrețindu-i-se, deși nu zâmbi. Totuși, are cei mai drăgălași ochi albastrii pe care i-am văzut vreodată.

— N-am și eu cei mai drăgălași ochi pe care i-ai văzut vreodată, tăticule?

— Ba da, Frances Catherine. Tu ai ce mai drăgălași ochi căprui pe care i-am văzut vreodată. Nu încape nici cea mai mică îndoială.

Frances Catherine fu atât de mulțumită, încât își strânse umerii și chicoti din nou.

— Tăticul ei a murit încă înainte ca ea să se nască, urmă ea.

Tatăl ei dădu din cap, apoi spuse:

— Acum, fata mea, vreau să taci ca mormântul în timp ce stau de vorbă cu prietena ta.

— Bine, tăticule.

Se întoarse iar spre Judith. Felul ei de a-l privi atât de fix îl cam neliniștea. Era prea serioasă pentru o fetiță de vârsta ei.

— Câți ani ai, Judith?

Judith ridică patru degete.

— Vezi, tăticule? E de vârsta mea.

— Nu, Frances Catherine, nu are tocmai aceeași vârstă ca tine. Judith are patru ani, iar tu ai împlinit deja cinci ani – mai ții minte?

— Mai țin, tăticule.

Îi zâmbi fiicei sale, apoi încercă din nou să-i vorbească lui Judith.

— Nu ți-e frică de nimic, nu-i așa?

— De nimic nu-i e frică. Așa mi-a spus.

— Taci, fată. Vreau s-o aud pe prietena ta rostind o vorbă, două. Judith, mămica ta e aici?

Fetița clătină din cap. Începu să-și răsucească o șuviță din părul blond albicios în jurul degetului, cu nervozitate, fără să-și ia privirea de la tatăl lui Frances Catherine. Chipul bărbatului era acoperit de favoriți roșcați și, când vorbea, țepii acestora tresăltau. Judith ar vrut să-i atingă, să afle cum se simteau.

— Judith? E aici mămica ta? repetă el.

— Nu. Mămica e la unchiul Tekel. Nu știi că sunt aici. O să fie secret, n-am să mă pot întoarce niciodată la festival. Așa mi-a spus mătușa Millicent.

O dată ce începuse să vorbească, voia să-i spună tot ce știa.

— Unchiul Tekel zice că-i la fel ca tăticul meu, dar el e fratele lui mămica și niciodată nu stau pe genunchii lui. Și nici n-aș vrea, chiar dac-aș putea, dar nu pot, așa că nu contează, nu-i așa?

Tatăl lui Frances Catherine îi era greu să înțeleagă această explicație, dar fiica sa nu avea nici o problemă. Și ea ardea de curiozitate.

— De ce n-ai putea dacă ai vrea? întrebă ea.

— I s-au rupt picioarele.

Frances Catherine scoase o exclamație.

— Tăticule, nu-ia așa că-i trist?

Tatăl ei scoase un oftat prelung. Sensul conversației începea să-i scape.

— Ba bine că nu, fu el de acord. Și acum, Judith, dacă mama ta e acasă, tu cum ai ajuns aici?

— Cu sora mamei. Înainte, stăteam tot timpul la mătușa Millicent și unchiul Herbert, dar mama nu mă mai lasă.

— Dar de ce? se interesă Frances Catherine.

— De-aia, că mama a auzit când i-am zis lui unchiul Herbert tăticule. S-a-nfuriat așa de tare, că mi-a dat una peste creștetul capului. Apoi, unchiul Tekel; mi-a spus că de-atunci în colo trebuia să stau cu el și mama jumătate de an, ca să știu a cui sunt, iar la mătușei Millicent și unchiului Herbert nu le mai rămânde decât să se descurce fără mine. Așa a zis unchiul Tekel. Mama nu voia să plec nici măcar pentru jumătate de an, dar Tekel încă nu începuse să bea pentru cină, așa că a știut că va ține minte ce i-a spus.

Când nu e beat, mereu ține minte. Mama era iar furioasă.

— Mama ta era furioasă fiindcă urma să stea fără tine o jumătate de an? întrebă Frances Catherine.

— Nu, șopti Judith. Mama zice că-s o pacoste.

— Atunci de ce nu voia să te duci?

— Nu-i place de unchiul Herbert. De-asta se tot pune împotriva.

— Și de ce nu-i place? vru să știe Frances Catherine.

— Fiindcă-i rudă cu afurisiții de scoțieni, repetă Judith ceea ce auzise de nenumărate ori. Mama zice că n-ar trebui nici măcar să vreau să stau de vorbă cu afurisiții de scoțieni.

— Tăticule, eu sunt o afurisită de scoțiancă?

— Nu, în nici un caz.

— Dar eu? întrebă Judith, cu îngrijorare vizibilă.

— Tu ești englezoaică, Judith, îi explică răbdător tatăl noii sale prietene.

— Sunt o afurisită de englezoaică?

— Nimeni nu e afurisit! declară el, simțind că începe să-l ajungă exasperarea.

Vru să spună mai mult, apoi izbucni dintr-o dată în râs. Burta umflată începu să i se scuture.

— Ar fi bine să țin minte să nu spun în fața voastră din ce nu vreau să ajungă la urechile voastre, gaițe ce sunteți.

— Da' de ce, tăticule?

— Nu-i treaba ta.

Se ridică, ținându-și fiica pe un braț, iat pe Judith, de celălalt. Ambele fetițe scoase chițaieli de plăcere când se prefăcu că le scapă.

— Hai mai bine să-i găsim pe mătușa și pe unchiul tău până nu încep să se îngrijoreze, Judith. Arată-mi unde-i cortul vostru, fătuc.

Imediat, pe Judith o cuprinse spaima. Nu-și mai amintea unde se află cortul. Întrucât încă nu-și cunoștea culorile, n-avea cum să i-l descrie lui tatăl lui Frances Catherine.

Încercă să-și stăpânească plânsul. Plecând capul, răspunse în șoaptă.

— Nu mai țin minte unde e.

Apoi se încordă, așteptându-i furia. Credea că avea să strige la ea că era proastă, așa cum făcuse întotdeauna unchiul Tekel când era băut și se enerva de câte o greșeală involuntară a ei.

Dar tăticul lui Frances Catherine nu se supără. Privindu-l pe furios îi observă zâmbetul, iar neliniștea i se risipi pe dată, când bărbatul îi spusese că avea să le găsească pe rudele ei în curând.

— O să le fie dor de tine dacă nu te mai întorci? întrebă Frances Catherine.

Judith dădu din cap.

— Unchiul Herbert și mătușa Millicent ar plânge. Câteodată, așa aș mai vrea să fie ei mămica și tăticul meu, zău că da!

— Da' de ce!

Fetița ridică din umeri. Nu știa cum să-i explice prietenei sale de ce.

— Ei, nu e nimic în neregulă când îți dorești ceva, îi spuse tatăl lui Frances Catherine.

Judith fu atât de bucuroasă că era de acord cu ea, încât își rezemă capul pe umărul lui. Îi simți sub obraz pledul cald. Și mirosea așa de frumos, a natură...

Își spuse că era cel mai minunat tătic din lume. Întrucât n-o privea, se hotărâ să-și satisfacă curiozitatea, și ridică mâna să-i atingă bărbia. Firele o gădilară, făcând-o să chicotească.

— Tăticule, îți place noua mea prietenă? Întrebă Frances Catherine când ajunsese pe la jumătatea distanței.

— Sigur că da.

— Pot s-o păstrez?

— Pentru numele... Nu, nu poți s-o păstrezi. Nu-i un cățel. Dar poți fi și tu prietena ei, se grăbi el să adauge, înainte ca fata să-l contrazică.

— Pentru totdeauna, tăticule?

Îi pusese lui întrebarea, dar cea care răspunse fu Judith.

— Pentru todeauna, șopti ea cu sfială.

Și astfel începu totul.

Din acel moment, cele două fete au rămas nedespărțite. Festivalul a durat trei săptămâni încheiate, diverse clanuri venind și plecând, iar campionatele erau întotdeauna programate în ultima duminică a lunii.

Dar lui Judith și Frances Catherine nu le pasa de concursuri. Erau prea preocupate să-și destăinuiască una alteia toate secretele lor.

Era o prietenie perfectă. Francis Catherine găsisse pe cineva, o persoană care voia s-o asculte ce avea de spus, iar Judith găsisse în sfârșit pe cineva care voia să-i vorbească.

Rudelor, însă, le puneau răbdarea la grea încercare. Francis Catherine începuse să folosească din două-n două fraze cuvântul „afurisit”, iar Judith pronunța la fel de des trist. Într-o după-amiază, când ar fi trebuit să-și facă siesta, se tunseră una pe alta. Când mătușa Millicent văzu rezultatul, începu să țipe și nu se opri până nu le trânti pe capete niște bonete albe, ca să ascundă dezastrul. Era furioasă și pe unchiul Herbert, fiindcă ar fi trebuit să le supravegheze și, în loc să fie măcar spășit, râdea ca un nebun. Îi ordonă să le ducă pe cele două drăcușoare și să le așeze pe stânca de pedeapsă, ca să cugete la purtarea lor rușinoasă.

Fetele au cugetat mult, dar nu la comportamentul lor. Lui Frances Catherine îi venise minunata idee că și Judith putea să aibe două nume, ca să fie la fel cu ea. Le-a luat mult timp să aleagă unul, dar după ce s-au hotărât, Judith a devenit Judith Elizabeth și a început să refuze să mai răspundă la chemări dacă oamenii nu i se adresau pe ambele nume.

A trecut apoi un an de zile, și totuși, când s-au revăzut, parcă nu fuseseră despărțite decât o oră, două. Frances Catherine abia astepta să rămâna singură cu Judith, căci aflase încă un lucru uluitor despre nașteri. Nu era nevoie ca femeie, ca să fie măritată pentru a avea un copil, la urma urmei. Știa sigur asta, pentru că unei femei din familia Kirkcaldy îi crescuse un copil în burtă și nu era măritată. Unele dintre bătrânele clanului aruncaseră cu pietre în biata fată, până când tatăl lui Francis Catherine le oprise.

— Au aruncat cu pietre și în bărbatul care-a scuipat în cupă? vru să știe Judith.

Francis Catherine clătină din cap.

— Femeia n-a vrut să spună cine o făcuse.

Lección era ușor de înțeles, continuă Frances Catherine că dacă o femeie în toată firea bea din cupa cu vin a oricărui bărbat, sigur îi creștea un copil în burtă.

O puse pe Judith să-i promită că niciodată n-avea să facă așa ceva. Judith îi smulse lui Francis Catherine aceeași promisiune.

Anii de creștere s-au început în memoria lui Judith, ia conștiința urii care exista între scoțieni și englezi îi pătrundea încet în minte. Bănuia că stiușe dintotdeauna cât îi disprețuia mama ei și unchiul Tekel pe scoțieni, dar crezuse că o făcuse fiindcă nu-i cunoștea mai bine.

Necunoașterea genera adesea dispreț, nu? Cel puțin, așa spunea unchiul Herbert. Iar Judith îl credea intru-totul. Era un om blând și atât de iubitor, iar când Judith a sugerat că mama ei și Tehel nu-și petrecuseră niciodată timpul cu o familie de scoțieni și de aceea nu-și dadeau seama ce oameni de soi ales și buni la inimă erau, unchiul Herbert a sărutat-o pe frunte și i-a spus că se putea să fie și așa.

După tristetea din ochii lui Judith și-a dat seama că îi dădea dreptate doar ca să-i facă o plăcere, și ca s-o apere de prejudecățile irrationale ale mamei ei.

La unsprezece ani, în timp ce mergea spre festival, a aflat adevăratul motiv pentru care mama ei îi ura pe scoțieni. Era măritată cu unul dintre ei.

CAPITOLUL 1

SCOȚIA, 1200

Iain Maitland era un ticălos al dracului de rău când îl înfuria ceva.

Iar acum îl înfuriase. Îi venisera dracii în momentul când fratele său, Patrick, îi spusese despre promisiunea care i-o făcuse bunei sale soții, Frances Catherine.

Dacă Patrick voise să-i facă o surpriză, își atinsese țelul, de bună seamă. Explicația lui îl amuțise Iain.

Dar muțenia nu-l țintuise mult. Imediat, îi luase loc furia. La drept vorbind, făgăduiala ridicolă pe care fratele lui i-o făcuse soției sale nu-l revolta nici pe departe la fel se mult ca faptul că Patrick chemase sfatul ca să-și spună oficial părerea. Iain i-ar fi împiedicat să-i amestece pe bătrânii clanului în chestiunile private de familie, dar pe atunci era plecat de pe moșie, vânându-i pe ticăloșii din clanul MacLean care învinseseră trei războinici ai clanului Maitland tineri și neânvățați iar când se întoarsese acasă, obosit dar victorios, faptul era deja consumat.

Putea orcând fi sigur că Patrick complica îngrozitor până și cele mai simple probleme. Se vedea clar că nu se gândea la nici una dintre consecințele comportamentului său pripit. Iain, ca boier numit recent la cârmuirea clanului, trebuia acum să-și lase deoparte îndatoririle și loialitatea față de rudele cele mai apropiate, și să acționeze numai și numai ca membru al sfatului.

N-avea să se ridice la înălțimea acestor așteptări, desigur. Urma să-i stea alături fratelui său, oricât se împotriveau bătrânii. Nu putea permite nici ca Patrick să fie pedepsit. La nevoie, era pregătit să lupte.

Iain nu-i împărtășise fratelui său hotărârea luată, din simplu motiv că voia ca Patrick să mai fie chinuit un timp de incertitudine. Dacă acest calvar se dovedea destul de dureros, poate că avea să învețe în sfârșit să fie puțin mai reținut.

Sfatul celor cinci se adunase deja în sala cea mare, ca să audă cererea lui Patrick, când Iain își terminase treburile și porni în susul colinei. Fratele lui îl aștepta în mijlocul curții. Părea gata să pornească la luptă. Stătea cu picioarele depărtate și pumnii strânși pe lângă trup și se încrunta le fel de feroce ca norii de furtună ce forfoteau deasupra, pe cer.

Iain nu era deloc impresionat de fanfaronada fratelui său. Îl dădu pe Patrick la o parte din drum când acesta încercă să-i țină calea și merse mai departe, spre treptele fortăreței.

— Iain! îl strigă Patrick. Te întreb acum, ca să știu cum stai înainte să intrăm. Îmi ești alături, sau împotriva?

Iain se opri, apoi se întoarse încet să-și privească fratele. Pe chip i se citea furia. Dar, când vorbi, glasul îi era de o blândețe înșelătoare?

— Și dacă mă provocă anume, Patrick, punându-mi o asemenea întrebare?

Imediat, Patrick se realxă.

— N-am vrut să te jignesc, dar ești nou ca boier și încă n-ai fost pus la încercare într-un fel atât de personal de către sfatul bătrânilor. Nu-mi dădusem seama până acum în ce situație încurcată te-am pus.

— Vrei să te răzgândești?

— Nu, răspunse Patrick cu un zâmbet, apropiindu-se de fratele lui. Știu că n-ai vrut să amestec sfatul, mai ales acum, când te lupți să-i convingi să ne aliem cu Dunbarii împotriva Macleanilor, dar Frances Catherine este hotărâtă să le primească binecuvântarea. Vrea ca prietena ei să fie binevenită aici.

Fată de această explicație, Iain nu avea nici un comentariu.

Patrick continuă stăruitor:

— Îmi dau seamă și că nu înțelegi motivele de a-i fi promis așa ceva soției mele, dar într-o zi, când ai s-o întâlnești pe femeia potrivită vei înțelege de minune toate lucrurile astea.

Iain clătină din cap, exasperat.

— Pe toți sfinții, Patrick, în veci n-am să înțeleg. Nu există așa ceva, o femeie potrivită. Toate sunt o apă și-un pământ.

Patrick râse.

— Și eu credeam așa, până am cunoscut-o pe Frances Catherine.

— Vorbești ca o femeie.

Comentariul lui nu-l insultă pe Patrick. Știa că Iain nu ar fi putut înțelege iubire pe care o simțea pentru soția lui, dar cu voia lui Dumnezeu, într-o bună zi avea să găsească și el o femeie care să-i cucerească inima. Iar în ziua aceea, Patrick urma să se distreze copios amintindu-i de atitudinea lui dinainte.

— Duncan a dat de înțeles că s-ar putea să vrea s-o ia la întrebări pe soția mea, urmă Patrick, revenind la principala lui grijă. Crezi că moșul a glumit cu mine?

Fără să se întoarcă, Ian îi răspunse:

— Nici unul dintre bătrânii sfatului nu glumește, Patrick. Știi asta la fel de bine ca și mine.

— La naiba, răspund pentru ce s-a întâmpat.

— Răspunzi, dară.

Patrick nu luă în seamă iuțea cu care fratele lui îi dăduse dreptate.

— Nu voi lăsa s-o intimideze pe Frances Chaterine.

Ian oftă.

— Nici eu, îi promise el.

Acordul lui îl surprinse atât de mult pe Patrick, încât chipul lui încruntat se însenină.

— Cred că mă vor putea convinge să mă răzgândesc, spuse el. Ar face mai bine să înțelegi că nimic din tot ce-ar putea spune sau face oricare dintre ei n-o să aibă nici o importanță pentru mine. I-am dat lui Frances Catherine cuvântul meu, și sunt hotărât să mi-l respect. Pe Dumnezeu din ceruri, Iain, aș intra și în flăcările iadului pentru soția mea.

Întorcându-se spre fratele său, Iain îi zâmbi.

— Deocamdată, va fi de ajuns să intri în sala cea mare, spuse el târâgănat. Hai, să mergem.

Patrick dădu din cap, apoi i-o luă grăbit înainte să deschidă una dintre ușile duble.

— Un sfat, Patrick, îl opri Iain. Lasă-ți furia dincolo de ușile astea. Dacă văd cât de zădărnici ești, au să-ți sară la beregată. Declară-ți pur și simplu motivele pe un ton calm. Lasă-ți gândurile călăuzite de logică, nu de emoții.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, lasă totul în seama mea.

După aceste cuvinte ușile se închiseră.

Peste câteva momente, consiliul trimise un mesager s-o caute pe Frances Catherine. Fu însărcinat cu această datorie tânărul Sean. O găsi pe soția lui Patrick așezată lângă foc, în casa ei, și-i explică imediat că era așteptată la for.

Pe Frances Catherine începu s-o doară capul. Patrick îi spusese că se putea să fie chemată înaintea sfatului, dar nu-l crezuse. Nu se mai auzise ca o femeie să le spună bătrânilor sau boierului ce-i trecea prin minte, în orice calitate oficială. Și n-o consola deloc faptul că noul boier era fratele mai mare a soțului ei. Nu, acea relație nu însemna absolut nimic.

Ajunsesse pe treptele fortului și se opri acolo, în așteptare. Prin curte trecuseră câteva femei, curioase să o vadă stând la ușa boierului. Agnes Kerry, cața bătrâna care umbla mereu cu nasul pe sus, fiind convinsă că fiica ei avea să devină mireasa boierului, dăduse deja ocol de două ori curții, încercând să afle ce se întâmpla, iar câteva vecine de-ale ei începuseră și ele să se apropie.

În sfârșit, ușa se deschise scârțâind și apăru Patrick. Frances Catherine fu atât de ușurată la vederea lui, că aproape izbucni în lacrimi.

— O, Patrick, exclamă ea. Îmi pare atât de rău că te-am băgat în încurcătura asta!

— Vrei să spui că mă dezlegi de fâgăduială? o întrebă el, cu glasul acela profund și sonor pe care soția lui îl iubea atât de mult.

— Nu.

Răspunsul ei direct îl făcu să râdă.

— Nici nu mă așteptam.

Frances Chaterine n-avea chef de tachinării. Nu voia să se concentreze decât asupra calvarului care o aștepta.

— E și el înăuntru? întrebă, într-o șoaptă abia auzită.

— Da, iubito, a venit și Iain.

— Va să zică știe de făgăduială?

Aproape imediat ce rostise cuvintele, își dăduse seama ce întrebare prostească pusese.

— O, Doamne, sigur că știe!

— E supărat pe noi?

— Iubito, totul o să fie bine, îi promise el, încercând s-o tragă ușurel spre ușă.

Frances Catherine nu se lăsă cu una, ci două.

— Fort, sfatul, Patrick... se repezi ea. Ce-au zis după ce te-au ascultat?

— Încă mai bolborosesc.

— O, Doamne! încremeni ea

Patrick își dădu seama că n-ar fi trebuit să fie atât de sincer. O cuprinse strâns cu un braț, pe după umeri.

— O să se rezolve totul, șopti el liniștitor. Ai să vezi. Dacă trebuie să mă duc pe jos până-n Anglia ca s-o aduc pe prietena ta, am s-o fac. Ai încredere în mine, nu-i așa?

— Da, am cea mai mare încredere. Altfel, în veci nu m-aș fi măritat cu tine. O, Patrick, înțelegi cât de important e totul pentru mine?

Patrick o sărută pe creștet, înainte de a răspunde.

— Da, știu. Îmi promiți un lucru?

— Orice.

— După ce prietena ta va veni aici, ai să râzi din nou?

Frances Catherine zâmbi.

— Îți promit, șopti ea.

Apoi îl cuprinse cu brațele de după mijloc, strâns. Stătură astfel îmbrățișați câteva momente. O femeie care trecea cu un coș de rufe se opri să le zambească.

Patrick și Frances Catherine formau o pereche foarte reușită. Pe cât de neghicios și brunet era el, pe-atât era ea de deschisă la culoarea chipului. Amândoi erau înalți, deși Patrick atingea șase picioare, astfel soția lui abia de-i ajungea cu creștetul la bărbie. Numai când stătea lângă fratele lui părea mai scund, căci Boierul Maitland era mai înalt cu câteva degete. Însă Patrick, cu siguranță, era la fel de lat în umeri și avea același păr castaniu spre negru. Nuanța de cenușiu a ochilor lui era mai închisă ca a lui Iain, iar profilul chipeș nu-i era marcat nici pe departe de atâtea cicatrice dobândite în luptă.

Dacă soțul ei era atât de musculos Frances Catherine era mlădioasă ca nuiaua. Si avea doi ochii căprui și frumoși, care scânteiau ca aurul când râdea. Însă comoara ei cea mai mare era părul. Lung până la talie, de un arămiu închis, nu forma nici o buclă care să-i știrbească strălucirea.

Patrick o simți înfiorându-se în brațele lui și hotărâ că sosise momentul să intre în fort și să pună capăt calvarului.

— Acum vino înăuntru, iubito. Ne așteaptă.

Frances Catherine trase adânc aer în piept, se desprinsese de el și intră. Patrick se grăbi s-o urmeze.

Ajunsese la treptele ce coborau în marea sală, când dintr-o dată Frances Catherine se rezemă de soțul ei și-i șopti:

— Vărul tău, Stephan, a spus că atunci când Iain se înfurie, cine-l vede încrunțat poate să moară de inimă. Trebuie să ne dăm toată stăruința să nu-l înfuriem, Patrick, bine?

Pentru că era atât de serioasă și îngrijorată, Patrick nu râse, deși nici nu-și putu stăpâni exasperarea.

— Frances Catherine, zău că trebuie să facem ceva cu frica asta a ta necugetată. Fratele meu...

Frances Catherine îl apucă de braț.

— O să facem mai târziu. Acum doar promite-mi.

— În regulă, se învoi el cu un oftat. N-o să-l înfuriem pe Iain.

De îndată Frances Catherine slăbi strâmsimea. Comportamentul ei îl făcu pe Patrick să clatine din cap. Despre Iain se povestea atâtea legende trase de păr! Stephan știa că cele mai multe femei se temeau de el și se distra copios ațâțându-le din când în când frica.

Fără să știe, fratele lui tocmai începuse s-o sperie pe Frances Chaterine.

Stătea în fața vetrei, singur, cu brațele încrucișate peste pieptul masiv. Avea o poziție relaxată, dar privirea pătrunzătoare din ochii lui numai distinsă nu era. Se uita atât de încruntat, încât focul ce ardea în spatele lui părea rece pe lângă această expresie.

Frances Chaterine tocmai pornise în josul treptelor, când privi înainte și zări chipul lui Iain. Imediat, își pierdu echilibrul. Patrick o prinse în ultima clipă.

Iain îi observă și el spaima. Presupuse că se temea de bătrânii din sat. Se întoarse spre stânga, unde stăteau așezați aceștia, și-i făcu semn lui Graham să înceapă. Cu cât se termina mai repede gâlceava, cu atât cumnata lui se putea liniști mai curând.

Toți bătrânii se uitau la ea. După mărime, cei cinci semănau cu treptele unei scări. Cel mai bătrân, Vincent, era și cel mai scund. Stătea așezat în celălalt capăt al șirului, față de Graham, purtătorul lor de cuvânt, Duncan, Gelfrid și Qwen ocupau locurile dintre ei.

Fiecare bătrân avea părul vârstat de mai multe sau mai puține șuvițe argintii, iar obrajii tuturor erau brăzdați de cicatrice destule ca să acopere zidurile de piatră ale unei fortărețe. Frances Chaterine îl privi pe Graham. Căpetenia avea riduri adânci la colțurile ochilor, iar tânăra femeie prefera să creadă că râsul i le întipărise acolo de-a lungul timpului. Așa, îi era mai ușor să-și imagineze că aveau să-i înțeleagă problema.

— Soțul tău tocmai ne-a împărtășit o poveste uluitoare, Frances Chaterine, începu Graham. Adevăru-i că nu ne prea vine s-o credem.

Dădu din cap, ca să-și întărească vorbele, apoi făcu o pauză. Nesigură dacă acum trebuia să răspundă sau nu Frances Chaterine ridică privirea spre Patrick. Îl văzu dând din cap încurajator, și începu:

— Soțul meu nu v-a spus decât adevărul.

Toți ceilalți patru membri ai sfatului se încruntară în același timp. Numai Graham zâmbi. Pe un ton mai blând, o întrebă:

— Ne vei spune pentru ce motive pretinzi ca această făgăduială să fie respectată?

Frances Chaterine reacționează ca și cum Graham ar fi strigat la ea. Știa că folosise cuvântul „pretinzi” anume ca s-o insulte.

— Sunt femeie și niciodată nu i-aș pretinde nimic soțului meu. I-aș cere doar, iar acum cer ca Patrick să se țină de cuvânt.

— Foarte bine, consimți Graham, cu glasul la fel de lin. Nu pretinzi – ceri. Acum aș dori să explici în fața acestui sfat motivele de a fi făcut o cerere atât de scandaloasă.

Frances Chaterine deveni rigidă. Auzi acolo – scandaloasă! Trase adânc aer în piept, să se calmeze.

— Înainte de a accepta să mă mărit cu Patrick, i-am cerut să o aducă la mine pe cea mai bună prietenă a mea, Lady Elizabeth, dacă și când voi afla că aștept un copil. Patrick s-a învoit, și amândoi am dori ca promisiunea să fie onorată cât mai curând cu putință.

Expresia de pe chipul lui Graham arăta că nu era deloc mulțumit cu explicațiile ei. Își dresă glasul, apoi spuse:

— Lady Judith Elizabeth e englezoaică, dar asta nu contează pentru tine?

— Ba, my lord, nu contează cu nimic.

— Crezi că e mai important să-și țină soțul făgăduiala, decât toată frământarea pe care o va stârni venirea ei? Ne-ai tulbura anume viețile, fătucă?

Frances Chaterine clătină din cap.

— N-aș face cu intenție așa ceva.

Graham păru mai ușurat. Probabil credea că acum găsisese o cale de a o manipula ca să renunțe la dorința ei. Următoarele lui cuvinte îi confirmară lui Frances Chaterine această bănuială.

— Mă bucur să aud asta, Frances Catherine.

Făcu o pauză, dând din cap spre tovarășii lui.

— Nici o clipă n-am crezut că fătuca noastră ar provoca o asemenea zarvă. Acum, va uita de toate aceste prostii...

Frances Chaterine nu îndrăzni să-l lase să termine.

— Lady Judith Elizabeth nu va căuta nici o zarvă.
Umerii lui Graham se prăbușiră. La urma urmei, nu era așa de ușor s-o facă pe Frances Catherine să se răzgândească. Încruntat, întoarse capul spre ea.

— Ei, fătucă, dar englezii n-au fost niciodată bineveniți aici, declară el. Femeia asta ar trebuie să stea cu noi la masă...

Un pumn lovi tăblia mesei. Războinicul numit Grefrid își ieșise din fire. Îl privi lung pe Graham, spunând încet, cu glas scrâncit:

— Femeia lui Patrick face de ocară numele de Maitland cu cererea asta.

Ochii lui Frances Catherine se umplură de lacrimi. Simțea cum începe s-o cuprindă panica. Nu se putea gândi la nici un argument logic cu care să răspundă afirmației lui Gelfrid.

Patrick trecu în fața soției soției lui. Când i se adresă bătrânului din sfat, glasul îi tremura de mânie.

— Gelfrid, poți să-mi arăți mie cât de nemulțumit ești, dar în fața nevestei mele n-ai să ridici glasul.

Frances Catherine se uită pe lângă soțul ei ca să vadă reacția lui Gelfrid. Bătrânul dădu din cap. Apoi Graham ridică mâna, cerând să se facă liniște.

Vincent cel mai bătrân din grup, nu-i luă în seamă acest semnal.

— Niciodată n-am mai văzut o femei care să aibe două nume, înainte de a fi venit Frances Catherine la noi. M-am gândit că o fi vreo ciudățenie a oamenilor de la hotare. Acum aud de încă o femeie care să aibe două nume. Tu ce zici de asta, Graham?

Șeful oftă. Din când în când, lui Vincent î-o cam lua mintea razna. Era un obicei enervant, dar pe care toți se învățaseră să i-l îngăduie.

- Nu știu ce să înțeleg, replică el, dar nu despre asta e vorba acum.

Apoi se întoarse din nou spre Frances Catherine.

— Te întreb încă o dată dacă ne-ai tulbura intenționat viețile, repetă el.

Înainte de ai răspune, Frances Catherine veni lângă Patrick, ca să numai stea în spatele lui, părând astfel înfricoșată.

— Nu știu de ce credeți că Lady Judith Elizabeth ar pricinui vreo tulburare. E o femei bună și blândă.

Graham închise ochii. Când în sfârșit vorbi din nou, în glasul lui se simțea o undă de amuzament.

— Frances Catherine, nouă nu prea ne plac englezii. Fără doar și poate, ai observat asta, în toți ani de când locuiești cu noi.

— A crescut la hotare, îi reaminti Gelfrid, scărpinându-și bărbia țepoasă. S-ar putea să nu știe prea bine.

Graham dădu din cap în semn de încuviințare. În ochi i se ivi dintr-o dată o luminiță. Se întoarse pre ceilalți, aplecându-se să li se adreseze cu glas scăzut. Când termină de vorbit, toți bătrânii dădură din capete a încuviințare.

Frances Catherine simțea că-i venea rău. După expresia victorioasă de pe chipul lui Graham, nu putea conchide decât că găsisese o cale de a-i refuza rugămintea înainte de a cere sfatul boierului.

Se vedea clar că și Patrick ajunsese la aceeași concluzie. Se întunecase la față de furie. Apoi, făcu un pas înainte.

Frances Catherine îl apucă de mână. Știa că era hotărât să-și țină cuvântul dat, dar nu voia să fie pedepsit de bătrâni. Pentru un bărbat mândru și puternic ca Patrick, umilința ar fi fost de neădurat.

Îl strânse de mână.

— Veți hotări că, pentru că eu n-am de unde să știu, prin urmare sunteți datori să știți voi ce este mai bine pentru mine. Nu-i așa?

Graham fu surprins de iscusința ei în a-i citi soțului ei gândurile. Tocmai se pregătea să-i răspundă la provocare, când Patrick vorbi.

— Nu. Graham nu va hotărâ că știu ei ce e mai bine pentru mine. Asta ar fi o insultă la adresa mea, nevestă.

Șeful sfatului îl privi lung pe Patrick, apoi porunci cu glas răsunător.

— Te vei supune hotărârii acestui consiliu, Patrick.

— Un Maitland și-a dat cuvântul de cinste. Trebuie să-l onoreze.

Glasul bubuitor a lui Iain umplu sala. Toți se întorseră să-l privească. Iain rămase cu privirea îndreptată spre căpetenia sfatului.

— Nu încercați să încurcați ițele, le porunci el. Patrick i-a făcut femeii lui o făgăduială și trebuie să și-o ducă la îndeplinire.

Câteva clipe nimeni nu suflă o vorbă. Apoi, Gelfrid se ridică în picioare. Cu palmele rezemate de tăblia mesei, se aplecă încruntat spre Iain.

— Aici ești doar un sfătuitoare și nimic mai mult.

Iain ridică din umeri.

— Sunt boierul vostru, ripostă el. Voi m-ați ales, adăugă. Iar acum, vă sfătuiesc să respectați cuvântul fratelui meu. Numai englezii își calcă legămintele, Gelfrid, nu și scoțienii.

Fără tragere de inimă, Gelfrid dădu din cap.

— Adevărat grăit-ai, recunosc el.

Unul convins, mai rămâneau patru, își spuse Iain. La naiba, nu putea suferi prilejurile când trebuia să folosească astfel diplomația. Prefera o luptă cu pumnii în locul uneia cu cuvinte. Și nu suporta nici să ceară cuiva permisiunea pentru faptele lui sau fratele lui. Cu un efort, își stăpâni frustrarea și se întoarse spre Graham.

— Ai ajuns un boșorog, Graham, de te preocupă așa un asemenea fleac? Ți-e frică de-o englezoaică?

— Nici pomeneală, mormăi Graham, cu o expresie în care se citea că îl indigna o asemenea posibilitate. Mie nu mi-e frică de nici o femeie.

Iain zâmbi.

— Sunt ușurat să aud, replică el. O clipă, începusem să intru la bănuieli. Șiretlicul lui nu-i scapă șefului oligarhiei. Graham zâmbindu-i la rându-i.

— Iscusit mi-ai aruncat momeala, iar înfumurarea mea s-a repezit s-o muște.

Iain nu comentă. Continuând să zâmbească, Graham reveni cu privirea spre Frances Catherine.

— Sunt încă nedumerit de această cerere și ne-am bucura dacă ne-ai spune de ce vrei să vină femeia aceea aici.

— Și mai ceri să-ți spună și de ce amândouă au câte două nume, se amestecă Vincent.

Graham nu luă în seamă cererea bătrânului.

— Ai să ne explici ce motive ai, fătucă?

— Am primit numele mamei mele, Frances, și pe al bunicii, Catherine, pentru că...

Cu un gest nerăbdător al mâinii, Graham, o întrerupse, continuând să zâmbească, pentru ca Frances Catherine să nu creadă că se supărase pe ea.

— Nu, nu, fătucă, acum nu vreau să aud de ce ai două nume. Vreau să aud ce motive ai să vrei să vină aici englezoaia asta.

Frances Catherine simțea că roșește din cauza neânțelegerii.

— Lady Judith Elizabeth e prietena mea. Aș dori să-mi fie alături când îmi va veni sorocul să nasc copilul ăsta. Mi-a dat cuvântul ei că va veni la mine.

— Prietenă și englezoaică? întrebă Gelfrid, frecându-și bărbia, nedumerit de această prietena nepotrivită. Cum se poate?

Frances Catherine știa că bătrânul nu-i întindea nici o capcană. Arăta sincer nedumerit.

— Ne-am cunoscut la festivalul anual de la hotar, începu ea. Judith avea doar patru ani, iar eu, abia cinci. N-am înțeles că eram... diferite una de alta.

Graham oftă.

— Dar o dată ce ați înțeles?

Frances Catherine zâmbi.

— N-a contat.

Bătrânul clătină din cap.

— Drept îți spun, eu tot nu înțeleg ce-i prieteșugul ăsta, mărutisi el. Dar boierul nostru a avut

dreptate când ne-a adus aminte că noi nu ne călcăm legămintele. Prietena ta va fi binevenită aici, Frances Catherine.

Fu atât de copleșită de bucurie, încât se moleși cu totul, rezemându-se de soțul ei. Îndrăzni apoi să arunce o privire scurtă și spre ceilalți bătrâni din sfat. Vincent, Gelfrid și Duncan zâmbeau, dar Owen, bătrânul despre care crezuse că dormise în tot timpul convorbirii, clătină din cap spre ea.

Iain observă și el.

— Nu ești de acord cu hotărârea asta, Duncan? Când răspunse, bătrânul rămase cu privirea îndreptată spre Frances Catherine.

— Ba sunt de acord, dar cred că ar trebui să o prevenim cinstit pe fătucă. N-ar trebui să-și facă nădejdi degeaba. Îți stau alături, Iain, căci și eu știu, după toate câte le-am trăit, că englezii nu se pot ține de jurămintele. Se iau după obiceiurile regelui lor, bineînțeles. Ticălosul ăla se răzgândește de la o clipă la alta. Englezoaia asta cu două nume i-o fi dat cuvântul ei de cinste nevestei lui Patrick, da n-o să și-l țină.

Iain dădu din cap. Se întrebase cât avea să-i ia consiliului până să ajungă la această concluzie. Acum toți bătrânii arătau mult mai veseli. Frances Catherine, însă, continuă să zâmbească. Nu părea deloc îngrijorată că s-ar fi putut ca prietena ei să nu se țină de cuvânt.

— Iain, pe cine -ai să trimiți? întrebă Graham.

— Ar trebui să mă duc eu, se oferă Patrick.

Iain clătină din cap.

— Locul tău acum e lângă nevasta ta. I se apropie sorocul. Eu am să mă duc.

— Dar tu ești boier, obiectă Graham. E mai prejos de rangul tău să...

Iain nu-l lăsă continuie.

— E o chestiune de familie, Graham. De vreme ce Patrick nu-și poate lăsa soția singură, trebuie să mă ocup eu de îndatorirea asta. M-am hotărât, adăuga el încruntat, ca să blocheze orice alte obiecții.

Patrick zâmbi.

— N-am cunoscut-o niciodată pe prietena nevestimii, Iain, dar îmi pot inchipui c-o să-și mute gândul de a mai veni aici de cum o să te vadă.

— A, Judith Elizabeth se va bucura să fie escortată de Iain, izbucni Frances Catherine, zâmbindu-i boierului. N-o să se teamă deloc de tine, sunt sigură. Și-ți mulțumesc și eu, pentru că te-ai oferit să pleci în călătoria asta. Cu tine, Judith va fi în siguranță.

La auzul acestor cuvinte, Iain înălță o sprânceană. Apoi oftă prelung.

— Frances Catherine, sunt la fel de sigur ca și ceilalți că n-o să vină aici de bunăvoie. Vrei s-o forțez?

— Nu, nu, în nici un caz nu trebuie s-o forțezi. Va dori să vină la mine.

Atât Iain cât și Patrick renunțară s-o mai prevină să nu-și facă prea mari speranțe. Politicos, Graham îi dădu permisiunea să plece. Patrick o luă de mână și porni spre ușă.

Aproape ajunsese pe ultima treaptă de la intrare, când Frances Catherine pomeni numele MacLean. Se opri să asculte. Patrick încercă s-o tragă după el, așa că Frances Catherine lăsă să-i cadă pantoful din picior și îl trimise să i-l aducă. Era prea curioasă ca să audă despre ce vorbea. Graham părea foarte furios.

Bătrânii sfatului nu-i mai dădeau nici o atenție. Luase cuvântul Duncan.

— Mă împotrivesc oricărui fel de alianță cu Dumbarii. N-avem nevoie de ei! adăugă el, aproape strigând.

— Și dacă Dumbarii se aliază cu MacLeanii? întrebă Iain, cu gasul tremurându-i de furie. Lasă trecutu-n pace, Duncan. Gândește-te ce-ar însemna.

Apoi vorbi Vincent.

— De ce trebuie musai cu Dumbarii? Sunt lunecoși ca somonul ud și la fel de vicleni ca englezii. Nici nu pot să îndur gândul. Ba, zău că nu pot!

Iain încercă să-și păstreze răbdarea.

— Pământul Dumbarilor stă între MacLeanii și noi, da-mi dai voie să-ți amintesc. Dacă nu se aliam cu ei, se prea poate să le ceară protecție ticăloșilor de MacLeanii. Nu putem îngădui asta. E vorba doar să alegem între rău și mai rău.

Frances Catherine nu mai putu auzi continuarea discuției. Patrick o trăgea din nou după el.

În clipa când ușile se închise în urma lor, se întoarse spre soțul ei.

— De ce îi urăsc Maitlanzii pe Macleanii?

— E o discordie veche, răspunse. Dinaite de a mă fi născut eu.

— Nu s-ar putea îndrepta?

Patrick ridică din umeri.

— De ce te interesează Macleanii?

Nu-i putea spune, desigur. Și-ar fi călcat promisiunea față de Judith, căruia nici moartă nu i-ar fi trădat încrederea. Mai era și pericolul ca Patrick să facă un atac de inimă dacă afla vreodată că tatăl lui Judith era boierul MacLean.

— Știu că Maitlanzii au o discordie cu Dumbarii și cu Machersinii, dar despre MacLeani nu auzisem. De-asta sunt curioasă. De ce nu ne înțelegem bine cu celelalte clanuri.

Patrick râse.

— Există foarte puțini pe care să-i numim prieteni, îi spuse el.

Frances Catherine se hotărâ să schimbe subiectul. Îl laudă pentru felul cum îi susținuse cauza, iar Patrick o conduse până înapoi la casă lor, unde o sărută prelung de rămas bun și se întoarse iar spre curte.

— Patrick, îți dai seama că eu îți sunt loială ție, nu-i așa? îl întrebă ea.

Se întoarse s-o privească

— Desigur.

— Întodeauna am ținut seamă de sentimentele tale, da?

— Da.

— Prin urmare, dacă aș ști vreun lucru care te-a supăra, ar fi mai bine să tac, așa e?

— Nu.

— Dacă ți-aș spune, ar însemna să-mi calc o promisiune făcută altcuiva. Și n-aș putea face asta.

Patrick reveni în fața ei.

— Ce încerci să-mi ascunzi?

Soția lui clătină din cap.

— Nu vreau ca Iain s-o forțeze pe Judith să vină aici, izbucni ea, sperând să-i distragă atenția.

Dacă nu poate veni, nu trebuie să se folosească forța.

Nu se lăsă până când Patrick își dădu cuvântul, fără tragere de inimă, numai ca s-o împace, deși nu avea de gând să se țină de promisiune. N-o putea lăsa pe englezoaică să-i frângă soției lui inima. Dar nu-i convenea nici că o mințise, și rămase încruntat în tot timpul cât urcă panta.

Imediat ce Iain ieși din fort, fratele lui îl strigă.

— Iain, avem de vorbit!

— La naiba, dacă vrei să-mi spui despre altă promisiune făcută nevastă-ti, te previn de pe-acum că n-am chef s-ascult.

Patrick râse. Îl așteptă să ajungă lângă el, apoi spuse:

— Despre prietena nevastă-mi vreau să-ți vorbesc. Adu-o aici cu orice preț, înțelege? Nu vreau ca soția mea să fie dezamăgită. Are destule griji pe cap, cu copilul.

Iain porni spre grajduri. Își ținea mâinile la spate cu capul aplecat. Patrick îl urmă.

— Îți dai seama, nu-i așa, că dacă am s-o silesc pe femeia aia, se poate să înceapă un război cu familia ei, poate, dacă regelui îi vine ideea să se implice, am război cu Anglia, da?

Patrick clătină din cap.

— John n-o să se amestece în povestea asta decât dacă are ceva de câștigat. Familia ei va fi o problemă. În nici un caz n-au s-o lase cu una cu două să plece într-o asemenea călătorie.

— S-ar putea să iasă urât, remarcă Iain.

— Și o să conteze?

— Nu.

Patrick oftă.

— Când pleci?

— Măine, la crăpatul zorilor. Diseară am să stau de vorbă cu Frances Catherine. Vreau să știu cât

mai mult cu puțință de familia acelei femei.

— Frances Catherine îmi ascunde ceva, continuă Patrick, cu glasul întretăiat. M-a întrebat despre discordia cu MacLeani...

Nu mai continuă. Iain îl privea de parcă-și pierduse mințile.

— Și nu i-ai cerut să-ți explice ce naiba îți ascunde?

— Nu-i atât de simplu. Cu o nevastă, trebuie să porți... delicat. Cu timpul, o să-mi spună ea ce-o frământă. Nu trebuie decât să am răbdare. Și-n plus cred că mă pripesc să trag concluzii. În ultima vreme, Frances Catherine își face tot felul de griji din nimic.

Expresia de pe chipul lui Iain îl făcu pe Patrick să-și regrete cuvintele.

— Ți-aș fi recunoscător să te duci în călătoria asta, dar știu că te-ai simțit jignit.

— Nu e o îndatorire de care să mă achit cu bucurie, recunosc Iain. Vor trece șapte, opt zile, până să ajung la moșie, iar asta înseamnă încă vreo opt, cel puțin, la întoarcere, cu o femeie mofturoasă. La naiba, mai degrabă m-aș lupta singur cu o legiune de MacLeani, decât să îndur pacostea asta.

La auzul tonului său sumbru, lui Patrick îi veni să rădă. Se stăpâni, și o vreme merseră tăcuți, fiecare cufundat în gândurile lui.

Dintr-o dată, Patrick se opri.

— N-o poți aduce cu forța pe femeia asta. Dacă nu vrea să vină aici, las-o în pace.

— Atunci, de ce naiba îmi dau toată osteneala să mă duc acolo?

— S-ar putea ca soția mea să aibe dreptate, se repezi Patrick. E posibil ca Lady Judith Elizabeth să vină de bunăvoie.

Iain îl privi crunt.

— De bunăvoie? Dacă-ți închipui asta, ți-ai ieșit din minți. E englezoaică.

Făcu o pauză, oftând din greu.

— Nu va veni aici de bunăvoie.

CAPITOLUL 2

Aștepta în pragul casei.

Lady Judith fusese anunțată din timp, desigur. Cu două zile în urmă, vărul ei, Lucas, îi zărise pe cei patru războinici scoțieni la doar o zbârlitură de băț depărtare de trecerea hotarului de lângă Horton Ridge. Lui Judith nu-i mai rămăsese decât să se pregătească, deși nu avea prea multe de făcut. De când primise vestea, ajunsă la ea din gură-n gură, că Frances Catherine aștepta un copil, își împachetase aproape tot bagajul și legase toate cadourile pentru prietena ei cu panglici de dantelă roz.

Momentul nici n-ar fi putu pica mai bine. Judit tocmai se întoarsese la moșia unchiului Tekel, pentru obligatoria vizită de șase luni, când primise mesajul. Nu putea să plece înapoi la mătușa Millicent și Unchiul Herbert, ca să nu dea naștere la întrebări cărora nu le putea răspunde, așa că-și ascunsese bagajele în podul garajului, așteptând ca mama ei, care era acasă într-un din rarele sale vizite, să se plictisească și să plece din nou. Atunci, avea să-i spună despre călătorie tutorelui său, unchiul Tekel.

Fratele mai mare al mamei era un om cuviincios, blând la vorbă, complet opus ca temperament surorii lui Lady Cornelia – în afara momentelor când bea. Atunci, devenea rău ca o năpârcă. Tekel era infirm de mulți ani, iar în ultima vreme rareori își mai pierdea cumpătul, chiar și seara, când îl dureau picioarele schilodite. Judith începuse să i le maseze și-i ceru unui servitor să aducă o cupă de vin fiert. Servitorii ajunseseră curând să aducă în schimb câte un ulcior întreg. De-a lungul anilor, Tekel începuse să bea tot mai mult, cerând vin din ce în ce mai devreme, și cu fiecare șip băut, dispoziția i se schimba tot mai dramatic. La căderea nopții, fie-și plângea de milă și silă, fie răcnea sudălmii fără șir spre Judith.

În primii patru ani de viață, fata stătuse la mătușa Millicent și unchiul Herbert. Apoi, cu ocazia primei vizite la unchiul Tekel și la mama ei, îl numise întâmplător pe unchiul Herbert tată. Lady Cornelia se înfuriase îngrozitor, și nici lui Tekel nu-i prea plăcuse. Era revoltat că nepoata lui îl considera pe Herbert tată. Spada lungă și arcuită agățată deasupra căminului era cea cu care tatăl ei ucise dragonii ce cutezaseră să-ncerce să răpească Anglia de sub domnia regelui de drept, iar nobilul ei tată murise apărând viața stăpânului. Așa-i povestea Tekel.

Poveștile erau nesfârșite... și pline de fantezii. Cât ai bate din palme, Judith își sanctificase tatăl în mintea ei. Știa că murise în prima zi de mai, și în fiecare an, cu acea ocazie, aduna un buchet de flori de primăvară și acoperea mormântul cu ele,

Avea unsprezece ani și se afla în drum spre festivalul de la hotar, când aflase adevărul despre tatăl ei. Nu murise apărând Anglia de necredincioși. Nici măcar nu era englez. Mama ei nu-și jelise soțul; îl ura cu o patimă pe care anii nu reușeau s-o tocească. Tekel îi spusese adevărul doar pe jumătate. Judith era o amintire neconținută pentru mama ei, imaginea vie a greșelii îngrozitoare pe care o săvârșise.

Apoi, mătușa Millicent îi spusese tot ce știa. Lady Cornelia se măritase cu boierul scoțian din ciudă, când baronul englez pe care pusese ochii fusese socotit nedemn de ea, de către tatăl ei și rege. Nedeprișă să i se refuze dorințele. Lady Cornelia se măritase cu highlanderul după doar două săptămâni când îl întâlnise la curtea din Londra. Voise să se răzbune pe tatăl ei, să-l rănească, și reușise cu prisosință – dar în același timp se rănise pe sine însăși, cu atât mai dureros.

Căsnicia durase cinci ani. Apoi, Cornelia se întoarsese în Anglia. Ceruse să stea la fratele ei Tekel, refuzând la început să spună ce se întâmplase. Mai târziu, când începuse să se vadă că așteaptă un copil, îi explicase fratelui ei că boierul scoțian o alungase imediat ce aflase că era grea. N-o mai voia, și nu-i dorea nici copilul.

Tekel voia s-o creadă. Se simțea singur, iar gândul de a crește un nepot sau o nepoată îl atrăgea. Dar, după nașterea lui Judith, Cornelia nu putuse suporta prezența copilului în fort. Millicent și Herbert îl convingeră pe Tekel să le-o lase lor, învoindu-se ca, în schimb, să nu-i spună niciodată adevărul despre tatăl ei.

Millicent nu avea de gând să respecte această promisiune. Nici măcar nu era sigură dacă boierul scoțian mai trăia. Numele însă, i-l știa: îl chema Mac-lean.

Dezvăluirea fusese de-a dreptul zdrobitoare pentru Judith. Nu se putea concentra decât asupra tuturor minciunilor care-i fuseseră spuse ani și ani de-a rândul. Trădarea îi frângea sufletul.

Frances Catherine o aștepta la festival. În clipa când rămăseseră singure. Judith îi spusese tot ce

aflase, plângând. Frances Catherine o luase de mână, începând să plângă împreună cu ea.

Apoi, își făcuse un plan. Stabiliseră ca Judith să nu le ceară socoteală mamei ei și unchiului Tekel. Dacă aflau că Millicent îi spusese adevărul, se prea poate s-o forțeze să rămână pentru totdeauna la ei.

Un asemenea gând era înfiorător. Mătușa Millicent, unchiul Herbert și Frances Catherine deveniseră familia lui Judith. Erau singurii oameni în care putea avea încredere și n-ar fi îngăduit ca mama sa s-o țină departe de ei.

Judith trebuia să aibă răbdare și, după ce mai creștea, urma să caute o cale de a se duce în Highland să-l cunoască pe bărbatul care o adusese pe lume. Frances Catherine îi promisese că avea s-o ajute.

Anii următori trecuseră repede. Frances Catherine se logodise cu un om de la frontieră, din clanul Steward, dar la trei luni înainte de nuntă clanurile Kirkcaldy și Steward se certaseră. Patrick Maitland profitase și ceruse mâna lui Frances Catherine la doar o săptămână după ruperea logodnei cu Steward.

Auzise că prietena ei se măritase cu un highlander, Judith își spuse că soarta îi dădea o mână de ajutor. Îi promisese deja lui Frances Catherine că avea să vină la ea când urma să nască. Cu această ocazie, avea să caute o cale de a-și întâlni tatăl.

Urma să pornească la drum a doua zi. Rudele lui Frances Catherine veneau s-o ia. Singura problemă era cum să-i explice toate acestea unchiului Tekel.

Cel puțin, mama ei se întoarse la Londra. Lui Lady Cornelia îi plăceau bârfele și haosul de la curte, moravurile ușoare și, mai presus de orice, intrigile și secretele din jurul nenumăratelor legături amoroase. Acum pusese ochii pe Baronul Rirch, chipeșul soț al unei dintre cele mai dragi prietene ale ei, și urzise un plan să se culce cu el în mai puțin de două săptămâni. Judith o auzise laudându-se în fața lui Tekel și apoi, râzând de reacția lui indignată.

Nimic din ce făcea mama ei n-o mai putea surprinde pe Judith. Era recunoscătoare că nu trebuie să se confrunte decât cu Tekel. Așteptase până în seara dinaintea plecării ca să-i vorbească de planurile ei. N-avea să-i ceară permisiunea, dar considera că ar fi fost dezonorant să plece fără a-i spune unde se duce. Aștepta cu groază întrederea. În drum spre camera lui de culcare, în burtă i se puse un gol familiar. Se ruga ca băutura să-i fi creat o dispoziție melancolică în seara aceea, nu rea și dușmănoasă.

Odaia era cufundată în întuneric. Prin aer se simțea un miros umed, de mucegai. Întotdeauna când intra în camera aceea, Judith avea o senzație de sufocare. La fel se simțea și acum, și inspiră adânc, ca să-și calmeze nervii.

Pe scrinul de lângă patul lui Tekel ardea o singură lumânare. Judith abia putea desluși chipul unchiului ei, în penunbră. Îl strigă.

Tekel nu-i răspunsese. Abia când fata intră în cameră, unchiul ei o observă în sfârșit și o chemă.

Avea glasul îngreunat de alcool. Îi făcu semn să se apropie, apoi o luă de mână, cu un zâmbet strâmb. Judith oftă ușurată. Era melancolic, nu certăreț.

— Stai lângă mine să-ți povestesc despre o bătălie în care am luptat împreună cu tatăl tău. Ți-am spus că obișnuia să cânte aceeași baladă ori de câte ori goarnele sunau atacul? Mereu cânta în tot timpul cât se lupta.

Judith se așeză pe scaunul de lângă pat.

— Unchiule, înainte de a continua povestea, aș dori să-ți vorbesc despre o chestiune foarte importantă.

— Să auzi despre tatăl tău nu e important?

Nu-i luă în seamă întrebarea.

— Am ceva ce trebuie negreșit să-ți spun.

— Ce anume?

— Îmi promiți că vei încerca să nu te înfurii?

— M-am înfuriat eu vreodată pe tine? Întrebă el, parcă uitând de nenumăratele seri când tuna și fulgera împotriva ei. Și acum, spune-mi ce te doare, Judith. Voi zâmbi în tot timpul acestei mărturisiri

Fata dădu din cap, împreunându-și mâinile în poală.

— În fiecare seară, sora ta și bărbatul ei m-au dus la festivalul de la hotare. Unchiul Herbert are

niște rude care locuiesc acolo.

— Știu, spuse Tekel. Dă-mi șipul și continuă. Vreau să aflu ce nu mi-ai spus despre aceste festivaluri.

Înainte de a-i răspunde, Judith îl privi cum înghițea o sorbitură zdravănă de bere și-și umplea din nou cupa. Stomacul o durea tot mai tare.

— Millicent a găsit de cuviință să nu vă spun, ție și mamei – s-a gândit că v-ați supăra dacă ați ști că mă întâlnesc cu scoțienii.

— E-adevărat ce spui, îi dădu Tekel dreptate, sorbind iar din pocal. De obicei nu nutresc o asemenea ură, dar am să-ți spun că mama ta are motive temeinice. Mai înțeleg și de ce ai tăcut. Nu sunt așa de bătrân ca să nu mai țin minte ce bine te simțea acolo. Totuși, acum trebuie să ia sfârșit. N-ai să te mai duci la frontieră.

Judith trase adânc aer în piept, într-un efort de a-și stăpâni mânia.

— Prima dată când am fost la festival, am cunoscut o fată pe nume Frances Catherine Kerkcaldy. Pe loc, am devenit bune prietene. Până când Frances Catherine s-a măritat și s-a mutat mai departe de hotar, ne-am întâlnit în fiecare vară la festival. I-am promis un lucru, iar acum a sosit momentul să mă țin de cuvânt. Trebuie să plec pentru un scurt răstimp, încheie ea, într-o șoaptă abia auzită.

Unchiul ei o privi cu ochi injectați. Se vedea clar că-i era greu să-i urmărească explicațiile.

— Ce înseamnă asta? întrebă el. Unde vrei să te duci?

— Mai întâi, aș dori să-ți spun despre promisiunea pe care am făcut-o când aveam unsprezece ani.

Îl așteptă să dea din cap, înainte de a continua.

— Mama lui Frances Catherine a murit la naștere, iar bunica ei a murit tot așa.

— Nu-i așa că-i extraordinar, mormăi Tekel. Multe femei mor în timp ce-și fac datoria.

Judith încercă să nu se lase afectată de atitudinea lui nesimțitoare.

— Acum câțva ani, am aflat de la Frances Catherine că de fapt bunica ei a murit în săptămâna de după naștere, veste care ne-a dat speranță.

— De ce?

— Fiindcă înseamnă că n-a murit fiindcă avea șoldurile prea înguste.

Judith știa că încurca explicațiile, dar privirea încruntată a lui Tekel îi risipi concentrarea.

— Tot moarte din facere se cheamă că e, ridică el din umeri. Și n-ar trebui să te preocupe lucruri așa de intime.

— Frances Catherine se teme că o să moară, continuă Judith. Din acest motiv mă preocupă.

— Zi mai departe de promisiunea aia, îi porunci el. Da' mai toarnă-mi un pic din berea asta dulce, în timp ce-mi explici.

Judith turnă ultimele picături de bere din al doilea ulcior.

— Frances Catherine mi-a cerut să-i promit că voi veni la ea înainte să nască. Voia să-i fiu alături când va muri. I-am făcut această făgăduială demult, dar de-atunci în fiecare vară i-am spus că nu mă răzgândisem. Nu vreau ca prietena mea să moară, așa că m-am străduit să învăț cât pot de mult despre cele mai noi metode de naștere. Mătușa Millicent m-a ajutat enorm. În ultimii doi ani, mi-a găsit multe moașe bune cu care să stau de vorbă.

Tekel era oripilat de destăinuirile lui Judith.

— Te socoți salvatoarea femeii ășteia? Dacă Dumnezeu vrea să-i ia viața, amestecul tău ți-ar pune o pată pe suflet. Tu, o nimica toată, cutezi să te crezi destul de însemnată ca să-i schimbi soarta? întrebă el cu dispreț.

Judith refuză să-l contrazică. Se obișnuise cu insultele lui. Era mândră de această realizare, dar și-ar fi dorit să găsească o cale de a-și potoli durerea de burtă. Închise ochii, trase iar aer în piept, apoi se repezi:

— Sorocul lui Frances Catherine vine, iar rudele ei vin încoace să mă ia. Voi fi în deplină siguranță. Sunt sigură că vor veni cel puțin două femei să mă însoțească și un număr de bărbați îndestulător ca să mă apere.

Capul lui Tekel căzu pe perne.

— Dumnezeule mare, mă întrebi dacă-ți dau voie să te duci iar la hotare. Și ce-am să-i spun

maică-tii când se întoarce și vede că nu ești aici?

Judith nu-i ceruse voie, dar prefera să nu-i amintească asta. Unchiul ei închise ochii. Părea gata să doarmă. Trebuia să se grăbească, dacă vroia să-i spună și restul înainte de a-l fura somnul.

— Nu mă duc la frontieră, începu ea. Mă duc într-o regiune numită Highlands, departe spre nord, undeva într-un loc izolat de lângă Moray Firth.

Ochii unchiului ei se deschiseră brusc.

— Nici nu vreau s-aud! mugi el.

— Unchiule...

Ridică mâna s-o plesnească. Judith își trăsese scaunul deja scaunul mai la distanță.

— Am mântuit cu discuția asta! răcni Tekel, atât de mânios, încât venele de pe gât i se umflaseră.

Judith se încordă să-i înfrunte furia.

— Dar eu n-a terminat de vorbit, stărui ea.

Tekel era năucit. Judith fusese întotdeauna o fată sfioasă și liniștită... Niciodată nu-l mai contrazise. Ce-o apucase tocmai acum?

— Millicent ți-a băgat în cap toate năstrușniciile astea în cap? întrebă el.

— Știu adevărul despre tatăl meu.

Unchiul ei o privi lung, cu ochii mijiți, înainte de a-și lua berea. Judith observă că mâna îi tremura.

— Sigur că știi despre tatăl tău. Ți-am povestit adesea despre viteazul baron. A fost...

— Se numește MacLean și locuiește undeva în Highlands. Nu e baron englez. E un boier scoțian.

— Cine ți-a spus prostia asta?

— Mătușa Millicent mi-a spus-o, demult.

— E o minciună, zbieară el. De ce-o ascuți pe Millicent? Sora mea..

— Dacă nu e adevărat, de ce te împotrivești să mă duc în Highlands?

Tekel avea mintea prea rătăcită de alcool ca să se gândească la un răspuns convingător.

— Nu te duci și cu asta am terminat. Ai auzit ce-am spus?

— Nici Diavolul însuși nu mă va împiedica să mă duc la Frances Catherine, replică Judith calmă.

— Dacă pleci, n-ai să mai fii binevenită aici.

Dădu din cap.

— Atunci, n-am să mă mai întorc.

— Cățea nerecunoscătoare! răcni el. Am încercat să te ajut. Poveștile pe care le-am scornit despre tatăl tău...

Nu mai continuă, Judith clătină din cap.

— De ce ai născocit acele povești? îl întrebă ea.

— Voiam să ai ceva de care să te ții, mai ales de vreme ce maică-ta nu suporta sa te vadă în ochi. Știai asta. Mi-a fost milă de tine și am încercat să-ți ușurez viața.

Judith simți un junghi atât de dureros în stomac, încât nu lipsi mult să se îndoiaie de mijloc. Pereții păreau s-o apese din toate părțile.

— Am auzit-o pe mama spunând că unchiul Herbert era mai prejos decât ceilalți fiindcă-i curgea prin vene sânge întinat. La fel gândește și depre mine, nu-i așa?

— N-am nici un răspuns la îndemână, replică el; părea obosit, învins. N-am putut decât să-ncerc să-i slăbesc înrăurirea asupra ta.

— Spada agățată deasupra căminului... a cui este, de fapt? întrebă ea.

— E a mea.

— Și inelul cu rubin pe care-l port la gât pe lanțul ăsta? Continuă Judith, ridicând inelul dintre săni. Tot al tău e?

Tekel pufni.

— Ba, ăla-i al canaliei de MacLean. Desenul complicat din jurul pietrei înseamnă nu știu ce pentru familia lor. Mama ta l-a luat cu ea când a plecat, doar ca să-i facă în ciudă.

Judith dădu drumul inelului.

— Și mormântul?

— E gol.

Nu mai avea nici o întrebare. Mai rămăsese acolo câteva momente, cu pumnii strânși în poală. Când îl privi din nou pe unchiul ei, acesta sforăia deja. Îi luă din mână portirul gol, luă și tava de pe cealaltă parte a patului, suflă în flacăra lumânării și ieși din odaie.

Dintr-o dată, știu ce avea să facă. Putea să distrugă macar o minciună.

Soarele tocmai asfîntea, când Judith trecu în fugă peste podul mobil și urcă dealul spre cimitir. Nu încetini decât la mormântul gol. Înlătură cu picioarele florile veștejite, apoi apucă în ambele mâini piatra cu încrustații ornamentale din capătul moviliței. Trecu mult timp până o smulse din pământul tare, și încă mai mult ca să o distrugă complet.

A doua zi dimineață, Judith era gata de plecare. Nu se întorsese în camera unchiului ei ca să-și ia rămas-bun.

Toți servitorii se agitau în jurul ei, întrecându-se care mai de care s-o ajute. Judith nu-și dădu seama până acum că îi erau mai loiali ei decât lui Tekel. Paul, grăjdarul șef, îi pregătise deja iapa cu samar cu bagajele pe care urma să le ia cu ea. Îi înșăua calul ei favorit, o iapă cu picioarele pătate numită Glory, iar Jane ieși în fugă cu încă o traistă plină cu merinde, promițând că avea să-i ajungă tot drumul. Părea destul de grea ca să hrănească o oștire întregă.

Samuel, străjerul, strigă că scoțienii tocmai sosiseră. Imediat, fu coborât podul. Judith rămăsese pe treapta de sus a fortului, cu mâinile pe lângă trup și un zâmbet de bun-venit pe față – cam forțat, căci dintr-o dată se simțea nespuns de nervoasă.

Când războinii ajunseseră pe scândura podului, ropotind cu copitele cailor, zâmbetul îi șovăi.

Un fior de teamă îi străbătu șira spinării. În grup nu era nici o femeie, numai luptători, patru cu totul, și arătau ca niște uriași barbari. Nici unul nu zâmbea. Pe toți sfinții păreau de-a dreptul dușmănoși.

Cu toții erau îmbrăcați în pledurile de vânătoare. Judith știa că fiecare clan foloseau câte două pleduri separate. Culorile stinse, brun, verde și auriu, erau preferate pentru vânarea de animale... sau oameni, căci se pierdeau mai ușor prin pădure, ascunzând vânătorii de ochii prăzii. Pledul cu culori mai vii era folosit cu toate celelate prilejuri.

Putea chiar să identifice unele dintre clanuri după culori. În Anglia, stindarul unui baron îi purta culorile, dar în Scoția, după cum îi explicase Frances Catherine, boierul și supușii lui erau recunoscuți după culorile îmbrăcăminții.

Ceea ce-o miră pe Judith era furia de pe chipurile lor. Nu înțelegea de ce erau atât de arțăgoși. Apoi își spuse că probabil drumul îi obosise.

Când ajunseseră în fața ei, nici unul dintre războinici nu decălecăse. Trei dintre ei formau un șir în spatele căpeteniei. Multă vreme, nimeni nu scoase nici o vorbă. Nu făceau decât să se uite la ea, cu ostilitate. Judith fu nevoită să le susțină privirea, deși atenția îi era atrasă numai de conducător. Nu credea că văzuse în viața ei o priveștițe mai magnifică. Omul era fascinant. Cu siguranță, era cel mai înalt din grup. Umerii lui lași opreau lumina soarelui, astfel încât era înconjurat de raze, ca într-o vrajă care-l făcea să pară de neînving.

Dar nu avea nimic vrăjitoresc. Era doar un om, chipeș și aspru și, cu siguranță, cel mai musculos din grup. Pledul i se deschisese într-o parte a coastei stângi. Mușchii umflați ai piciorului păreau funii de oțel împletit. Întrucât nu se cuvenea să privească spre un loc atât de intim, Judith reveni cu ochii spre chipul lui.

Doamne, își spusese, ar fi fost mulțumită să-l privească toată ziua. Avea părul de un castaniu închis, bogat, cu firele doar puțin buclate. Brațele goale îi erau la fel de bronzate ca fața, iar ochii strălucitori aveau o nuanță minunată de cenușiu.

Tăcerea părea să dureze câteva ceasuri, când Paul deschise ușile grajdului. Zgomotul țâțânilor vechi și neunse atrase de îndată atenția războinicilor. Toți întoarseseră capetele într-acolo, mai puțin conducătorul. Doi își duseră mâinile la spate. Judith înțelese că războinicii se socoteau pe pământ ostil și erau în gardă pentru orice atac.

Nici nu era de mirare că arătau atât de dușmănoși. Judith reveni cu atenția spre căpetenia lor.

— Ești soțul lui Frances Catherine.

Scoțianul nu-i răspunse. Tocmai se pregătea să repete întrebarea în limba gaelică, dar războinicul din spatele șefului i-o luă înainte, spunându-i:

— Patrick e cu soția lui. Noi îi suntem rude.

Vorbea cu un accent atât de gros, încât lui Judith îi fu greu să-l înțeleagă. Luptătorul își mână calul înainte, iar când ajunse lângă stăpânul lui, continuă:

— Ești Lady Judith Elizabeth?

Judith zâmbi. Nimeni în afară de Frances Catherine nu-i folosea vreodată și numele Elizabeth.

— Eu sunt, răspunse ea. Deși mă puteți numi Judith. Rogu-te să-mi spui, domnule, ce mai face Frances Catherine?

— Se-ngrașă.

Răspunsul lui scurt o făcu să râdă.

— E firesc să fie grasă. Dar se simte bine?

Omul dădu din cap.

— Domniță, am făcut cale lungă ca să te-auzim cum ne spui că n-ai să vii cu noi. Fii bună și dă-ne acum răspunsul, ca să plecăm de îndată.

Judith făcu ochii mari de mirare. Cel care o insultase pe un ton atât de firesc avea părul arămiu închis și niște ochi verzi, plăcuți la vedere.

Se întoarse spre ceilalți.

— Toți credeți că n-am să vin cu domniile voastre? întrebă, nevenindu-i a crede.

Cu toții dădură din cap.

Judit era uimită.

— Ați venit atâta drum numai pentru a mă auzi cum vă refuz?

Același răspuns. Judith nu-și putu ascunde amuzamentul. Izbucni în râs.

— Râzi de Frances Catherine a noastră fiindcă a crezut, în nevinovăția ei, c-ai să te ții de cuvânt?

Întrebă unul dintre scoțieni.

— Ba, domnule, izbucni ea. De domniile voastre râd.

N-ar fi trebuit să-i vorbească atât de pe șleu scoțianului. Acum părea gata s-o strângă de gât.

Făcu un efort să-și stăpânească zâmbetul.

— Îmi cer iertare dacă v-am ofensat, domnule. De domniile voastre râdeam, da, dar numai puțin. Ceea ce-ați spus, înțelegeți, m-a luat pe nepregătite..

Scuzele ei nu păreau să-l împace.

Judith oftă ușor și se hotărâ s-o ia de la început.

— Cum te numești, domnule?

— Alex.

— Îmi pare bine să te cunosc, Alex, declară ea, cu o scurtă reverență.

Omul își dădu ochii peste cap, exasperat.

— Domniță, ne faceti să ne pierdem timpul, replică el. De ne dai mai repede răspunsul, plecăm cât ai clipi. Nu trebuie să ne explici din ce motiv refuzi. Un simplu nu va fi deajuns.

Numaidecât, toți dădură din capete. Judith avea impresia că se sufoca de râs.

— Mă tem că nu vă pot da răspunsul pe care se vede că îl așteptați atât de limpede, începu ea. Sunt într-o hotărâtă să-mi țin cuvântul dat față de prietena mea. Ard de nerăbdare s-o văd pe Frances Catherine. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, după părerea mea. Desigur, voi înțelege dacă doriți să vă odihniți înainte de plecare.

Înțelesese că mica ei cuvântare îi uluise. Alex părea năucit. Ceilalți, mai puțin căpetenia, încă nu avusese nici o reacție, arătând doar cam stânjenit. Judith zâmbi. Vorbise intenționat în gaelică, anume ca să-i impresioneze, și bănuia că-și atinsese scopul.

Hotărâ să-și amintească expresiile tuturor, care să-i poată povesti în amănunt lui Frances Catherine cum decurse această primă întâlnire. Cu siguranță, și pe prietena ei avea s-o amuze la fel de mult ca pe ea.

— Chiar vrei să vii cu noi, domniță? întrebă Alex.

Nu le-o spusese răspicat? Judith își ascunse exasperarea.

— Da, chiar vreau să vin cu voi, răspunse ea pe un ton categoric; întoarse capul spre conducător. N-ar strica să înțelegeți că nu are nici o importanță dacă doriți să aveți parte de compania mea sau nu. Nimic nu mă poate împiedica să-mi țin cuvântul. Și pe deasupra de-ar trebui să merg pe jos până acasă la Frances Catherine, pe toți sfinții, am s-o fac. Și acum, adăugă ea cu o voce mult mai blândă, spuneți-mi: am glăsuț destul de limpede, sau nu?

Conducătorul nu răspunse în nici un fel, ridicând doar o sprânceană. Judith înțelese această reacție că înseamna da.

Paul îi atrăse atenția cu un șuirat prelung. Judith îi făcu semn să aducă bidiviii, apoi își ridică poalele rochiei albastre, pentru a coborâ grăbită scara. Tomai trecea prin dreptul scoțieniloil când auzi un mormăit:

— Îmi dau seama de pe-acum c-o să fie dificilă, Iain.

Nici măcar nu se prefăcuse că nu auzise acele cuvinte.

— Drept vă grăiesc, s-ar putea să fiu dificilă! Strigă ea, continuându-și drumul spre grajd. Râsul cristalin continuă să-i răsune în urmă.

Pentru că nu se întoarse, nu văzu zâmbetele pe care le stârni laudăroșenia ei.

Iain nu-și mai luă ochii de la ea. Se mira, desigur, că voise să-și țină cuvântul, dar fir-ar să fie, nu se așteptase să îl si atragă. Îl luase prin suprinde, acea reacție șocantă, și nu era deloc sigur ce putea să facă.

Părul ei lung, de culoarea grâului, flutura în vânt pe când se grăbea spre șeful grajdurilor. Iain nu putu să nu observe... și să nu-i observe legănatul ușor al șoldurilor. În toate mișcărilor ei se recunoștea o grație nespūsă. Era frumoasă, dară, nici nu încăpea vorbă. Avea ochii de cel mai frumos violet pe care-l văzuse vreodată, dar cel mai tare îl afectase sunetul fermecător al râsului ei. Era plin o negreșită voință.

Iain se hotărâse deja s-o silească să meargă cu el, decizie pe care nu le-o împărțășise celorlalți. La vremea potrivită, ar fi făcut tot ce le porunca el. Dar Lady Judith îl suprinsese, fără doar și poate. Era o femeie de cuvânt. Și totuși, era englezoaică. Această nepotrivire îl făcu să clatine din cap.

— Ce zici de ea?

Întrebarea îi fusese adresată de Gowrie, vărul lui de-al doilea. Se uita pe urmele englezoaice, scărpinându-și barba cu mișcări ritmice, ca și cum așa s-ar dezmetici.

— E drăgălașă, nu? Cred că-ncepe să-mi placă fătuca.

— Iar eu cred că vorbești prea mult, bombăni Alex. Ce dracu', Gorwie, ție-ți place tot ce poartă fustă.

Gorwie zâmbi. Cuvintele prietenului său nu-l ofensara câtu-și de puțin.

— Își respecta cuvântul dat lui Frances Catherine a noastră, spusese el. Asta-i singurul motiv pentru care mi-ar plăcea o englezoaică.

Iain auzise destul. Se grăbea să pornească la drum.

— Haideți să ne cărăm de-aici, ordonă el. Cât timp sunt în Anglia nici nu pot să respir.

Ceialți războinici fură întru totul de acord. Iain se răsuci în șa, pentru a-l privi pe Brodick.

— Va călători cu tine, hotărâ el. Leagă-i traista de șaua ta.

Războinicul cel blond clătină din cap.

— Îmi ceri prea mult, Iain.

— Nu-ți cer nimic, replică Iain, cu un glas rece ca viforul. Îți dau o poruncă. Și acum încearcă de-mi spune nu!

— La naiba, mormăi Brodick. Cum vrei.

— Poate călări cu mine, se oferi Gowrie. N-o să mă deranjeze.

Iain îl privi încruntat.

— De deranjat, n-o să te deranjeze, dară. Dar nici de atins n-ai să te-atingi de ea, Gowrie. Nici acum, nici altă dată. Înțelegeți ce-ți zic?

Nu-i așteptă răspunsul, întorcându-se iar spre Brodick.

— Mișcă! porunci el.

Judith tocmai își încălecase iapa, când războinicul ajunsese lângă ea.

— Ai să călărești cu mine, o anunță el.

Când văzu sacii legați pe spinarea iepei, se opri, apoi clătină din cap..

— Va trebui să lași...

Nu apucă să termine.

— Îți mulțumesc că m-ai poftit, domnule, dar nu e nevoie să călătoresc cu domnia ta. Iapa mea e foarte puternică. Fără îndoială, are destulă forță pentru călătoria asta.

Brodick nu era obișnuit să fie contrazis de o femeie. Nu știa cum să-i răspindă. Dădu să întindă brațele spre ea, apoi se opri cu ele în aer.

Iain observă șovăirea. În clipa următoare, Brodick se întoarse să-l privească, nehotărât.

— E dificilă, mormăi Alex.

— E dară, fu Gowrie de acord, chicotind. M-am înșelat, Alex. Nu-i doar drăguță. E de-a dreptul frumoasă afurisita.

Alex dădu din cap.

— Ba bine că nu, recunosc el.

— Ia te uită la Brodick! Remarcă apoi Gowrie. Dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș jura că-i gata să-l ia cu leșin.

Alex se distra copios cu aceste cuvinte. Clătinând din cap, Iain își mână calul înainte. Judith nu observă stânjeneala lui Brodick, fiind ocupată să-și aranjeze poalele peste gleznă. Își potrivi pe umeri pelerina groasă, legându-i cu o fundă gaitanul negru, și în sfârșit luă căpăstrul din mâna lui Paul, care aștepta cu răbdare.

Iain îi făcu semn lui Brodick să se dea la o parte, apoi își apropie calul de iapa lui Judith.

— Poți lua un sac cu tine, fată.

Glusul lui îi dădea de î dădea de înțeles că n-ar fi fost bine să-l contrazică.

— Ba am să le iau pe toate, ripostă ea. În cele mai multe sunt daruri pe care le-am pregătit pentru Frances Catherine și copil, și n-am să le las aici.

Socotea că se purta foarte curajos, ținând seama de faptul că războinicul cel uriaș o privea atât de crunt, încât parcă ar fi vrut să-i smulgă sufletul din trup. Trase repede aer în piept, apoi adăugă:

— Și nu vreau să călătoresc cu tânărul acela. Iapa mea mă va duce la fel de bine.

Un timp, scoțianul nu spuse nimic. Fata continuă să-i înfrunte privirea, la fel de încruntată, până când Iain scoase spada din teaca de la șold. Atunci, Judith scoase o mică exclamație. Înainte de a apuca să se dea la o parte din calea lui, războinicul ridică spada și începu să taie frânghiile care țineau legate prețioasele ei bagaje.

Inima lui Judith bătea să-i spargă pieptul. Nu se calmă decât când scoțianul vârâ spada la loc în teacă și le făcu semn oamenilor lui să se apropie, ordonându-le fiecare să ia câte un sac. Judith nu scoase o vorbă în timp ce oștenii nemulțumiți își legau pe șei bagajele sale, dar țipă din nou, suprinsă, când căpetenia lor încercă s-o smulgă din șa. Îl plesni peste mâini.

Era aproape nevolnică în fața unui asemenea uriaș, și văzu limpede că nu-l amuzase deloc. I se citea în ochii scăpărători.

— Ne așteaptă un drum greu prin munți, fătucă, și ți-ar fi mai de folos să călărești cu unul dintre noi.

Judith clătină din cap.

— Sunt întru totul pregătită pentru călătoria asta, se lăudă ea. N-ai de ce să-ți faci griji că n-aș rezista.

Iain își stăpâni exasperarea.

— Vor fi și momente când va trebui să călărim pe pământuri de-ale vrășmașilor, îi explică el cu răbdare. Căii noștri sunt învățați să nu facă zgomot...

— Și iapa mea va fi la fel de tăcută, îl întrerupse ea.

Dintr-o dată, scoțianul zâmbi.

— La fel de tăcută ca tine?

Fără zăbavă, Judith dădu din cap.

Iain oftă.

— Bănuiam eu.

Judith își dădu seama că o insultatse până când întinse iar mâinile spre ea. Iar de data asta, nu-i mai lăsă timp să le înlăture. Uriașul era hotărât, nici pomeneală! Fără prea mare blândețe, o ridică din șa, așezând-o în fața lui.

Nu se gândi la necuviința poziției. Judith ajunse călare, cu picioarele de-o parte și de alta a calului, ca un bărbat, ca și cum atâta lucru n-ar fi fost de ajuns, o stânjenea și mai tare că avea copasele lipite ale lui. Simți cum se înroșea de rușine.

Iain n-o lăsă să-și schimbe nerușinata poziție. O cuprinse strâns cu brațul stâng împrejurul taliei. Judith nu mai putea face nici o mișcare, doar să respire – și bănuia că trebuia să se mulțumească numai cu atât. Le făcu semn de rămas bun slujitorilor care urmăreau spectacolul.

Era cam iritată că scoțianul folosea asemena tactici ca să-și facă placul. Totuși, observă cât de cald îi era în brațele lui – și-i mai simți și mirosul; constata că acea slabă aromă masculină îi plăcea nespus de mult.

Se rezemă de pieptul lui. Îi ajungea cu creștetul capului sub bărbia lui. Nu încercă să ridice privirea spre el când îl întrebă cum se numea.

— Iain, șopti el arțăgos.

Judith dădu din cap, semn că auzise – cu acest prilej, lovindu-l în bărbie.

— În ce fel ești înrudit cu Frances Catherine?

— Soțul ei e fratele meu.

Între timp, trecuseră podul și urcau colina, spre cimitirul familiei.

— Și se numește Patrick?

— Da.

Se vedea clar că n-avea chef să vorbească. Judith se dezlipi de el, întorcându-se să-l privească. Scoțianul se uiat drept înainte, fără s-o ia în seamă.

— O singură întrebare mai am să-ți spun, Iain, spuse ea. Apoi, promit c-am să te las cu gândurile tale.

În sfârșit, o privi. Lui Judith i se tăie respirația. Dumnezeu mare, dar ce ochi frumoși mai avea! Făcuse o greșeală uitându-se la el, căci uitătura lui pătrunzătoare îi alunga din minte orice gânduri.

Dar nu risca nimic găsindu-l atrăgător, își spuse ea. Desigur, n-avea ce să se întâmple. Se ducea la el acasă, da, însă numai în ospetie, ca străină. O dată ajuși acolo, probabil că nu urmau să aibă de-a face nimic unul cu altul.

Și-n plus, ea era englezoaică. Nu, atracția aceea inofensivă nu putea să ducă nicăieri.

— Ești căsătorit?

Întrebarea îi scăpase de pe buze aproape fără voie. Părea și mai surprinsă decât el că o rostise.

— Nu, nu-s însurat.

Judith zâmbi.

Ce să mai înțeleagă din asta? Bun, îl întrebuse, îi răspunse, acum putea să n-o mai ia în seamă. Din păcate, nu-și putea lua ochii de la ea.

— Mai am o întrebare să-ți spun, șopti Judith. Și pe urmă, jur că te las în pace.

Se priviră un lung răstimp, unul în ochii celuilalt.

— Și care e întrebarea asta pe care vrei să mi-o pui?

Glasul lui era scăzut, șoptit, ca o mângâiere. Acea senzație o nedumerii și mai mult, silind-o să-și ia privirea de la diacolul acela chipeș ca să se limpezească.

Iain îi observă ezitarea.

— Nu cred că-i o întrebare prea importantă.

— A, ba e foarte importantă, replică ea.

Mai tăcu un moment, încercând un moment să și-o amintească. Îi privea bărbia, ca să se poată concentra.

— Mi-am adus aminte, zâmbi ea. Patrick e bun cu Frances Catherine? Se poartă frumos cu ea?

— Cred că e bun, ridică Ian din umeri.

Apoi adăugă:

— Nici c-un deget n-ar atinge-o.

Judith îl privi în ochi, fără să-și ascundă amuzamentul.

— Știam deja că nu i-ar face nici un rău.

— De unde?

— Dacă ridică măcar o dată mâna asupra ei, ar fi fugit din casa lui.

La o năstrușnicie atât de mare, Iain nici nu știu ce să răspundă. Dar își reveni în fire.

— Și unde-ar fi fugit?

— La mine.

Părea așa de sinceră, încât Iain își dădu seama că-și credea cu adevărat spusele. În viața lui nu mai auzise ceva atât de carghios. O nevestă nu-și părăsea bărbatul cu una cu două, orice s-ar fi întâmplat.

— Nimeni din clanul Maitland nu s-ar atinge vreodată de-o femeie, la furie.

— Iain, ia uite-aici! strigă deodată Alex, întrerupându-le convorbirea.

Judith se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea arătând spre mormântul distrus de ea în seara dinainte. Iain o simți încordându-se.

— Știi cine a făcut asta?

— Da, șopti ea abia auzit.

— Al cui e...

Nu-l lăsă să termine.

— E mormântul tatălui meu.

Între timp ajunseră lângă Alex. Războinicul cu ochii verzi îl privi pe Ian, apoi din nou pe Judith.

— Vrei să punem piatra la mormânt la loc înainte să mergem mai departe, domniță?

Judith clătină din cap.

— Atunci, ar trebui s-o dărâm din nou, dar îți mulțumesc pentru bunăvoință.

Alex nu-și putu ascunde uimirea.

— Doar nu vrei să ne spui că tu ai făcut asta?

Fără nici cea mai mică urmă de stânjenală pe față, Judith îi răspunse.

— Ba da, eu am făcut-o. Mi-a luat un ceas și mai bine. Pământul e tare ca piatra.

Scotianul păru copleșit. În clipa următoare Iain întoarse capul lui Judith spre el, apăsând-o pe obraz cu dosul degetului mare.

— Și de ce ai făcut una ca asta?

Judith ridică din umeri.

— Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit.

Războinicul clătină din cap. O asemenea grozăvie părea complet nepotrivită cu impresia pe care și-o făcuse despre ea. Bănuise că era o femeie inocentă și blândă. Da – și îndărătnică, după cum îl contrazise în legătură cu calul. Totuși, nu părea soiul care să profaneze un loc sfânt.

— Țasta-i mormântul tatălui tău? O întrebă el din nou, hotărât să dezlege misterul.

— Da, oftă ușor Judith. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Mormântul e gol.

— Gol!

— Da.

N-avea de gând să-i spună mai mult de-atât. Iain se hotărâ să n-o mai iscodească. Devenise complet țepănă în bratele lui. Se vedea clar că subiectul o tulbura.

Îi făcu semn lui Alex s-o ia înainte, apoi își mână calul după al lui. După ce lăsară cimitirul în urmă, Judith începu iar să se destindă.

Nu mai schimbă o vorbă până la apusul soarelui, când sosise vremea să-și facă tabăra pentru noapte. Călăriseră ceasuri îndelungate. Oamenii erau mult mai veseli acum, când trecuseră frontiera și se aflau iar în Scoția.

Jeanne pusese deasupra merindelor din traistă un pachet cu cina pentru prima seară. Judith întinse

pe pământ ștergarul alb, apoi așternu peste el mâncarea: pâine neagră, cu coajă groasă, triunghiuri de brânză galbenă și roșie, felii groase de slănină sărată și mere verzi, proaspete.

Când totul fu gata, le făcu semn oamenilor să se apropie. Abia după câteva momente își dădu seama că nu aveau de gând să cineze cu ea. Simți că se înrosește de rușine. Își lăsă capul plecat, ca nici unul să nu-i vadă umilința.

Făcuse o greșală prostească. Era englezoaică, la urma urmei, și probabil li se făcea rău numai la gândul de a mânca împreună cu ea.

Iain, care tocmai revenea în poiană, se opri brusc. O singură privire aruncă spre Judith și înțelese că ceva nu era în neregulă. Obrajii ei se înroșiră ca focul. Apoi își privi oamenii. Alex și Gowrie stătau așezați în capătul opus a luminișului, rezemați de copaci, Brodick, tăcut ca de obicei, adormise deja.

Observând mâncarea din fața lui Judith, Iain ghicise ce se întâmplase. Oftă, apoi își împreună mâinile la spate și veni până la ea.

Judith refuză să-l privească. De îndată ce-l văzuse apropiindu-se, începuse să împacheteze la loc mâncarea. Tocmai îndesă boceluța albă înapoi în traistă, când Iain se așeză în fața ei.

Luă mărul. Judith i-l smulse din mână.

Iain îl smulse înapoi. Îndrăzneala lui o miră atât de tare, încât ridică privirea spre el.

Ochii-i sclipeau de veselie. Judith nu putea pricepe ce anume găsea atât de amuzant. Continuă să-l privească, în timp ce Iain mușca din măr. Apoi se aplecă înainte și-i oferă și ei mărul. Mușcă și ea, fără să-și dea seama ce face.

Dintr-o dată, lângă ei apără Alex. Fără o vorbă, se așeză și vârâ mâna în traistă, scoțând iar boceaua. După ce-i aruncă o bucată de pâine lui Iain, mușcă și el dintr-un triunghi de brânză.

Apoi li se alătură și Gowrie. Luând în poală unul dintre mere. Judith le explică sfioasă că-l păstra pentru războinicul care adormise, ca să-l mănânce dimineața.

— Cred că Brodick e frânt de oboseală, dacă se lipsește de cină, remarcă ea.

Alex pufni în râs.

— Brodick nu e ostenit, doar încăpățânat. Nici mâine n-o să-ți mănânce mărul, de vreme ce ești englezoaică. N-o să...

Expresia ei încruntată îl făcu să se întrerupă. Se întoarse și se uită spre Brodick, calculă în minute distanța, apoi luă mărul din poală.

— Dacă ești sigur că mâine nu va mânca mărul, înseamnă că vrea să-l mănânce acum.

Era hotărâtă să arunce mărul în capul ursuzului scoțian, dar în timp ce-și lua avânt, Iain o prinse de mână.

— N-ar fi bine să faci asta, fătucă, o preveni el.

Nu vru să-i dea drumul. Judith încercă să-și smulgă mâna, dar după câteva clipe renunță.

— Ai dreptate, spuse ea. Ar fi păcat, un măr atât de bun, soi ales, englezesc, aș putea s-adaug, irosit pentru un scoțian prost crescut.

Făcu o pauză, clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred că ești din neam cu Frances Catherine. Acum poți să-mi dai drumul, Iain.

Se vedea clar că n-avea încredere în ea. Îi dădu drumul, dar luă mărul din mâna ei. Judith fu prea surprinsă de zâmbetul lui neașteptat ca să-l mai contrazică.

— N-ar fi bine să ți-l faci pe Brodick dușman, Judith, o avertiză Alex.

— Dar mi-e dușman deja, replică ea, luându-și cu greutate privirea dinspre Iain. S-a hotărât să mă trateze cu vrăjmășie încă dinainte de a ne fi cunoscut, nu-i așa?

Nimeni nu-i răspunse. Apoi, Gowrie schimbă vorba.

— Dacă te răzbuni de fiecare dată când nu-i plăci cuiva, ai s-azvârli mere cât e ziua de lungă, tot drumul până-n Highlands.

— Mere de soi ales, scoțian, o tachină Alex.

Judith îl privi încruntată.

— Puțin îmi pasă dacă le plac oamenilor sau nu, replică ea. Frances Catherine are nevoie de mine. Numai asta contează. Ce simt eu n-are nici o însemnătate.

— Și de ce are nevoie de tine?

Dar, înainte de a apuca să-i răspundă, Brodick continuă:

— Doar îl are pe Patrick.

— Și pe noi toți, adăugă Alex. Suntem neamurile ei.

Judith se întoarce iar spre ceilalți

— Sunt sigură că e înconjurată de atâta loialitate, dar voi sunteți bărbați, la urma urmei.

Aceste cuvinte îl făcură pe Iain să înalțe o sprânceană. Se vedea limpede că nu înțelegea despre ce vorbea Judith. Iar Gowrie și Alex erau la fel de nedumeriți.

— Frances Catherine are și rude femei, spuse Gowrie.

— Îmi închipui că da, fu Judith de acord.

— Atunci, de ce are nevoie de tine? se interesă el, luând o a treia felie de slană.

— Pentru naștere, ghici Iain cu voce tare.

— Va să zică, se așteaptă să aibe greutăți? îl întreabă Gowrie.

Iain dădu din cap.

— Se pare că da.

Alex pufni cu dispreț. Acea reacție o făcu pe Judith să se simtă ofensată.

— Frances Catherine are toate motivele să fie îngrijorată. Nu e fricoasă, dacă la asta vă gândiți. Este una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut vreodată. E puternică, vitează și...

— Ei, haide, nu te înfierbânta, o întrerupse Alex. Cu toții cunoaștem numeroasele calități alese ale lui Frances Catherine. Nu e nevoie s-o aperi în fața noastră.

— Crede că o să moară? întreabă Gowrie, surprins, ca și cum abia acum i-ar fi trecut așa ceva prin minte.

Înainte ca Judith să-i răspundă, Brodick strigă:

— Dacă femeia lui Patrick crede c-o să moară, de ce-a trimis după tine, englezoaico?

Judith se întoarce încruntată spre coconul cu carouri. Apoi se hotără să nu-l mai ia în seamă pe necioplitul acela. Putea să-i strige și o sută de întrebări, că tot n-avea de gând să mai răspundă.

Toți o așteptau să le explice, Judith își făcu de lucru, strângând din nou mâncarea în bocceluță.

Curiozitatea lui Brodick se vădi mai puternică decât antipatia față de femeia englezoaică. Își croi drum pe lângă ea, cu coatele, împingându-l pe Alex la o parte. Expresia lui Iain nu spunea nimic. Luă mărul și i-l aruncă lui Brodick. Judith refuză să-l privească, dar îl auzi mușcând zgomotos din fruct.

Apoi, Iain îi făcu ochiul. Îi zâmbi și ea.

— Aștepti să te-ntreb din nou, englezoaico? mormăi Brodick, cu gura plină.

— Ce să mă-ntrebi, Brodick?

Oftatul lui fu atât de năprasnic, încât mai că răsturnă traista cu merinde. Judith își mușcă buza de jos, ca să nu izbucnească în râs.

— Anume mă zăpăcești? mârâi el.

Judith dădu din cap.

Alex și Gowrie izbucniră în râs. Brodick se încruntă și mai abitir.

— Răspunde-mi la-ntrebare și gata, porunci el. Dacă Frances Catherine crede c-o să moară, de ce a trimis după tine?

— N-ai înțelege.

— Fiindcă-s scoțian?

Judith nu-și ascunse exasperarea.

— Știi, întotdeauna mi s-a spus că scoțienii pot fi încățânați. Niciodată n-am crezut o asemenea prostie, desigur, dar acum, că te-am cunoscut, cred că va trebui să mă mai gândesc.

— Nu-l întărâta, o avertiză Alex, cu un chicotit.

— Dară, Brodick se burzulește de-a binelea când e prost dispus, adăugă și Gowrie.

Judith făcu ochii mari.

— Vreți să spuneți că acum e vesel?

Groeir și Alex dădură din capete în același timp, făcând-o să izbucnească în râs. Era convinsă că glumeau cu ea.

Iar ei erau la fel de convinși că-și pierduse mințile.

— Cu toții suntem curioși să știm de ce a trimis Frances Catherine după tine, spuse Alex, după ce se mai liniști.

Judith dădu din cap.

— De vreme ce nu mă cunoașteți deloc bine, va trebui să vă mărturisesc câteva din marele mele cusuri, ca să înțelegeți. Sunt foarte îndărătnică, și arogantă, deși la drept vorbind n-am nici un motiv să mă înfumurez. Sunt păcătos de posesivă... meteahna asta v-am spus-o?

Toți în afară de Iain clătinară din capete. Judith, însă, îl privea pe conducător. În ochii lui se aprinse o luminiță caldă. Se simțea cam neliniștită, văzând că un bărbat chipeș îi dădea atâta atenție. Fu nevoită să facă un efort pentru a întoarce capul, ca să se poată concentra la ceea ce spunea.

Cu privirea în poală, șopti:

— Ei bine, da – sunt posesivă. Frances Catherine îmi cunoaște și ea numeroasele defecte. Adevărul e că și contează pe ele.

— De ce? întrebă Brodick.

— Deoarece crede că-i în primejdie să moară, explică Judith.

Oftă ușor, înainte de a adăuga.

— Iar eu sunt prea încăpățânată ca s-o las.

CAPITOLUL 3

Nu râseră de ea. Iain zâmbea, dar nici unul dintre ceilalți nu aveau nici o reacție. Judith simți că roșea. Își ascunse acest semn grăitor de stânjenală începând iar să împacheteze merindea.

Nu mai rămăsese nimic de strâs. O dată ce se apucase de mâncat, Brodick nu se mai oprise până nu înfulecase și ultimul duminic.

Judith se duse la râu să se spele pe mâini, apoi se așeză pe iarba malului și începu să se pieptene, bucurându-se de frumusețea împrejurărilor.

Când soarele aproape dispăruse de pe cer, Iain veni să o aducă înapoi în tabără.

Zâmbetul ei îl luă pe nepregătite, făcându-l să se poarte puțin mai ursuz decât de obicei.

— Ar fi trebuit să dormi, Judith. Mâine te așteaptă o zi grea.

— Va fi grea și pentru tine? îl întrebă ea, ridicându-se.

— Nu, șopti el.

Judith nu avea nici cea mai vagă idee de ce coborâse glasul.

— Atunci, nu va fi grea nici pentru mine, spuse ea.

Iain o privi cu o expresie nedumerită.

— Mă derutezi, Iain.

Nu-și dădu seama că rostea aceste cuvinte până când și le auzi cu urechile ei. Se retrase din calea lui, apoi porni grăbită spre poiană.

Iain o privi cum se îndepărta, stând în loc, cu mâinile la spate. Când își dădu seama cât de teapăn era, făcu un efort să se relaxeze.

— La naiba, mormăi el.

Hotărâ că era mai bine să se țină cât mai departe de ea în timpul călătoriei. Reveni la tabără, și văzu că Judith intrase deja în cortul pe care i-l făcuse Alex și Gowrie. Iain se duse la copacul de lângă Brodick, se așeză și se rezemă de trunchi.

— E englezoaică, Iain, încearcă să îți seamă de asta.

Iain își privi încruntat prietenul.

— Adică?

— Ți-a căzut cu tronc.

— De unde naiba știi?

Tonul furios a lui Iain nu-l intimidă pe Brodick. Erau prieteni de ani de zile, și-n plus, Brodick îi dorea numai binele.

— Dacă nu-ți ascunzi simțămintele, Alex și Gowrie vor afla și ei curând.

— Ce mama dracului, Brodick...

— Și eu o vreau.

Iain fu uimit.

— Nu se poate! declară el pe un ton poruncitor, nefiind în stare să se stăpânească.

— Pari cam posesiv, Iain.

Prietenul său nu-i răspunse. Brodick oftă prelung.

— Credeam că-i urăști pe englezi, Brodick, declară Iain după câteva clipe.

— Într-adevăr. Dar, când mă uit la ea, uit. Ochii ei... e ca o boală de care nu mai scap.

— Fă bine și scapă.

Glasul lui Iain se înăsprise.

La această poruncă feroce, Brodick înălță o sprânceană. Dar Iain terminase orice discuție.

Nu adormi mult, mult timp. Tot încerca să-și pună în ordine învălmășeala gândurilor.

A doua zi dimineată, Iain nu era cu nimic mai bine dispus. Așteptă până în ultimul moment ca s-o trezească pe Judith. Abia după ce caii fură pregătiți de plecare, porni spre cortul ei și o atinsese ușor pe

umăr, chemând-o pe nume.

Judith nu mișcă. Iain îi scutură din nou umărul, mai tare de data asta.

— Doamne, adânc mai doarme, nu? remarcă Gowrie, apropiindu-se. Mai respiră?

În sfârșit, Judith deschise ochii. Îi privi pe uriași aplecați deasupra ei și fu cât pe ce să urle. Se stăpâni la timp, lăsând să-i scape doar un ușor țipăt.

— E timpul să plecăm, Judith, îi spuse Iain. Du-te la râu și înviorază-te.

Judith dădu din cap, apoi se ridică și porni.

Brodick o prinse de la spate. Punându-și mâinile pe umeii ei, o întoarse încet în direcția râului, apoi o împinse ușor, făcând-o să pornească iar.

— Crezi c-o să meargă așa până-n mijlocul râului? întrebă Alex.

— S-ar putea să se trezească mai devreme, răspunse Gowrie, cu un chicot.

Când ajunse pe mal, Judith era trează de-a binelea. Apa o învioră și mai mult. Își făcu toaleta cât putu de repede, apoi se întoarse grăbită la tabără.

Toți o așteptau, călare, în afară de Iain. Judith nu știa cu cine trebuia să călătorească în ziua aceea. Alex și Gowrie îi făcu amândoi semn să se apropie. Iain tocmai încăleca în partea opusă a luminișului, și cum nu se uita spre ea, Judith, Judith se hotărâ să meargă cu Alex, care era cel mai aproape.

Tocmai îl lua de mână, când fu oprită. Armăsarul lui Iain se apropie și brațul călărețului o cuprinse de mijloc, ridicând-o în șa fără să încetinească pasul.

Următoarele două ceasuri fură istovitoare pentru Judith. Părăsiseră drumul și călăreau de parcă iar ar fi mânat din urmă o legiune de draci. Hurducăturile erau îngrozitor de dureroase, până ajunsese la povârnișurile munților, unde fură nevoiți să încetinească.

În sfârșit, Iain îngădui să facă un scurt popas. Se opriră într-o poieniță înconjurată de desișuri. Judith mănca pe îndelete, privindu-l pe Iain aproape tot timpul. Nu știa prea multe despre nici unul dintre ei, decât că erau înrudiți într-un fel cu Frances Catherine, și-i erau credincioși. Desigur, era un mare noroc pentru ei s-o aibă în familie.

Dintr-o dată își amintise cum se întâlniseră prima dată. De-a lungul anilor, tatăl lui Frances Catherine povestite de multe ori, cu mare plăcere, acea întâmplare.

— De ce râzi, fată?

Judith închisese ochii și se concentra atât de tare asupra amintirii, încă nu-l auzise pe Alex apropiindu-se. Privindu-l, văzu că se opri doar un pas distanță de ea.

— Îmi aminteam cum am întâlnit-o prima oară pe Frances Catherine, răspunse ea.

Părea sincer interesat. Judith presupusese că voia să audă despre copilăria lui Frances Catherine. Îi povesti cum o cunoscuse și, când termină, văzu că li se alăturase și Gowrie și Iain, ca s-o asculte.

— Frances Catherine s-a împrietenit cu tatăl tău la fel cum te-ai atașat și tu de al ei? întrebă Gowrie?

— Tatăl meu nu era acolo.

Zâmbetul îi pierise de pe buze. Se ridică și porni spre adăpostul copacilor.

— Vin în câteva momente! le strigă ea peste umăr.

În noaptea aceea dormise sub cerul liber, și în următoarele patru nopți de asemenea, iar într-a sasea zi a călătoriei, Judith era frântă de oboseală. Aflase de la Alex că Iain era noul boier al clanului și nu era deloc suprinsă. Își dăduse seama că era un conducător înăscut, prea îngâmfat ca să urmeze poruncile altora. Îi descoperise destul de repede acest cusur.

Iain devenise la fel de retras. Încă mai insita să călătorească împreună, dar abia dacă îi adresa vreo vorbă.

— Te frământul gândul la unele greutăți de-acasă? îl întrebă ea, când nu mai suportă tăcerea.

Călătoreau încet, printr-o trecătoare dificilă de munte. Judith întoarse capul spre el, în așteptarea răspunsului.

— Nu.

Mai multe nu spuse.

Trecu încă o oră de tăcere. Apoi Iain se aplecă la urechea ei, întrebând-o:

— Dar tu?

Judith nu știa la ce se referea. Îl privi din nou – și văzu că gura lui ajunsese la doar câteva degete de a ei. Întoarse repede capul.

— Dar eu, ce? șopti ea încordată.

— Ai acasă necazuri care te preocupă?

— Nu.

— Ne-am mirat că familia ta ți-a îngăduit să pleci cu noi.

Judith ridică din umeri.

— La vară o să se facă mai cald, sau aici, în miazănoapte, e întotdeauna atât de frig? se interesă ea, încercând să schimbe vorba.

— Mai cald ca acum n-o să fie niciodată, replică el.

Amuzamentul din glasul lui o nedumeri.

— Ai lăsat acasă vreun baron ca ți-a cerut mâna, Judith? Ești juruită cuiva?

— Nu.

— De ce?

— E foarte complicat... ocoli ea răspunsul. Serios, nu vreau să discutăm despre asta. Tu de ce nu ești căsătorit?

— N-am avut nici timp, nici chef.

— Nici eu n-am chef.

Iain râse. Această reacție o surprinse atât de mult, încât iar se întoarse să-l privească.

— De ce râzi?

La naiba, atrăgător mai era când se înveselea. Colțurile ochilor i se încreteau, cenușiul acestora căpătând scânteieri argintii.

— Va să zică, n-ai glumit cu mine? o întrebă el.

Judith dădu din cap ceea ce îl făcu să râdă cu atât mai tare.

— În Highlands nu contează dacă o femeie are chef de măritiş sau nu, îi explică el. Mi-am închipuit că la fel merge treaba în Anglia.

— La fel e și acolo, confirmă Judith. Femeia n-are nici un cuvânt în ceea ce privește viitorul ei.

— Atunci, de ce...

— Ți-am explicat deja. E o situație complicată.

Iain n-o mai întrebă nimic, lucru pentru care Judith îi fu negrăit recunoscătoare. Nu voia să vorbească despre familia ei, și nici nu se gândise prea mult la viitor. Totuși, se îndoia că mama ei i-ar fi putut aranja o căsătorie. Toată lumea stia că atât mama ei și fiica îi aparțineau încă Boierului MacLean... dacă mai trăia. În caz că murise, unchiul Tekel ar fi devenit tutorele ei... Oare?

Dară, era foarte complicat. Se rezemă de Iain, închizând ochii, prea obosită ca să mai gândească.

— Peste vreun ceas, vom intra pe un tărâm vrășmaș, Judith. Trebuie să taci până-ți voi îngădui eu să vorbești.

Siguranța ei era în mâinile lui, așa că încuviință de îndată. Peste câteva minute, adormi.

Regiunea izolată prin care treceau era plină de copaci cu coroane dese și flori de vară. Sunetul unei cascade care se rostogolea într-o râpă uriașă acoperea complet zgomotele cailor.

Deodată, Gowrie își struni armăsarul și ridică pumnul în aer. Numaidecât, Iain coti spre răsărit, pornind la galop spre un pâlț des de copaci. Ceilalți îl urmară, ascunzându-se și ei în pădurea din jur.

Se auzi un hohot de râs, de la nici douăzeci de pași de unde asteptau Iain și Judith, urmat de altele. Iain își ciuli urechile. Scoți că în zonă erau cel puțin cinsprezece Macphersoni. Îl mânca mâna să scoată spada. La naiba, tare-ar fi vrut să-și ia inamicul prin surprindere. Sorții erau de partea lui. Cu Gorwrie, Alex și Brodrick luptând alături de el, cei cinsprezece-douăzeci de Machersoni nepricepuți nici n-ar fi prilejuit o victorie vrednică de a fi povestită.

Dar în primul rând conta siguranța lui Judith. Instinctiv, Iain o strâse și mai tare de mijloc. Fata se cuibări la pieptul său, după care oftă ușor. Mâna lui îi acoperi gura, iar acest gest o trezi. Deschise ochii, privindu-l.

Iain clătină din cap, fără să-și ia mâna de pe gura ei. Dându-și seama că ajunsese pe teritoriul dușmanilor, Judith făcu ochii mari o clipă, apoi încercă să se relaxeze.

Trecu aproape o jumătate de ceas, până când Iain își retrase mâna de pe gura ei, apoi îi eliberă și mijlocul. Cu blândețe, îi ridică fața ca să-l privească, apăsând-o cu degetul cel mare sub bărbie.

Voia să-i spună că pericolul trecuse, dar uită de acest gând imediat ce privirile li se întâlniră. Niciodată nu mai simțise o asemenea dorință, care-l făcea să se simtă neputincios. Se aplecă încet, lăsându-i timp destul ca să se retragă, dacă voia, dar Judith nu se mișcă. Ușurel, gura lui o atinsese pe a ei. O dată. De două ori. Judith nu se retrase nici acum.

Mai voia. Mâna lui i se încleștă în jurul soldurilor, iar gura-i coborâ posesiv peste a ei. Îl captură exclamația șocată, fără s-o ia în seamă.

Se gândi să pună capăt atracției, printr-un singur sărut. Să-i afle gustul, senzația buzelor ei sub ale lui și să termine. Nu reuși.

Își dădu seama cât de curând de acest lucru. Al dracului, că gustoasă mai era! Și atât de moale, de caldă și docilă în brațele lui... Voia mai mult. Avea nevoie de mai mult.

Îi deschise gura cu forța și, înainte ca Judith să-i ghicească gândul, limba lui se strecură înăuntru, ca să se împerecheze cu a ei.

Abia acum încercă Judith să se retragă, deși numai o secundă. Apoi îl cuprinse de mijloc, strâns. Limba ei o mângâia pe a ei, făcându-i pe amândoi să tremure de dorință. Fără doar și poate, nu mai era doar sfioasă. Ba, îl săruta la rândul ei, cu patimă!

Iain scoase un mârâit gros din gâtlee. Judith scânci. Pasiunea dogorea între ei, pieziș, iar când își dădu seama că n-avea să fie satisfăcut până nu ajungea între coapsele ei, făcu un efort să se oprească.

Era uluit și furios, deși numai pe sine însuși. O asemenea lipsă de autodisciplină îl copleșea. Judith îl privea cu o expresie nedumerită. Avea buzele umflate... și la vederea lor, îi venea s-o sărute din nou.

Îi rezemă capul pe umărul lui, apoi trase de frâul calului, pornind înapoi spre cărare.

Judith încă mai tremura, și era uluită de propriile ei reacții pătimașe. Era cea mai miraculoasă și înspăimântătoare experiență prin care trecuse vreodată.

După câteva clipe, tremurul i se mai potoli, și tocmai începu să-și spună că învinsese în acea luptă cu propriile ei emoții învălmășite, când Iain îi răni din nou sentimentele. Își opri armăsarul lângă armăsarul murg a lui Alex și, înainte să înțeleagă ce avea de gând să facă, o mută pe șaua prietenului și supusului său.

Atunci, așa să fie! Dacă nu voia să mai aibă nimic de-a face cu ea, Judith urma să i-o plătească în aceeași moneda. Refuză să arunce măcar o privire spre el, rugându-se să nu i se vadă bujorii din obraji. Parcă-i luase fața foc.

Iain porni în frunte. Gowrie îl urmă, iar după el venea Alex. Brodick rămăsese din nou să protejeze spatele.

— Ți-e frig, fată? o întrebă Alex în șoaptă la ureche, cu vădită îngrijorare.

— Nu, răspunse ea.

— Atunci, de ce tremuri?

— De frig.

Își dădu seama că se contrazisese singura, și oftă ușor. Alex avusese bunătatea de a nu-i spune că vorbea fără șir. Și nu-i mai adresă o vorbă până seara, iar Judith nu mai deschise gura nici ea.

Pe la căderea nopții, era atât de istovită încât abia își mai putea ține ochii deschiși. Se opriseră în fața unei case frumoase de piatră, cu acoperiș de crengi, cuibărită în poala muntelui. Fața dinspre miazăzi a construcției era îmbrăcată în iederă, iar o potecă pietruită ducea de la ușă la hambarul alăturat.

În ușă stătea un bătrân cărunt, cu barba deasă și umeri lați. Le zâmbi în semn de bun-venit și se grăbi să intre în casă.

Judith văzu dincolo de ușă și o femeie. Stătuse în spatele soțului ei, iar acum se retrăsese în umbră.

— Vom înopta aici, o anunță Alex.

Descălecă, apoi se întoarse s-o ajute.

— O să ai un acoperiș deasupra capului și vei putea dormi bine la noapte.

Judith dădu din cap. Alex îi făcu impresia unui om plin de compasiune. O ajută să coboare, dar

nu-i dădea drumul. Știa că, dacă o lasă singură, ar fi căzut de pe picioare. Asa cum o ținea de mijloc, îi simțea tremurul – iar Judith știa.

— Ia-ți mâinile de pe ea, Alex!

Glasul aspru al lui Iain răsunase din spatele ei. De îndată, Alex îi dădu drumul. Genuchii lui Judith se îndoiră. Iain o prinse tocmai în timp ce cădea. Privirea lui încruntată îl făcu pe Alex să se retragă, după care se întoarse și porni casa țărănească.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, spuse ea. Acum poți să-mi dai drumul. Mi-am revenit.

Încercă să-i înlăture brațul, Iain, însă avea alte gânduri. O răsuci pe jumătate în fața lui, apoi îi ridică bărbia cu degetul mare.

Zâmbea. Judith nu știa ce să înțeleagă. Cu câtea clipe înainte se purtase ca un urs întăritat, deși era limpede că pe Alex se înfuriase.

— Am să-ți dau drumul când vreau eu, replică el. Nu când îmi îngădui tu, Judith.

Înfumurarea lui era revoltătoare.

— Și când crezi că va fi asta? întrebă ea. Sau n-am voie să te întreb?

La auzul iritării din vocea ei, Iain înălță o sprânceană, apoi clătină din cap.

— Ești supărată pe mine, constată el. Vreau să-mi spui de ce.

Judith încercă să-i înlăture mâna de sub bărbie, dar se lăsă păgubașă, când degetele lui i se încleștară împrejurul fălcilor.

— Nu-ți dau drumul până nu-mi spui de ce te-ai înfuriat, insistă Iain.

— M-ai sărutat.

— Și tu m-ai sărutat.

— Într-adevăr, recunosc ea. Și nici nu-mi pare rău. De asta ce mai zici?

Vorbea pe un ton provocator, iar în ochi îi scâpă o lumină sfidătoare. Orice bărbat ar fi uitat de toate, dacă se lăsa captivat de frumusețea ei. Acest gând îi trecu lui Iain prin minte chiar în timp ce-i răspundea:

— Îți zic că nici mie nu-mi pare rău.

Îl privi mulțumită.

— Poate că nu ți-a părut rău atunci, dar acum îți pare, nu-i așa?

Iain ridică din umeri. Lui Judith îi vreena să-i dea un picior.

— Fă bine și nu mă mai atinge, Iain.

— Nu-mi dai tu mie porunci, fătuco.

Glasul lui deveni tăios. Judith nu-i dădu atenție.

— Dacă-i vorba să mă săruți, pot să-ți dau câte porunci poftesc. Nu-ți aparțin ție, adăugă ea, pe un ton mult mai blând.

Iain părea gata s-o strângă de gât. Judith trase concluzia că-l luase cam prea de sus. Părea o fire foarte irascibilă.

— N-am vrut să par arțăgoasă, începu ea. Și știu că ești obișnuită ca toată lumea să-ți facă pe plac, de vreme ce ai ajuns boier, și așa mai departe... Totuși, ca străină, n-am de ce să mă supun poruncilor tale, continuă ea, pe un ton cât mai rezonabil. Vin în ospeție.

Renunță la orice explicație, când îl văzu clătinând din cap spre ea.

— Judith, ești de acord că, atâta vreme cât ești în casa tatălui meu, te vei afla sub protecția lui?

— Da.

Iain dădu din cap. Și zâmbi. Se purta de parcă tocmai ar fi câștigat o discuție importantă, iar Judith nici măcar nu era sigură care fusese subiectul.

Îi dădu drumul și se îndepărtă. Judith o luă la goană după el. Când îl ajunse, îl apucă de mână. Iain se opri neântârziat.

— Da?

— De ce zâmbești?

— Fiindcă tocmai mi-ai dat dreptate.

— Cum ți-am dat dreptate?

Nu încerca anume să-i întindă o cursă. În ochi i se citea clar nedumerirea.

— Până te vei întoarce în Anglia, răspund de siguranța ta. Îmi vei urma toate poruncile, adăugă el, dând din cap ca să-și sublinieze cuvintele. Asta ai acceptat să faci.

Judith clătină din cap. Netod mai era! Cum Dumnezeu ajunsese la concluzia asta sucită, numai fiindcă ea îi spusese că nu mai putea s-o sărute.

— Nu m-am învoit deloc să fac așa ceva, spuse ea, fără să-i elibereze mâna.

Iain se îndoia că-și dădea seama de acest gest. Ar fi putut să-și smulgă mâna dintr-ai. N-o făcu.

— Mi-ai spus că voi fi sub protecția lui Patrick, îi reaminti ea. Prin urmare, el va răspunde de ea, Iain, nu tu.

— Într-adevăr. Dar eu sunt boierul clanului, iar Patrick răspunde în fața mea. Acum înțelegeți?

În sfârșit, Judith își retrase mâna.

— Înțeleg că îți închipui că tu și Patrick îmi puteți da ordine, replică ea. Asta-i tot ce înțelegeți?

Zâmbind, Iain dădu din cap.

Judith izbucni în râs.

Ce Dumnezeu o amuza?

Dar nu-l lăsa să ghicească singur.

— Asta înseamnă că tu și Patrick dați socoteală amândoi pentru toate faptele mele?

Iain dădu din cap.

— Toate greșelile mele devin și ale voastre.

Împreunându-și mâinile la spate, o privi încrunțat.

— Ai de gând să faci vreo pozna?

— A, nu, în nici un caz, se grăbi Judith să răspundă, zâmbind. Îți sunt într-adevăr foarte recunoscătoare pentru că mi-ai îngăduit să vin la tine acasă, și-n nici un caz nu vreau să-ți fac greutăți.

— Zâmbetul ăsta mă face să mă îndoiesc de sinceritatea vorbelor tale.

— Zâmbesc dintr-un cu totul alt motiv, explică ea. Tocmai mi-am dat seama ce irațional ești, adăugă, dând din cap, când îl văzu privind-o neîncrezător.

— Nu-s deloc irațional, se răsti Iain.

Nu-și dădu seama că-l insultase.

— Ba ești. Dacă nu-mi explici cumai ajuns de la hotărârea mea de nu te lăsa să mă mai săruți, la convorbirea asta ciudată, înseamnă că nu ești rațional deloc.

— Sărutul n-are nici o legătură cu discuția asta, replică el. Și nici important nu este.

Parcă i-ar fi dat o palmă, atât de usturătoare era nepăsarea din cuvintele lui. Dar Judith nu voia să-i arate cât îi rănise sentimentele. Dădu din cap, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Înain rămăsese pe loc, privind lung în urma ei.

Acum oftă adânc, obosit. Judith nu înțelegea, dar începuse deja să cauzeze probleme. Oamenii lui nu-și mai puteau lua ochii de la ea. Și, la naiba, nici el nu mai era în stare s-o facă.

Era o femeie frumoasă, și orice bărbat ar fi observat acest lucru. Da, era firesc. Era logic. Și totuși, posesivitatea crudă pe care o simțea față de ea era cu totul altă poveste. Acea nu era logică deloc.

Îi spusese că, în ultimă instanță, răspundea pentru ea... până la întoarcerea în Anglia. La naiba, aproape că se înecase cu aceste cuvinte. Gândul de a o duce înapoi nu îl încânta deloc. Ce Dumnezeu se întâmpla cu el.

Cum avea să mai poată vreodată s-o lase să plece?

CAPITOLUL 4

Abia aștepta să scape de el. Judith știa că acum nu mai gândea ca o persoană rezonabilă. Călătoria interminabilă o istovise atât de tare, încât i se pusese ceață pe creier. Știa că reacționa exagerat față de cuvintele aspre ale lui Iain. Nu era în stare să pună nimic în ordine, fiindcă o tot stânjeneau sentimentele. Încă mai simtea stânjeneala refuzului său, după câte se părea.

— Judith, vino să-l cunoști pe Cameron! o strigă Alex.

Toți se întoarseră spre ea. Judith se grăbi până în fața gazdei. Făcu o reverență scurtă, cu un zâmbet forțat. Nu-i era ușor să surâdă, căci Cameron se uita la ea ca și cum dintr-o dată s-ar fi prefăcut într-un demon sau chiar mai rău... Expresia lui arăta fără umbră de îndoială la ce se gândea. Părea îngrozit de simpla ei existență.

O, Doamne, nu avea puterea să îndure asemenea aiureli. Oftă ușor, apoi îl salută.

— Seara bună și duminică, domnule.

— E englezoaică.

Cameron mugi aceste cuvinte atât de tare, încât i se umflară venele de pe frunte. Judith vorbise în gaelică desăvârșită, dar nu-și putea ascunde accentul englezesc. Făcu instinctiv un pas înapoi, încercând să se ferească de mânia lui.

Se ciocni de Iain. Încercă să treacă într-o parte, dar boierul o opri, punându-i mâna pe umeri și trăgând-o până ajunsese lipită de trupul lui.

Un timp, Iain nu scoase o vorbă. Alex veni lângă el. Apoi se apropie agale și Gowrie, oprindu-se în partea cealaltă. Brodick sosi ultimul. Îl privi lung pe Iain, așteptându-i permisiunea, iar când stăpânul său dădu din cap în sfârșit, trecu în fața lui Judith.

— Am observat deja că e englezoaică, anunță Brodick, încet dar ferm. Acum aș vrea să observi. Cameron, că Lady Judith se află sub protecția noastră. O ducem cu noi, acasă.

Bătrânul păru să se trezească din toropeală.

— Da, desigur... se bâlbâi el. Am fost doar mirarea, vedeți voi, cum am auzit-o... cum vorbește...

Nu-i plăcea expresia din ochii Boierului Maitland, și hotărâ s-o drege cât mai repede. Făcu un pas la stânga, ca să se poată uita la femeia englezoaică în timp ce-și prezenta scuzele.

Brodick se mișcă o dată cu el, tăindu-i calea.

— Suntem cu toții bineveniți aici?

— Sigur că da! răspunse Cameron, În timp ce-și răvășea cu degetele clăia de păr alb, rugându-se fierbinte ca boierul să nu observe cum îi tremura mâna. Din ziua când fratele tău s-a însurat cu singura mea fiică, tu și oricare mebru al clanului Maitland sunteți oricând bineveniți la noi. Și femeia Boierului Maitland, desigur, se grăbi el să adauge, apoi se întoarse pe jumătate, mugind spre nevastă-sa: Margaret, pune cina pe masă pentru oaspeții noștri!

Îi pofti pe toți înăuntru. Judith întinse mâna și apucase pledul lui Brodick, care se întoarse imediat.

— Îți mulțumesc că mi-ai ținut partea, șopti ea.

— Nu e nevoie, Judith, răspunse Brodick cu glasul îngroșat de stânjeneală.

— Ba da, insistă ea. Te rog, explică-i neamului tău că nu sunt femeia lui Iain. Se pare că a înțeles greșit.

Brodick o privi lung, fără o vorbă, apoi ridică privirea lui Iain.

De ce era atât de nehotărât?

— Nu-ți cer decât să lămurești omul, continuă Judith.

— Nu.

— Nu? De ce Dumnezeu nu?

Brodick nu zâmbi, dar colțurile ochilor i se încrețiră de amuzament.

— Pentru că ești femeia lui Iain, declară el tărăgănat.

Judith clătină din cap.

— De unde ți-a venit ideea asta ridicolă? Bu sunt decât o musafiră...

Renunță la orice explicație, când Brodick se întoarce și intră în casă. Alex și Growie îl urmară, rânjind de-a binelea.

Judith rămăsese pe loc. În sfârșit, Iain îi eliberă umerii și o împinse ușor înainte.

Nu se clinti. Trecu și el alături, aplecând capul spre ea,

— Acum poți să vii în casă.

— De ce n-ai spus nimic când Cameron a spus despre mine că-s femeia ta?

Iain ridică din umeri.

— Nu mi-a venit.

Mințea, desigur. Îi plăcea prea mult, ca să-l corecteze. Doamne, cât se mai sătura de gândurile astea prostesti!

— Vino-n casă, îi ordonă el iar, pe un ton mai artăgos decât voise.

Judith clătină din cap, lăsând privirea în pământ.

— Ce mai e? Întrebă Iain, ridicându-i capul, cu dosul mâinii sub bărbie.

— Nu vreau să intru-n casă.

— De ce?

— Nu vreau să mă duc într-un loc unde nu sunt dorită, șopti ea. Și-n seara asta sunt frântă de oboseală.

— Dar nu asta e motivul pentru care vrei să rămâi aici, nu-i așa?

— Ți-am explicat... M-am simțit umilită, izbucni ea. Știu că n-ar trebui s-o pun la suflet. Toți oamenii din Highlands îi urăsc pe englezi și... m-am săturat de atâta ură. E... o dovadă de necunoaștere, Iain.

Iain dădu din cap, făcând-o să se mai liniștească. Îi era greu să rămână indignată când el n-o contazicea.

— Te-ai speriat?

— Furia lui, da, recunosc Judith. Era foarte irațională. Sau exagerez din nou. Sunt prea ostentivă ca să știu.

Era extenuată, Iain nu-i dăduse destulă atenție, astfel i-ar fi observat cearcănele de sub ochi. Când își mărturisi umilința, îl luase de mână, și încă nu-i dăduse drumul.

Da, Judith arăta frântă de oboseală, și învinsă, și incredibil de frumoasă.

— Trebuie să intri în casă. Te așteaptă cu plăcere aici.

Zâmbind Iain, își trase mâna dintr-a ei.

— Dar mie mi-ar face și mai mare plăcere dacă ai veni și tu în casă cu mine, anunță el.

Se săturase de-atâtea vorbe. O luă cu brațul de după umeri, strângându-o scurt, apoi o trase după el spre ușă.

— Ai spus că c-ai putea reacționa peste măsură, remarcă el din mers. Când ai făcut-o pentru prima dată?

— Când m-ai sărutat.

Ajunsesese în fața ușii, Iain se opri brusc, strângându-o mai tare.

— Nu înțeleg, spuse el. În ce fel ai întrecut măsura?

Judith își simți obrajii înfierbântându-se. Îi înlătură brațul din prejurul umerilor ei.

— S-a văzut clar că erai furios pe mine... după aceea, iar asta m-a făcut să mă înfurii și eu. N-ar fi trebuit să-mi pese, adăugă ea, dând din cap.

Și, fără să-i mai aștepte reacția, intră grăbită.

Femeia vărsnică pe care o văzuse lângă ușă îi ieși în întâmpinare. Zâmbetul ei părea sincer, iar Judith îi surâse la rândul ei, simțind că se mai destindea.

Margaret era o femeie drăguță. Ridurile întipărite pe frunțe și în jurul gurii nu-i risipeau atracția. Avea niște ochi frumoși verzi, cu punctișoare aurii, și un păr castaniu des, vârstat cu șuvițe cărunte, împletit în coadă la spate. Deși era mai înaltă cu un cap decât Judith, nu părea s-o intimideze deloc. Emană numai bunătate.

— Îți mulțumesc că m-ai primit în casă, spuse Judith, după ce făcuse o plecăciune.

Margaret își șterse mâinile de șorțul alb, înainte de a-i răspunde la reverență.

— Dacă iei loc la masă, acuș termin de pus mâncarea.

Judith nu voia să stea la cină cu bărbații. Iain li se alăturase deja, iar Cameron tocmai îi turna vin în cupă. Judith simți imediat un gol în stomac. Trase scurt aer în piept, ca să se calmeze. O cupă de vin n-avea să-l îmbete pe Iain, nu...? Iain nu era ca Tekel. Nu putea să devină atât de rău. N-avea s-o facă.

Întâmplător, chiar atunci ridică privirea. O clipă doar se uită la Judith, și-și dădu seama că era ceva în neregulă. Pălise toată, și părea în panică. Vru să se ridice de la masă ca s-o întrebe ce se întâmplase, când observă că se uita la ulciorul cu vin.

Ce Dumnezeu o apucase?

— Judith? Vrei să bei și tu puțin...

Vehement, Judith scutură din cap.

— Apa n-ar fi mai... răcoritoare, după o călătorie atât de lungă și grea?

Iain se rezemă de spătar. Băutura lor părea să fie al dracului de importantă pentru ea. N-avea nici cea mai vagă idee de ce, și bănuia că nici nu prea conta. Se vedea clar că era tulburată. Dacă voia să bea cu toții apă, foarte bine.

— Da, îi dădu el dreptate, apa ar fi mai răcoritoare.

Ușurată, Judith își lăsă umerii să se înmoaie.

Brodick îi observă și el reacția.

— O să ne sculăm devreme, Cameron, spuse el, fără să-și ia ochii de la Judith. N-o să bem vin până nu ajungem acasă.

Margaret, care-i auzise, aduse repede o carafă mare cu apă proaspătă de izvor. Judith mai puse pe masă câteva cupe.

— Stai jos și odihnește-te, o invită Margaret.

— Prefer să te ajut, răspunse fata.

Margaret dădu din cap.

— Ia-ți scaunelul ăla și așează-te lângă vatră. Poți să amesteci în fiertură, până tai eu pâinea.

Imediat, Judith se simți mai ușurată. Bărbații se adâncinseră într-o discuție și, după cât erau de încruntați, presupuse că vorbeau de ceva important. Nu voia să-i întrerupă și, mai ales nu dorea să stea lângă Cameron, în stânga căruia era singurul loc liber la masă.

— Rareori avem oaspeți, îi șopti femeia.

Judith dădu din cap. O văzu pe Margaret privindu-și iar soțul, pe furiș, după care se întoarse din nou spre ea.

— Sunt curiosă să aflu de ce vrei să te duci acasă la Maitland, spuse ea încet.

Judith zâmbi.

— Prietena mea s-a măritat cu un Maitland și mi-a cerut să fiu de față când va naște primul copil.

— Cum v-ați cunoscut? vru să știe Margaret.

— La festivalul de la frontieră.

Margaret dădu din cap.

— Și noi ținem aceleași festivaluri în Highlands, deși toamna, nu primăvara.

— Te-ai dus vreodată?

— Da, când Isabelle mai stătea la noi. De-atunci, Cameron a fost prea ocupat ca să mai mergem, adăugă ea, ridicând din umeri. Întotdeauna m-am distrat foarte bine acolo.

— Înțeleg că Isabelle e măritată cu fratele lui Brodick, spuse Judith. S-au căsătorit recent?

— Nu, de peste patru ani.

Tristețea din vocea femeii era neândoielnică. Judith încetă să mai amestece tocana de carne și se întoarse spre Margaret. Ciudat, deși abia se cunoscuseră, simțea nevoia s-o mângâie. Femeia părea îngrozitor de singură, iar Judith îi înțelegea prea bine acest sentiment.

— N-ai avut timp să-ți vizitezi fiica?

— De la nuntă, n-am mai văzut-o nici măcar o dată pe Isabelle, răspunse Margaret. Maitlanzii sunt niște oameni foarte închiși. Nu le plac străinii.

Lui Judith nu-i venea să creadă ce auzea.

— Dar, cu siguranță, voi nu sunteți străini, protestă ea.

— Acum Isabelle îi aparține lui Winslow. Nu s-ar cuveni s-o invit în vizită la noi, și nici să cer să mă duc la ea în vizită n-ar fi cuviincios.

Judith clătină din cap. Niciodată nu mai auzise un lucru atât de ridicol.

— Îți trimite răvașe?

— Cine să mi le-aducă?

Câteva minute domni tăcerea.

— Ți le-aș aduce eu, șopti apoi Judith.

Margaret își privi soțul, după care reveni cu ochii spre Judith.

— Ai face asta pentru mine?

— Sigur că da.

— Mă tem că n-ar fi cuviincios.

— Cum să nu fie cuviincios? obiectă Judith. Și nici greu nu mi-ar fi, Margaret. Dacă ai vreun mesaj pe care vrei să îl duc Isabellei, îți promit c-am s-o găsec și i-l voi da. Apoi, la întoarcere în Anglia, am să-ți aduc răspunsul ei. Poate că atunci te va invita și în vizită, încheie ea.

— Mergem afară să vedem cai, nevastă! anuntă Cameron, cu glas tunător. N-o să întârziem mult. E gata mâncarea?

— Dară, Cameron, răspunse soția lui. Când vă-ntoarceți, o să fie pe masă.

— Soțul tău părea supărat, remarcă Judith.

— A, nu, nu-i supărat deloc, se repezi Margaret s-o liniștească. Dar e puținel cam nervos. E o mare cinste să-l primim pe boierul Maitland în casa noastră. O lună, sau chiar două, o să se laude Cameron cu asta.

Puse tăvile pe masă, apoi mai aduse încă un ulcior cu apă. Pâinea era gata tăiată în felii, Judith o ajutase să pună cu polonicul tocana într-un castron mare de lemn, pe care-l așezase în mijlocul mesei lungi.

— Poate că, în timpul cinei, reușești să-l întrebi pe Brodick ce mai face Isabelle, îi propuse ea.

Margaret păru îngrozită.

— Ar fi o insultă pentru mine să întreb, spuse ea. Ar însemna să sugerez că nu-i fericită cu Winslow. Nu-ți dau seama ce complicat e totul?

După părerea lui Judith, era ridicol, nu complicat. Începea să se revolte. O asemenea atitudine era o dovadă de cruzime din partea Maitlanzilor. Nu aveau pic de compasiune pentru rude, ca mamele și tații?

Nu știa ce-ar fi făcut dacă-i spunea cineva că n-avea să-i mai poată vedea niciodată pe mătușa Millicent și unchiul Herbert. Doar gândindu-se, i se înorau ochii.

— Dacă ar fi să întrebi dumneata...

Margareth îi zâmbi lui Judith, așteptând-o să se prindă în joc.

Judith dădu din cap.

— Brodick ar putea crede că nu știu obiceiurile, fiindcă-s englezoiacă.

— Da.

— Voi întreba cu plăcere, Margaret, îi promise ea. Toate clanurile din Highlands sunt la fel ca Maitlanzii? Cu toții se feresc de străini?

— Dumbarii și MacLeanii, da. Când nu se ciorăvăiesc între ei, își văd fiecare de-ale lor, îi explică Margaret. Moșia Dumbarilor e între a Maitlanzilor și cea a MacLeanilor, iar Cameron mi-a spus că se ceartă mereu pentru drepturile asupra pământurilor. Nici unii dintre ei nu merg la festivaluri, dar toate celelalte clanuri se duc. Toți englezii sunt ca tine?

Judith încercă să se concentreze asupra întrebării pe care i-o pusese Margaret. Era o sarcină dificilă, căci încă nu-și revenise după șocul produs de remarca aruncată într-o doară de Margaret, și anume că MacLeanii și Maitlanzii erau dușmani.

— May Lady? întrebă Margaret. Nu te simți bine?

— A, ba mă simt foarte bine, minți Judith. M-ai întrebat dacă și eu sunt la fel ca toți englezii, nu-i așa?

— Într-adevăr, confirmă Margaret, încruntându-se la vederea palorii din obrajii musafirei sale.

— Nu știu dacă semăn cu ceilalți sau nu, răspunse Judith. Adevăru-i c-am dus o viață destul de

retrasă. Margaret, cum Dumnezeu își găsec bărbații neveste, dacă nu se întâlnesc niciodată cu celelalte clanuri?

— A, au ei căile lor, răspuse Margaret. Winslow a venit aici să se târguiască pentru o iapă rotată. A întâlnit-o pe Isabelle și numaidecât a luat-o cu el. Eu eram împotriva căsătoriei lor, fiindcă știam că niciodată n-aveam să-mi mai văd fata, dar Cameron n-a vrut să mă asculte. Și-n plus unui Maitland nu-i spui nu, deși nici n-am auzit s-o fi făcut cineva vreodată, iar Isabelle se hotărâse să se mărite cu Winslow.

— Winslow seamănă cu Brodick?

— Seamănă, dară. Deși nu-i la fel de gălăgios.

Judith izbucni în râs.

— Înseamnă că nu poate fi decât mort, remarcă ea, Brodick abia dacă scoate o vorbă, rareori.

Margaret nu-și putu stăpâni chicotitul.

— Sunt o spiță ciudată, Maitlazii ăstia, da' am să-ți zic în apărarea lor că dacă vreodată Cameron ar fi atacat sau ar avea nevoie cu adevărat de un ajutor, n-ar trebui decât să-i trimită vorbă Boierului Iain. Înainte de nuntă, mai dispăreau din când în când din oile noastre. Furtișagurile s-au oprit imediat ce s-a dus vestea că Isabelle a noastră s-a măritat cu un membru al clanului Maitland. Cameron a devenit mult mai respectabil. Desigur, felul cum a reacționat la vederea dumitale s-ar putea să fi schimbat asta.

— Te referi la surprinderea lui când a aflat că sunt englezoaică?

— Dară, s-a mirat foarte, ba bine că nu!

Cele două femei se uită una la alta și dintr-o dată izbucniră în râs, tocmai când bărbații se întorceau în casă. Iain intră primul. Dădu din cap spre Margaret, apoi o privi încruntat pe Judith. Fata ghici că nu-i găsea cuviincios amuzamentul, iar acest gând o făcu să râdă și mai tare.

— Du-te și așază-te la masă, îi spuse Margaret.

— Nu mănânci și tu cu noi?

— Mai întâi servesc, apoi am să mă așez și eu.

Vrând, nevrând, tocmai îi dăduse o scuză să nu se așeze lângă Cameron. Bărbații își ocupaseră aceleși poziții. Judith își luă scăunelul de lângă vatră și-l duse în cealaltă parte a mesei unde se îndesă între Iain și Brodick.

Dacă războinicii fură surprinși de îndrăzneala ei n-o arătară. Brodick îi făcu loc să nu stea prea înghesuită.

Mâncară în tăcere. Judith îi așteptă să termine, pentru a aduce vorba de Isabelle.

Se hotărâ să-i ia pe îndelete.

— Margaret, începu ea, a fost foarte gustoasă tocnița asta.

— Mulțumesc, roși ușor Margaret.

Judith se întoarse spre Brodick.

— Te vezi des cu fratele tău?

Războinicul îi aruncă o privire, apoi ridică din umeri.

— Dar pe soția lui, Isabelle, o vezi? continuă ea.

Brodick ridică din umeri iar. Pe sub masă, Judith îl lovi ușor cu piciorul. Cutezanța ei îl făcu să ridice din sprânceană.

— Ai dat cu picioru-n mine?

Halal discreție! își spuse Judith.

— Da, am dat.

— De ce? întrebă Iain.

Judith se întoarse spre el, cu zâmbetul pe buze.

— Nu voiam ca Brodick să-mi răspundă tot printr-o ridicare de umeri. Vreau să-mi povestească despre Isabelle.

— Dar nici măcar n-o cunoști, îi reaminti Iain.

— Aș vrea să aflu mai multe despre ea.

Iain o privi de parcă și-ar fi pierdut mințile. Judith oftă. Apoi începu să bată cu degetele în tăblia mesei.

— Vorbește-mi despre Isabelle, te rog, îi ceru din nou lui Brodick.

Acesta n-o luă înseamnă.

Judith oftă.

— Brodick, vrei să vii cu mine până afară, te rog, Doar pentru câteva clipe. Vreau să-ți spun ceva important, între patru ochi.

— Nu.

Nu se mai putu stăpâni, și-l lovi din nou cu piciorul. Apoi se întorase spre Iain, așa că nu observă zâmbetul scurt al lui Brodick.

— Iain, te rog, poruncește-i lui Brodick să vină cu mine afară.

— Nu.

Bătu iar cu degetele în tăblia mesei, gândindu-se la alt vicleșug. Ridică privirea, văzu mila de pe fața lui Margaret și se hotărâ pe loc că avea să-și atingă telul, chiar și cu riscul de a se face de râs.

— În regulă, anunță. Va trebui să vorbesc cu Brodick mâine, pe drum. Am să călăresc cu tine, adăugă, cu un zâmbet nevinovat. Și cred c-am să vorbesc de la răsăritul soarelui până la apus, Brodick, așa că n-ar strica să te odihnești bine în noaptea asta.

Această amenințare își făcu efectul. Brodick își împinse scaunul de la masă și se ridică, încrunțat. Se vedea clar că era furios.

Judith fierbea și ea de mânie. Pe toți sfinții, abia aștepta să ajungă afară cu bădăranul ăla nesimțitor. Zâmbi forțat și reuși chiar să facă o reverență spre gazdă, înainte de a ieși pe ușă.

În graba ei de al muștrului pe Brodick, uitase complet de cele două ferestre care încadrau ușa.

— Nu-mi vine să cred, murmură Gowrie, Brodick al nostru bate în retragere? pufni el amuzat. Niciodată nu i-am văzut pe mutră căutătura asta. Ce crezi că i-o fi spunând?

Vocea lui Judith era acoperită de șuieratul vântului, dar Iain știa că nu vorbea în șopată. Striga din răspuțeri, iar din când în când Brodick tresărea.

Iain se întoarse pre Margaret. Femeia își acoperi gura cu mâinile, iar când văzu că o privea, coborâ imediat privirea spre tăblia mesei.

În sfârșit, ușa se deschise. Cu un zâmbet fâțiș, Judith reveni grăbită la locul ei. Se așeză, își împreună mâinile în poală și oftă. Brodick o urmă încet. Când se așeză din nou pe taburet toate privirile se îndreptară spre el. Judith profită de ocazie ca să-i facă lui Margaret cu ochiul.

Iain însă observă, iar curiozitatea se înteeți și mai mult.

— Isabelle și Winslow au o casă aproape cât asta, mormăi el.

— Ei, mă bucur să aud, răspunse Cameron.

Brodick dădu din cap. Părea teribil de stânjenit.

— Urmează să nască de pe o zi pe alta.

Margaret scoase o exclamație de fericire, iar ochii i se umplură de lacrimi. Întinse mâna spre soțul ei, prinzându-i-o strâns.

Cameron dădu din cap. Ochii lui, observă Judith, erau de asemenea umezi. Își coborâ privirea spre cupă.

În sfârșit, Iain înțelesese care fusese jocul lui Judith. Nici o clipă nu-i trecuse prin minte că părinții Isabellei puteau dori să afle vești despre fiica lor, dar o străină văzuse lucrul cel mai evident și se hotărâse să-i ajute.

— Vreți să întrebați ceva anume despre fiica voastră? se interesă Brodick.

Margaret nu avea doar o întrebare – avea sute și sute. Alex și Gowrie îi răspunsera la câteva dintre ele.

Judith nici n-ar fi putut să fie mai mulțumită. Iain nu-și mai lua ochii de la ea. Era atât de frumoasă, cu fața ei fermecătoare ca a unui înger. O privi mult, mult timp, până-și dădu seama că era gata să cadă de pe scaun, de obosită ce era.

Îi făcu semn lui Brodick să continue ceea ce povestea, și trecu lângă Judith. Acolo se rezemă de perete, încrucișându-și brațele pe piept.

Judith își pierudu echilibrul. Ar fi căzut, dacă Iain n-o prindea la timp. O rezemă de perete, apoi îi trase capul spre el, cu obrazul sprijinit de coapsa lui.

Mai trecu o oră, până când Iain puse capăt conversației.

— Plecăm la crăpatul zorilor, Cameron. Mai avem două zile de mers până acasă.
— Femeia ta poate să doarmă în patul nostru, propuse Cameron, în șoaptă, văzând că Judith adormise deja.
— O să doarmă afară, cu noi, replică Iain. N-ar vrea să renunțați la pat pentru ea. Nici Margaret și nici Cameron nu-l contraziseră. Aplecându-se, Iain o luă pe Judith în brațe.
— Fătuca-i dusă pe cea lume, zâmbi Alex.
— Nu vreți niște pături? îi întrebă Margaret. Vântul e cam tăios în noaptea asta. Gowrie îi deschise ușa lui Iain.
— Avem de toate.
Iain ieși cu Judith, apoi dintr-o dată se opri și se întoarse în loc.
— Îți mulțumesc pentru cină, Margaret. A fost delicioasă.
Rostise complimentul pe un ton cam încurcat, dar Margaret păru mulțumită. Se înroși la față ca jăraticul de vatră.
Iain își continuă drumul spre copacii din fața hambarului. Rămase cu Judith în brațe până când Alex îi aranjă un adăpost, apoi îngenuche și o culcă pe pledul întins de Gowrie în micul cort căptușit cu blănuri.
— I-am promis fetei c-o să doarmă într-un pat cald la noapte, spuse Alex.
Iain clătină din cap.
— Rămâne cu noi, anuntă el.
Nimeni nu-l contrazise. Oamenii se îndepărtară, în timp de Iain o acoperi cu încă un pled.
— Ce-am să mă fac eu cu tine? șopti el.
Nu se aștepta la un răspuns și nici nu-l primi. Făcu un efort să se ridice și luă un pled oferit de Alex, în drum spre cel mai apropiat copac. Acolo își scărpină umerii de scoarță, se așeză rezemat de trunchi și închise ochii.

Un sunet cum nu mai auzise niciodată îl trezi în puterea nopții. Ceilalți îl auziră și ei.
— Ce Dumnezeu e gălăgia asta? mormăi Brodick.
Ceea ce făcea tot tărăboiul era Judith. Se trezise, și era foarte nefericită. Se temea să nu moară înghețată. Nu se mai putea opri din tremurat. Dinții îi clănțneau, iar acesta era zgomotul pe cere-l auziseră oamenii.
— N-am vrut să te trezesc, Brodick! strigă ea, cu vocea tremurându-i. Gemeam de frig.
— Chiar ție frig, fătuca? o întrebă Alex, cu mirare vădită.
— Tocmai am spus că da.
— Ia vin-o aici, o chemă Iain, cam posomorât.
— Nu, îi răspunse pe același ton Judith.
În întuneric, Iain zâmbi.
— Atunci, va trebui să vin eu la tine.
— Să nu te-appropii de mine, Iain Matland! îi porunci ea. Și dacă te gândești să-mi ordoni să nu-mi mai fie frig, te previn încă de pe-acum că n-o să meargă.
Iain porni spre cort, oprindu-se în fața acestuia. Judith nu-i vedea decât vârfurile cizmelor, până când dădu blănurile la o parte. Distruse cortul în câteva secunde.
— De mare ajutor mi-ești, bombăni ea, încruntată, ridicându-se în capul oaselor.
Iain o împinse la loc, pe o parte, cu spatele la ea.
Dintr-o dată, în partea cealaltă apăru Brodick. Se întinse și el pe pled, tot cu spatele la Judith. Înstinctiv, fata se strânse mai aproape de Iain. Brodick o urmă, până își apăsă spinarea cu a ei.
Fără doar și poate, acum i se făcuse cald cu prisosință. Fierbințeala pe care o emanau cei doi războinici uriași era uluitoare.
Era o senzație minunată.
— E rece ca gheata, remarcă Brodick.

Judith izbucni în râs. Hohotele ei îi făcură pe amândoi să zâmbescă.

— Brodick?

— Ce e?

Iar părea iritat. Nu se lăsă afectată. În sfârșit, începu să se deprindă de năravurile lui, și știa că totul nu era decât o fanfaronadă. Pe sub înfățișarea aceea morcănoasă bătea o inimă plină de bunătate.

— Îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai vorbit despre Isabelle.

Războinicul mârâi. Judith râse din nou.

— Judith?

Se ghemui mai aproape de spina lui Iain, înainte de a-i răspunde:

— Da, Iain?

— Nu te te mai tot foi și dormi odată.

Avea chef să-l asculte. Adormi aproape imediat.

Trecu mult timp până când Brodick vorbi din nou. Voise să se asigure că Judith dormea într-adevăr și n-avea să audă ce avea de spus.

— De fiecare dată când are de ales, spre tine se îndreaptă.

— Cum așa, Brodick?

— Acum stă lipită de spatele tău, nu de-al meu. Și cu tine preferă să călărească. N-ai observat ce mutră amărâtă a făcut azi, când ai pus-o să meargă cu Alex? Arăta abătută de-a binelea.

Iain zâmbi.

— Am văzut, recunosc el. Dar dacă mă preferă pe mine, e fiindcă sunt fratele lui Patrick.

— Nu numai atât.

La acest gând, Iain nu răspunse.

Mai trecu câteva momente, înainte ca Brodic să vorbească din nou.

— Să-mi spui și mie, Iain.

— Ce să-ți spun?

— Dacă ai s-o păstrezi sau nu.

— Și dacă n-o păstrez?

— Atunci o iau eu.

CAPITOLUL 5

Drumul până la hotarul Maitland dură mai mult de două zile. Își petrecu ultima noapte într-o pădure frumoasă, numită Glendden Fals. Mestecenii, brazii și stejarii creșteau atât de des încât caii abia dacă-și puteau croi drum pe cărarea îngustă. O păclă mult mai albicioasă decât cenușie, pe alocuri înaltă până la talie, plutea în jurul plantelor, creând o atmosferă de magie.

Judith era fermecată. Întră în stratul de ceață, până o înconjură complet. Iain o privea. Întorcând capul, îl văzu uitându-se la ea și șopti cu o voce plină de uimire că acela era, fără doar și poate, cel mai frumos din întreaga lume.

— Așa îmi imaginez eu paradisul, Iain, adăugă ea.

Păru surprins. Aruncă o privire în jur, apoi răspunse în stilul lui înfumurat.

— Poate.

Se vedea clar că niciodată nu avea timp să aprecieze just frumusețile din jurul lui, și i-o și spuse. Iain se uită lung la ea, măsurând-o cu privirea din creștet până-n vârful botinelor. Apoi se apropie, o atinse ușor pe o latură a feței și spuse:

— Ba observ, nici pomeneală.

Judith simți că roșea. La ea se referea, desigur. Oare chiar o găsea frumoasă? Se jena prea tare pentru a mai întreba. Dar Iain îi distrase atenția, anunțând-o că putea face o baie normală.

Fu fascinată. Apa care se revărsa pe panta blândă era rece ca gheata, dar Judith se bucură prea mult că putea să se spele ca să-i ia în seamă răceala. Se spală chiar și pe cap. Fu nevoită să-și împletească părul încă umed, dar nici acest lucru nu păru s-o deranjeze.

Voia să arate cât mai bine când avea să se revadă cu prietena ei. Judith se cam temea de reântâlnirea cu Frances Catherine. Trecuse aproape patru ani de când nu se mai văzuseră. Oare prietena ei urma să considere că se schimbase mult? Și, dacă da, găsea schimbarea în bine sau în rău?

Judith nu-și îngădui să se frământa mult timp în legătură cu acea reântâlnire. Știa în adâncul inimii că avea să fie în regulă, iar când își termină cina, se plimba nervoasă prin tabără ca o lupoaică în cușcă, de-atâta nerbdare.

— Știți că soția lui Cameron a stat trează toată noaptea ca să facă de mâncare? întrebă ea. I-a trimis Isabellei biscuiții dulci care-i plac ei cel mai mult, dar a pregătit destul și pentru noi.

Alex, Gowrie și Brodick stăteau în jurul focului. Iain o privea, rezemat de un mestecăcăn bătrân. Nimeni nu-i răspunse la comentariile despre Margaret.

Judith nu se lăsă descurajată. Nimeni nu i-ar fi putut înăbuși entuziasmul.

— De ce-am aprins focul înseara asta? Înainte, nu l-am mai făcut niciodată, remarcă ea.

— Acum ne aflăm pe pământurile clanului Maitland, îi răspunse Gowrie.

Judith scoase o exclamație.

— Adică toate minunățiile astea sunt ale voastre?

Alex și Gowrie zâmbiră. Brodick se încruntă.

— Te mai fâțâi mult așa, femeie? Mă doare capul când te văd.

Trecând pe lângă el, îi aruncă un zâmbet,

— Atunci, nu te uita.

Voia să-l zădărească un pic – dar, spre uimirea ei, Brodick zâmbi.

— De ce te tot plimbi? o întrebă Iain.

— Sunt prea emoționată ca să stau locului. A trecut mult timp de când n-am mai văzut-o pe Frances Catherine, și am atâtea să-i spun! Nu-mi mai văd capul de gânduri. Fac rămasăg ca la noapte n-am să pot pune pleoapă pe pleoapă.

În sinea lui Iain era convins contrariul – și avu dreptate. De cum închise ochii, Judith adormi buștean.

A doua zi dimineată, refuză să se grăbească. Își făcu toaleta pe îndelete, la râu, iar când reveni în tabără, unde Iain și ceilalți o așteptau nerăbdători, arăta la fel de fermecător ca împrejurrimilr, Luase o rochie albastră care i se asorta de minune cu culoarea ochilor. Părul îi era despletit, iar buclele dese i se

unduiiau în jurul umerilor la fiecare mișcare.

Iain simți o strângere de inimă. Nu-și mai putea lua ochii de la ea. Clătină din cap la adresa acestui comportament nerușinat, încruntându-se spre femeia care-i lua mintile.

Judith ajunse în poiană și se opri. Iain nu înțelese de ce șovăia, până când văzu că toți oamenii lui întinseră mâinile spre ea, fiecare făcându-i semn să se oprească.

— Călărește cu mine.

Glasul lui nu îngăduia nici o replică. Judith bănuia că era iritat pentru că întârziase atât de mult cu pregătirile.

Încet, veni spre el.

— V-am prevenit că azi voi avea nevoie de mai mult timp, așa că n-ai de ce să te încrunți.

Iain oftă.

— Nu se cade ca o doamnă să-mi vorbească pe tonul ăsta, îi explică el.

Judith făcu ochii mari.

— Care ton?

— ăsta, așa, poruncitor.

— N-a fost deloc poruncitor.

— Și nici să mă contrazici nu se poate.

Fără a încerca, măcar să-și ascundă exasperarea, Judith își propti mâinile în șolduri.

— Iain, înțelege că, fiind boier, este obișnuit să le dai ordine oamenilor. Totuși...

Nu apucă să termine. Iain se aplecă, o prinse de talie și o ridică în șa. Judith scoase un mic țipăt, luată pe nepregătite iuțea lui.

— Noi doi vom ajunge la un soi de de înțelegere, declară el pe un ton aspru.

— Luați-o înainte! le ordonă el. O să vă ajungem din urmă.

În timp ce-i așteptau să plece, Judith încercă să se întoarcă în șa, cu fața înainte, dar Iain o strânse tăcut de mijloc, semn ca să rămâna așa cum stătea.

— Judith, atracția asta dintre noi se datorează faptului că am fost nevoiți să ne suportăm unul altuia compania de peste o săptămână. Apropierea asta...

Felul neinspirat în care-și alesese cuvintele o făcu imediat să se simtă ofuscată.

— Ai fost nevoit să-mi suportți compania?

Nu-i luă în seamă întreruperea.

— Cum o să ajungem la fortăreață, totul se va schimba, desigur. Există o ierarhie anume, și totuși membrii clanului Maitland respectă aceleași reguli

— De ce?

— Ca să nu domnească haosul.

O așteptă să dea din cap, înainte de a continua. Încerca să nu se uite la gura ei delicioasă.

— Regula pe care o urmăm cu toții... sau, mai bine zis, ierarhia, a fost lăsată deoparte în timpul aceste călătorii, de nevoie, dar o dată ce ajungem pe moșie, nu va mai exista această relație dezordonată.

Tăcu din nou. Judith presupuse că-i aștepta încuviințarea. Conștiincioasă, dădu din cap. Iain păru ușurat, până când îl întrebă.

— De ce?

Oftă.

— Fiindcă sunt boier.

— Știam deja că ești boier. Și sunt sigură că ești un boier foarte bun. Totuși, mă întreb despre ce vorbești. Eu nu sunt membră al clanului vostru, cred că ți-am mai spus.

— Iar eu sunt sigură că ți-am spus că, atâta vreme cât ești în ospetie pe pământurile mele, te vei supune aceluiași reguli ca toată lumea.

Judith îl luă de brat.

— Încă te mai temi c-am să cauzez necazuri, nu-i așa?

Dintr-o dată îi veni s-o strângă de gât.

— Voi încerca să mă înțeleg bine cu toată lumea, șopti ea. N-am să creez nici un fel de probleme.

În sfârșit, Iain zâmbi.

— Nu sunt sigur că așa ceva se poate. Imediat ce vor ști că ești englezoaică, vor fi porniți împotriva ta.

— Și ți se pare drept.

N-avea chef s-o contrazică.

— Nu de dreptate e vorba aici. Încerc doar să te pregătesc. Când toți își vor reveni din surpriză...

— Vrei să spui că nimeni nu știe de venirea mea?

— Nu mă întrerupe când îți vorbesc, se răsti el.

Judith îl bătu iar pe braț, șoptind:

— Te rog să mă ierți.

Nu părea deloc șpășită. Iain oftă.

— Patrick, Frances Catherine și cei din sfatul bătrânilor știu că vii. Ceilalți vor afla când ai să ajungi acolo. Judith. Judith, nu vreau să ai o... acomodare dificilă.

Era cu adevărat îngrijorat pentru ea. Și încerca să-și ascundă preocuparea sub expresia încurcată și glasul arțăgos.

— Ești un om foarte bun, remarcă ea, cu o voce răgușită de emoție.

Iain reacționează de parcă l-ar fi insultat.

— Sunt bun pe dracu!

În veci n-avea să-l înțeleagă! Judith își aranjă părul pe umeri, oftând, apoi îl întrebă:

— Ce anume te alarmează atât de tare? Crezi că mă vor socoti mai prejos decât ei?

— La început, poate. Dar, o data ce...

Îl întrerupse iar.

— Atitudinea asta n-o să mă deranjeze. Am mai fost considerată inefrioară și în trecut. Ba, n-o să mă supere câtuși de puțin. Nu pot fi atât de ușor jignită. Te rog, nu-ți mai face griji pentru mine.

Iain clătină din cap.

— Ba ai să fii jignită, dară, replică el, amintindu-și expresia de pe fața ei când oamenii nu se așezaseră imediat să ia cina împreună, în prima seară.

Apoi făcu o pauză, încercând să-și aducă aminte ce voia să-i spună, după care o întrebă.

— Cine naiba te socotește inferioară?

— Mama mea, răspunse ea pe negândite. Dar n-am chef să vorbesc despre rudele mele. N-ar trebui să pornim?

— Judith, încerc doar să-ți spun că, dacă vei avea vreo problemă, să-i spui lui Patrick. Fratele meu va ști unde să mă găsească.

— Și de ce nu-ți spun ție? De ce să-l amestec pe soțul lui Frances Catherine?

— Ierarhia...

Zâmbetul ei neașteptat îl făcu să se oprească.

— Ce te amuză?

Judith ridică din umeri, delicat.

— Mă bucur să constat că-ți faci griji pentru mine.

— Ceea ce simt eu pentru tine n-are nici o legătură cu convorbirea asta.

Iain închise ochii, capitulând. Nu reușea s-o intimideze. Și, Dumnezeuule, îl umfla râsul.

— Orice discuție cu tine e o încercare grea și obositoare, remarcă el.

— Pentru că sunt străină, sau pentru că sunt femeie?

— Și una și alta, cred. N-am stat de vorbă cu prea multe femei, la viața mea.

Ochii ei se dilatără, neâncrezători.

— De ce?

— N-a fost nevoie, răspunse el, ridicând din umeri.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vorbești de parcă ar fi o mare corvoadă.

Iain zâmbi.

— Păi, asta și este.

De astă dată, insulta n-o mai deranjă. Zâmbetul lui îndulcise efectul cuvintelor.

— Pe moșie nu există femei cu care să-ți placă să vorbești câteodată?
— Nu despre asta discutam acum.
Voia să revină la subiect, însă Judith i-o luă înainte, murmurând:
— Știu, știu. Chiar dacă regulile nu mi se aplică și mie, făgăduiesc că voi încerca să mă acomodez atâta vreme cât sunt în oșpeție pe pământurile clanului Maitland. Poftim, acum ești mai liniștit?
— Judith n-am să îngădui nici o necuviință.
— N-am fost necuviincioasă – cel puțin, nu cu intenție.
Sinceritatea ei era vizibilă, așa că Iain dădu din cap, mulțumit, după care încercă din nou din nou să-i explice situația în carea avea să se afle.
— În timp ce ești pe pământurile mele, te vei supune poruncilor mele, pentru că în cele din urmă eu răspund de tine. Înțelegi?
— Înțeleg că ești păcătos și posesiv, replică ea. Și, Doamne cât m-am săturat de conversația asta! Expresia lui încruntată o înștiință că acest adevăr nu-i convenea deloc. Se hotărâ să schimbe vorba.
— Iain, nu primești prea mulți vizitatori, nu-i așa?
Oare era ironică? Nu prea.
— Foarte puțin străini sunt îngăduiți pe pământurile noastre, recunosc el.
— De ce?
Nu avea un răspuns pregătit. La drept vorbind, nici nu știa de ce nu primeau străini.
— Așa a fost dintotdeauna.
— Iain?
— Da?
— De ce m-ai sărutat?
Această nouă schimbare de subiect îi căpătă atenția.
— Să fiu al dracului dacă știu.
Obraji ei se înroșiră ușor.
— Ai să fii al dracului dacă o mai faci încă o dată?
Nu înțelesese cel întreba. Judith își alunecă orice jenă. Probabil că acel moment de intimitate era ultimul de care mai aveau parte, și voia să profite cu nerușinare. Ridică mâna și-i mângâie obrazul cu degetele.
— Ce faci? întrebă el, prinzându-i mâna, dar fără i-o dea la o parte.
— Te ating.
Încercă să pară nonșolantă, dar știa că nu-i reușea. Intensitatea din expresia lui era covârșitoare.
— Eram curioasă să aflu cum se simte barba ta, zâmbi ea. Iar acum știu.
Își retrase mâna dintr-a lui, lăsându-și-o la loc în poală.
— Gădilă.
Se simțea ca o proastă, iar Iain n-o ajuta nici el să se destindă. Părea să nu-și mai găsească vorbele.
— De obicei, nu sunt așa de curioasă și agresivă, încercă ea să se scuze, privindu-i bărbia.
— De unde știi?
Întrebarea lui o surprinse atât de mult, încât ridică privirea spre el. În ochii lui Iain se citea amuzamentul. Oare își bătea joc de ea?
— A fost o întrebare serioasă, Judith.
Acum o mângâia el pe obraz, iar reacția ei îi plăcu. Se aplecă spre degetele lui, dorind instintiv să le simtă mai bine, ca un pisoi care se gudură.
— Îmi amintesc cum m-ai sărutat, și aș dori să mă săruți din nou. E o mărturisire rușinoasă, nu-i așa? Am avut o viață foarte ferită...
Gura lui îi întrerupse orice explicație.
Sărutul fu blând și neporuncitor, până când Judith îl cuprinse cu brațele de după gât, înmuindu-se toată la pieptul lui. Iain nu se mai putu stăpâni. Deveni pătimaș, devorator, dur... Miraculos de excitant.
Judith îi adora gustul, senzația limbi atingându-i-o pe a ei, felul cum gura lui se mișca iar și iar

într-o parte și-n cealaltă. Îi plăcea mârâitul gros pe care-l scotea din gâtlee și blândețea aspră cu care o ținea în brațe..

Dar nu-i plăcu la fel de mult felul cum o privi când se retrase. Avea aceeași expresie ca prima dată când o sărutase. Era furios că o atinsese, probabil și scârbit.

— Iartă-mă, murmură ea, cu privirea în jos. N-ar fi trebuit să-ți cer să mă săruți. N-am să ți-o mai cer niciodată.

— Nu?

Părea gata să izbucnească în răs. Drept răspuns, spinarea ei se îndreptă. Iain avu senzația că ținea în brațe o bucată de gheață.

— Judith, spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru el, într-o șoaptă răgușită.

— Știu că nu putem avea un viitor împreună, începu ea, cu voce tremurătoare. Nu-s chiar de tot proastă, deși îmi dau seama că așa m-am purtat. Singura mea scuză era aceea că mă simțeam în siguranță cu atracția asta față de tine, tocmai din cauza pe care ți-am spus-o.

— Și care este cauza asta?

— Fatul că sunt englezoaică, iar tu ești scoțian. Acum nu mă mai simt în siguranță.

— Nu te simți în siguranță cu mine?

Părea indignat.

— Nu m-ai înțeles, șopti ea. Am crezut că atracția mea față de tine nu ascundea nici un pericol, pentru că tu ești un boier scoțian, iar eu sunt englezoaică, dar acum am ajuns la concluzia că e periculoasă. Mi-ai putea zdrobi inima, Iain Maitland, dacă ți-aș îngădui-o. Trebuie să-mi făgăduiești că n-ai să te mai apropii de mine. E... cu neputință.

Iain își ținea bărbia rezemată de creștetul capului ei, inspirându-i mirosul delicat și încercând să ignore plăcerea de a o ține în brațe.

— Nu e cu neputință, mormăi el. Totuși e al dracului de complicat.

Nu-și dădu seama de semnificația spuselor lui până nu-și exprimă gândul prin viu grai. Imediat, se gândi la toate ramificațiile. Problemele erau năucitoare. Avea nevoie de timp ca să chibzuiască pe îndelete.

— Cred că ne-ar fi mai ușor dacă nu ne-am mai lua în seamă, spuse Judith. Când ajungem pe moșia ta, ai să te întorci la îndatoririle tale importante, iar eu voi fi ocupată cu Frances Catherine. Da, așa ne va fi mai ușor, nu, Iain?

Nu-i răspunse. Luă căpăstrul în mâini și dădu pinteni calului, pornind în galop. O simțea tremurând și, după ce ajunsese pe câmpiile din apropierea casei, îi scoase de după șa mantaua și o înveli cu ea.

Trecură un pod ascuit peste un râu limpede și scânteietor, apoi începură să urce o pantă abruptă. Mai mulți scoțieni, bărbați și femei, ieșeau din case, ca să-i privească. Toți membri clanului purtau aceleași culori, identice cu ale lui Iain, semn că ajunseseră în sfârșit la destinație.

Dintr-o dată, Judith fu atât de nerăbdătoare s-o vadă pe Frances Catherine încât abia mai putea sta locului. Întoarse capul spre Iain, zâmbindu-i. Boierul rămase cu privirea drept înainte, fără să-i dea atenție.

— Ne ducem direct acasă la Frances Catherine?

— Ne vor aștepta în curtea de pe culme, răspunse el.

Peste câteva momente, apăru în sfârșit fortăreața.

Dumnezeule, urâtă mai era! Uriașa construcție de piatră se afla chiar pe creasta colinei și nu era înconjurată de ziduri. Pesemne Iain nu se temea că inamicii i-ar fi putut lua casa cu asalt.

O ceață cenușie învăluia acoperișul clădirii pătrate, care era la fel de mohorâtă și lugubră ca norii de pe cer.

Nici curtea nu se prezenta mai bine. Conținea mai mult noroi decât iarbă, și era la fel de brăzdată de adâncituri ca ușile de lemn zgâriat ale fortului.

Judith privi mulțimea adunată în fața lor. Bărbații dădeau din capete spre Iain, dar femeile păreau să nu aibă nici o reacție. Cele mai multe stăteau tăcute în spatele bărbaților, privind, în așteptare.

Judith o căută din ochi pe Frances Catherine. Nu se temea deloc – până când își zări prietena și

reuși să-i vadă bine fața.

Frances Catherine părea în pragul lacrimilor. Era palidă ca moartea și vizibil speriată. Judith nu înțelegea de ce, dar se îngrijoră și ea numaidecât.

Iain își opri calul. Gowrie, Alex și Brodick îi urmară imediat exemplul. Frances Catherine făcu un pas înainte. Bărbatul de lângă ea o apucă de braț, ținând-o pe loc cu forța.

Judith îl privi mai atentă pe Patrick Maitland. Nu se îndoia că acela era soțul lui Frances Catherine. Semăna mult cu Iain și, deși era mai slab de constituție, se încrunta la fel de feroce ca fratele lui.

Și el părea îngrijorat. Când își privirea, Judith își dădu seama că pentru Frances Catherine se temea.

Prietena ei își frângea mâinile. O privi lung pe Judith, apoi mai făcu un pas șovăitor înainte. De data asta n-o mai opri.

Era un moment incredibil de stânjenitor, din cauza mulțimii numeroase care-i privea atât de atent.

— De ce-i e frică lui Frances Catherine? îl întrebă Judith pe Iain, în șoaptă.

Boierul se aplecă spre urechea ei, punându-i drept răspuns o altă întrebare?

— Dar ție de ce ți-este?

Judith tocmai se pregătea să spună că nu-i era teamă, dar Iain îi distrase atenția, desprinzându-i ușor mâinile de pe brațul lui. Dumnezeu, îl ținuse ca într-un clește!

O strânse ușor de talie, înainte de a descăleca. Înclină din cap spre Patrick în semn de salut, apoi se întoarse și o ajută pe Judith să coboare.

Nu-l mai învrednici cu nici o privire. Răsucindu-se în loc, porni încet spre prietena ei. Când ajunse la câțva pași distanță, se opri.

Nu știa ce să spună pentru a-i alunga lui Frances Catherine spaima. Nici pe-a ei proprie. Își aminti că, în copilărie, când una dintre ele plângea, cealaltă se luă după ea pe dată. Această amintire duse la alta, și dintr-o dată știu prea bine cu ce cuvinte să-și salute prietena dragă.

Se uită la abdomenul ei proeminent a lui Frances Catherine. Apoi mai făcu un pas înainte, și o privi în ochi. Într-o șoaptă înceată, pe care era sigură că numai prietena ei o putea auzi, spuse:

— Țin minte clar că amândouă am promis să nu bem niciodată din cupa de vin a unui bărbat. După cum arăți, Frances Catherine, aș crede că ți-ai călcat cuvântul.

CAPITOLUL 6

Frances Catherine scoase o exclamație de uimire, făcând ochii mari. Apoi izbucnii în râs și se aruncă în brațele lui Judith, mai-mai s-o înghită toată. Amândouă râdeau și plângeau în același timp, iar cei adunați în jur credeau că-și pierduseră mințile.

Umerii încordați a lui Patrick se destinseră. Îl privi pe Iain și dădu încet din cap. Fratele său răspunse în același gest.

Iain era la fel de mulțumit. Și se cam mira, căci până în momentul acela nu știuse că și femeile puteau fi prietene de nădejde între ele. Legătura care le unea pe Judith și Frances Catherine era unică, și îl intriga.

Judith își aminti înainte de Frances Catherine că aveau spectatori.

— Avem atâtea de povestit, spuse ea. Dar acum trebuie să le mulțumim lui Iain și celorlalți că m-au adus la tine.

Frances Catherine o luă de mână.

— Mai întâi, să te prezint soțului meu.

Și se întoarse spre Patrick, cu un zâmbet.

— Ea e Judith.

Surâsul lui Patrick arăta identic cu a lui Iain.

— Am înțeles și eu atâta lucru. Îmi pare bine de cunoștință, Judith.

Judith ar fi făcut o reverență elegantă, dacă Frances Catherine n-ar fi ținut-o de mână, așa că se mulțumi să zambească.

— Și mie îmi pare bine că am venit aici, Patrick. Vă mulțumesc că m-ați invitat.

Apoi se întoarse spre Iain. Acesta își luase capul de căpăstru și-l ducea spre grajd. Judith își smulse mâna dintr-a lui Frances Catherine, promițându-i că avea să se întoarcă imediat, apoi grăbită după cel care o însoțise.

— Iain, te rog să aștepți puțin! strigă ea. Aș vrea să-ți mulțumesc.

Iain nu se opri, dar îi aruncă totuși o privire peste umăr, dând scurt din cap. Apoi, Judith le mulțumi lui Alex, Gowrie și Brodick, în timp ce treceau pe lângă ea. Și ei reacționară la fel – repezit, distant.

Judith își spuse că n-ar fi trebuit să se aștepte la alceva. Își făcusera datoria, și în sfârșit scăpaseră de ea. Păstrându-și zâmbetul pe buze, se întoarse. În timp ce trecea pe lângă un grup de femei, o auzi pe una șoptind:

— Dumnezeule mare, cred că e englezoaică?

Își continuă drumul spre Frances Catherine, dar îi zâmbii femeii care se holba la ea.

— Englezoaică, sunt.

Una dintre femei rămăsese cu gura căscată. Judith își stăpâni râsul, considerând că ar fi fost foarte grosolan să se distreze pe seama deznădejdii altcuiva.

Când ajunse la prietena ei, remarcă:

— Toată lumea pare încântată de sosirea mea.

Frances Catherine râse. Patrick, însă, credea că vorbise serios.

— Judith, nu știu dacă încântată e cuvântul cel mai potrivit. Ba chiar, aș spune prinsoare că sunt...

Își privi soția, în așteptarea unei sugestii pentru a atenua adevărul. Frances Catherine, însă, nu se mai putea opri din râs.

Judith îi zâmbi lui Patrick.

— Îngrozită ar fi un cuvânt potrivit?

— Ba, o contrazise Frances Catherine. Mai degrabă, scandalizată, dezgustată, sau poate...

— Destul! le întrerupse Patrick, cu un mârâit gros, deși în ochi îi licărea o luminiță care arăta că nu era furios cu adevărat. Va să zică, ai glumit cu mine când ai spus...

Judith dădu din cap.

— Da, glumeam. Știi că nu sunt binevenita aici. Iain m-a prevenit.

Înainte ca Patrick să poată comenta, un războinc mai în vârstă îl strigă. Făcu o plecăciune spre

Judith și Frances Catherine, apoi porni spre grupul de bărbați care stăteau lângă treptele fortului. Frances Catherine o luă pe Judith de braț și porni cu ea în josul pantei.

— Vei locui la Patrick și la mine, îi explică ea. S-ar putea să stăm cam înghesuiți, dar vreau să te am aproape.

— Casa are mai mult decât o singură odaie?

— Nu. Patrick vrea să mai adauge una, după ce se va naște copilul.

Patrick li se alătură, coborând colina în urma lor. Expresia lui încruntată îi dădu lui Judith de înțeles că deja fusese nevoit s-o apere în fața războinicilor.

— O să ai greutăți, Patrick, pentru că m-ai invitat aici?

Îi răspunse pe ocolite:

— Se vor obișnui cu prezența ta.

În sfârșit, ajunse la casă. În fața ei se afla un strat de flori, unele roz, altele roșii, iar pietrele zidărite fusesera văruite, strălucind de un alb imaculat.

Ușa era încadrată între două ferestre mari, pătrate, iar interiorul arăta la fel de îmbietor ca exteriorul. Un cămin de piatră ocupa mijlocul unui perete. Un pat spațios, acoperit cu un quilt multicolor frumos, stătea lângă peretele opus, iar restul spațiului era ocupat de o masă rotundă cu șase tuburete în jur. Spălătorul se afla lângă ușă.

— O să mai aducem o lăviță, înainte de căderea nopții, promise Frances Catherine.

Patrick dădu din cap ca încuviințare, deși nu părea prea încântat. Ba chiar, arăta resemnat de-a dreptul.

Era un subiect delicat, dar pe care trebuia să-l clarifice cât de curând posibil. Judith se duse la masă și se așeză.

— Patrick, te rog, nu pleca încă, îi ceru ea, văzându-l că pornea înapoi spre ușă. Aș dori să-ți vorbesc de aranjamentul ăsta cu dormitul.

Patrick se întoarse, rezemându-se de ușă, și-și încrucișă brațele pe piept, în așteptarea unei explicații. Judith își împreună și ea mâinile.

— Nu cred că se cuvine să stau la voi. Ar trebui să fiți singuri, în fiecare noapte, adăugă ea grăbită, când Frances Catherine păru gata s-o contrazică. Vă rog, nu vă simțiți ofensați. Dar consider că un soț și o soție au nevoie să nu-i deranjeze nimeni. Nu e nici un loc în apropiere unde aș putea să stau?

Frances Catherine clătină vehement din cap, iar Patrick răsounse:

— Cu două case mai încolo e una goală. Este mai mică decât a noastră, dar sunt sigur că va merge.

— Patrick, vreau să stea la noi!

— Tocmai ți-a explicat că nu vrea, iubito. Las-o cu ale ei.

Judith se simtea prost.

— Nu că n-aș vrea să stau...

— Poftim, vezi? Vrea să...

— Frances Catherine, voi câștiga disputa asta! o întrerupse Judith, dând din cap.

— De ce?

— Fiindcă e rândul meu. Tu poți s-o câști pe următoarea.

— Dumnezeu, încăpățânată mai ești! În regulă. Poți să stai în casa lui Emont. Te voi ajuta eu să ți-o aranjezi.

— Ba, nici gând, interveni Patrick. Ai să te odihnești, nevastă. De confortul prietenei tale mă voi ocupa eu.

Acum Patrick arăta mult mai mulțumit. Îi zâmbi, chiar. Judith bănuî că se simțea ușurat, așa că-i zâmbi la rândul ei.

— Cred că Elmot n-o să aibă nimic de zis, de vreme ce nu mai locuiește acolo.

— A murit, preciză Patrick, așa că n-o să zică într-adevăr nimic.

Frances Catherine clătină din cap spre el. Soțul ei îi făcu cu ochiul, apoi ieși din casă.

— N-a vrut să pară nesimțitor, dar Elmor era foarte bătrân, și a avut o moarte ușoară. Patrick a vrut să glumească puțin. Cred că te simpatizează, Judith.

— A, da! răspunse prietena ei.

Și, așezându-se la masă, începu să-i vorbească despre el. Vorbi timp de o oră, povestindu-i lui Judith cum se cunoscuse, cum îi făcuse Patrick curte, fără să se deranjeze, și încheie enumerând cam o sută – sau poate două – din calitățile lui deosebite.

Singurul lucru de care nu era în stare era să meargă pe apă... încă. Judith remarcă acest lucru, când Frances Catherine se întrerupse ca să respire.

Prietena ei râse.

— Sunt așa de fericită că ești aici!

— Nu te simți lezată că vreau să dorm în altă parte?

— Nu, în nici un caz. Și-n plus, vei fi destul de aproape ca să mă auzi dacă te strig, la nevoie. Trebuie să am grijă să nu-l exclud pe Patrick. Soțul meu se necăjește foarte ușor, dacă i se pare că nu-i dau destulă atenție.

Judith încercă să nu răsă. Patrick era ditamai namila de om. Ideea că putea fi necăjit era foarte amuzantă și extrem de înduioșătoare.

— Seamănă cu fratele lui.

— Poate doar puțin, fu Frances Catherine de acord. Totuși, Patrick e mult mai chipeș.

Judith era tocmai de părerea contrarie. Îl găsea pe Iain incomparabil mai arătos decât Patrick. Pesemne dragostea influența mult vederea, conchise ea.

— Patrick e incredibil de blând și iubitor.

— Și Iain e la fel, replică Judith, înainte de a apuca să se stăpânească.

Numaidecât, prietena ei se agățase de acest comentariu:

— Și de unde știi dacă Iain e iubitor sau nu?

— M-a sărutat, mărturisi Judith în șoaptă, coborând imediat privirea, roșie în obraji. Și nu o dată, chiar de două ori.

Frances Catherine o privi uluită.

— V-ați sărutat... de două ori?!?

— Da.

— Înțeleg...

Judith clătină din cap.

— Ba nu înțelegi, o contrazise ea. Ne simțeam atrași unul de celălalt. Nu-s deloc sigură de ce, dar nici nu contează. Atracția s-a sfârșit de-acum. Serios, adăugă ea, când văzu reacția prietenei sale.

Frances Catherine n-o credea. Clătină din cap a indoială.

— Știu de ce-l atragi, spuse ea.

— De ce?

Drept răspuns, prietena ei își dădu ochii peste cap.

— Pe toți sfinții, n-ai nici un pic de vanitate în suflet. Tu nu te uiți niciodată în oglindă? Ești frumoasă, Judith.

Făcu o pauză, pentru a ofta dramatic.

— Nimeni n-a stat vreodată să ți-o spună.

— Nu-i adevărat! protestă Judith. Millicent și Herbert îmi făceau o mulțime de complimente. Mi-au spus cât de mult mă iubesc.

— Da, dar ceea de la care aveai cea mai mare nevoie de admirație ți-a întors spatele.

— Nu-ncepe, Frances Cathrine! O preveni Judith. Mama nu e de vină că e așa cum este.

Frances Catherine pufni.

— Tekel continuă să se îmbete în fiecare seară?

Judith dădu din cap, adăugând:

— Acum bea și-n timpul zilei.

— Și ce crezi că ți s-ar fi întâmplat dacă nu-i aveai pe mătușa Millicent și unchiul Herbert să te apere, când erai atât de tânără și vulnerabilă? Am început să mă gândesc la asemenea lucruri, acum când aștept și eu un copil.

Judith nu știa ce să-i răspundă. Tăcerea ei îi dădu de înțeles prietenei sale că era mai bine s-o

cruțe.

— Ți-a fost greu să pleci? O întrebă ea. Eram îngrijorată, căci știam că probabil te afli la moșia lui Tekel. Mereu trebuie să stai la el câte șase luni în șir, și nu mai țineam minte când anume urma să te întorci la Millicent și Herbert. Mi-am frământat foarte tare.

— Da, la Tekel eram, dar nu mi-a fost deloc greu să plec. Mama se dusese deja la Londra, la curtea regelui.

— Și Tekel?

— Când i-am spus unde plecam, era beat mort. Nici nu-s sigură că-și mai amintea, a doua zi dimineată. La nevoie, Millicent și Herbert îi vor spune din nou.

Nu mai voia să vorbească despre familia ei. În ochii lui Frances Catherine se citea o nemărginită tristețe, iar Judith era hotărâtă să afle motivul.

— Te simți bine? Când urmează să naști?

— Mă simt grasă, replică Frances Catherine. Și cred că mai am vreo opt - nouă săptămâni, până la termen.

Judith o luă de mână.

— Spune-mi ce te neliniștește.

Nu era nevoie de explicații. Prietena ei înțelega la ce se refera.

— Dacă nu l-aș avea pe Patrick, n-aș putea suferi faptul că mă aflu aici.

Îndârjirea din vocea lui Frances Catherine dovedea clar că nu exagera.

— Ți-e dor de tatăl tău și de frații tăi?

— O, da! tot timpul.

— Atunci, roagă-l pe Patrick să ți-i aducă, pentru o vizită mai lungă.

Frances Catherine clătină din cap.

— Nu-i mai pot cere nimic, șopti ea. Ca să te aducem pe tine aici, a trebuit să cerem voie de la sfatul bătrânilor.

Și-i povestise cum intervenise Iain, când oligarhia fusese gata să-i refuze cererea, și cât de înspăimântată fusese în timpul întregului calvar.

— Nu înțeleg de ce trebuie să ceri îngăduința sfatului, remarcă Judith. Deși sunt englezoaică, nu văd de ce avem nevoie de aprobarea lor.

— Cei mai mulți dintre maitlanzi au motive întemeiate să-i dușmănească pe englezi, îi explică Frances Catherine. Și-au pierdut rudele și prietenii în luptele cu Anglia. Și pe regele vostru, John, îl urăsc.

Judith ridică din umeri.

— La drept vorbind, majoritatea baronilor englezi îl antipatizează și ei pe rege. E un egoist care a făcut niște greșeli îngrozitoare – sau, cel puțin, așa mi-a spus unchiul Herbert.

— Știai că regele vostru se logodise cu o scoțiancă, și apoi s-a răzgândit?

— N-am auzit, dar nu mă mir. Frances Catherine, ce-ai vrut să spui când ai zis că nu-i mai poți cere nimic lui Patrick? De ce nu se poate duce după tatăl tău?

— Maitlanzilor nu le plac străinii. Nici eu nu le plac.

— Sunt sigură că le placi tuturor celor de-aici.

— Nu e o nălucire! insistă Frances Catherine. Femeile cred că sunt răsfățată și deprinsă să mi se facă toate hatârurile.

— De unde știi asta?

— Mi-a spus-o una dintre moașe.

Pe obrajii lui Frances Catherine începu să șiroiască lacrimi. Și le șterse cu dosul mânilor.

— Mie-așa de frică... Și pentru tine m-am temut. Știam că era o dovadă de egoism din partea mea să te chem aici.

— Ți-am dat cuvântul meu cu ani în urmă că voi veni, îi reaminti Judith. M-aș fi simțit jignită, dacă nu mă chemai. Nu mai vorbi asemenea prostii.

— Dar promisiunea pe care te-am pus să mi-o faci... a fost înainte de a ști că aveam să ajung aici, se bălbâi Frances Catherine. Acești oameni sunt atât de... reci. Mă tem că s-ar putea să te ofenseze.

Judith zâmbi. Cât de tipic era pentru prietena ei, să se preocupe atâta de binele altora.

— Frances Catherine, întotdeauna ai simțit asta, sau ai început să nu te mai simți bine aici abia după ce ai aflat că ești grea cu un copil?

Prietena ei stătu câteva momente pe gânduri.

— La început, am fost fericită, dar în curând mi-am dat seama că nu puteam să mă adaptez. Mă simteam străină. Iată, sunt măritată de peste trei ani, și încă nu mă consider o Maitland.

— De ce?

— Poate fiindcă am crescut lângă frontieră. Patrick ar fi trebuit să se însoare cu alta. Nu-i ceruse mâna, dar se presupunea că avea s-o facă. Și pe urmă, m-a întâlnit pe mine.

— Ai discutat cu el despre problemele tale?

— I le-am pomenit de câteva ori. Nefericirea mea e foarte supărătoare. Patrick nu le poate face pe femei să mă simpatizeze. Nu vreau să mor aici. Aș dori ca Patrick să mă ducă înapoi la tata înainte de a naște, și să stea cu mine până când se va termina totul.

— N-ai să mori! aproape că strigă Judith. După toate greutățile prin care-am trecut pentru tine, fă bine naibii și nu murii!

Frances Catherine se simțea mai încurajată la auzul furiei din vocea prietenei sale.

— Povestește-mi despre greutățile prin care ai trecut! îi ceru ea, cu interes.

— În ultimii doi ani am vorbit cu cel puțin cinspreze moașe, și jur că am reținut fiecare cuvânt pe care l-au rostit. Și Millicent a fost la fel de hotărâtă ca mine, desigur, și a trimis servitoarele să cutreiere toată tara, în căutarea acelor femei. Fără ajutorul ei, nu știu ce m-aș fi făcut.

— Millicent e o scumpă.

— E, dară, fu Judith de acord. Îți trimite salutări, desigur.

Frances Catherine dădu din cap.

— Spune-mi tot ce ai aflat de la moașe.

— Ca să fiu complet simnceră cu tine, la început am auzit atâtea păreri care se băteau cap în cap, încât am ajuns cât pe ce să-mi pierd curajul. Una-mi spunea că-n odaie trebuie să fie cald ca-n purgatoriu, în timpul travaliului, iar alta susținea cu îndârjire tocmai contrariul – și așa mai departe. Dar apoi, s-a petrecut un miracol. Într-o dimineață, a intrat în fort o moașă numită Maude, care se purta ca și cum ea ar fi fost stăpâna casei. Era bătrână și foarte firavă la înfățișare, cu umerii cocârjați și mâini noduroase. Mărturisesc că la început am aviut îndoieli cu privirea la cunoștințele ei. Dar nu peste mult timp mi-am dat seama cât mă înșelasem, Frances Catherine, e cea mai prețuită dintre femei. Știa atât de multe, și mi-a spus că toate opiniile ei se bazau numai pe bun-simț. A fost moașă ani de zile, dar folosește metode foarte moderne. A urmărit toate schimbările și zicea că mereu a interesat-o să audă despre cele mai noi tehnici. Dacă nu era așa bătrână și fragilă, aș fi rugat-o să vină și ea aici. Dar călătoria ar fi fost prea grea pentru bătrânețile ei.

— Femeile nu i-ar fi îngăduit nici moarte să se-amestece, interveni Frances Catherine. Tu nu înțelegi, Judith...

— Atunci ajută-mă să înțeleg. Ai vorbit cu moașele despre temerile tale?

— Dumnezeu mare, nu! se grăbi prietena ei să răspundă. Dacă-i spuneam moașei că mi-e frică, n-ar fi făcut decât să strice mai rău lucrurile. Se numește Anes și nu vreau să se-apropie de mine când va sosi ceasul. Ea și încă o femeie, pe nume Helen, sunt singurele moașe de pe-aici. Amândouă-și dau tot felul de aere. Agnes așteaptă ca fiica ei, Cecilia, să se mărite cu Iain, când va veni vremea să-și găsească o mireasă și cred că de aceea umblă cu nasul pe sus. Crede că va deveni soacra boierului.

Judith avu senzația că-i căzuse inima printre măruntaie. Își coborâ privirea spre tăblia mesei, pentru ca Frances Catherine să nu observe cât o tulbura acea veste.

Prietena ei nu remarcă nimic, continuând cu explicațiile.

— Nimeni nu crede în căsnicia asta, decât Agnes, iar Patrick nu-l vede pe Iain că ar avea vreo intenție să ceară mâna Ceciliei.

— Și-atunci de ce crede Agnes c-o va face?

— Fiica ei e o femeie frumoasă. La drept vorbind, s-ar putea să fie cea mai drăguță din tot clanul. E un motiv superficial, dar Agnes consideră că, întrucât fata ei e atât de atrăgătoare, în cele din urmă Iain o va dori de nevastă. Numai că Cecilia e cam neghioabă, și nu poate ține un gând mai mult decât o muscă.

Judith clătină din cap.

— Rușine să-ți fie pentru că spui asemenea lucruri crude despre această femeie.

Încearca să pară că vorbea serios, dar strică efectul izbucnind pe neașteptate în râs.

— O muscă, Frances Catherine?

Prietena ei dădu din cap, apoi începu și ea să râdă.

— O, Judith, cât mă bucur că ești aici!

— Și eu sunt fericită că am venit aici.

— Ce-o să facem?

Dispoziția lui Frances Catherine se schimbă atât de repede, încât Judith fu uimită. Cu o clipă înainte răsese, iar acum părea gata să izbucnească iar în plâns.

Maude îi spuse lui Judith că viitoarele mame tindeau să aibe ieșiri emoționale. Mai spusese și că aveau neapărat nevoie de o stare de spirit liniștită și calmă, dacă doreau să nască fără complicații. Ori de câte ori mama se tulbura, trebuia să fie potolită cât mai repede posibil.

Judith puse mana pe dosul mâinii ei, zâmbindu-i. Încearca să se arate cât mai încrezătoare.

— Ce-o să facem în legătură cu ce? Totul o să fie în ordine, Frances Catherine.

— Agnes n-o să te lase să asiești când îmi vor veni durerile. Și nu vreau ca femeia aia rea să se apropie de mine. Așa că, ce ne facem?

— Ai menționat altă moașă, pe nume Helen? Ce e cu ea?

— Tot ce știe, de la Agnes a-nvățat, replică Frances Catherine. Cred că nu vreau să se apropie nici ea de mine.

— Trebuie să mai existe și alte moașe pe aici, insistă Judith. După cât de multe case am văzut la sosire, socotesc că pe moșie ar trăi aproape cinci sute de femei și bărbați.

— De două ori mai mulți, aș zice, estimează Frances Catherine. N-ai văzut toate casele de pe cealaltă parte a muntelui. Numai războinicii se pun la socoteală, iar ei sunt cel puțin șase sute.

— Atunci, nu se poate să nu fie mai multe moașe, repetă Judith.

Frances Catherine clătină capul.

— Agnes e căpetenia tuturor, explică ea. Și fiindcă eu sunt cumnata boierului, va insista să moșească ea copilul. Dacă mai sunt și alte moașe, își țin gura. Nu vor s-o întărate pe Agnes.

— Înțeleg...

Dintr-o dată Judith simți că-i venea rău. Începea s-o ia în stăpânire panica. Sfinte Cerule, nu era calificată ca să se ocupe singură de acea sarcină. Da, adunase informații despre cele mai recente metode de naștere, dar niciodată nu i se îngăduise și habar n-avea cum să se ocupe, practic, de îngrijirea lui Frances Catherine.

— Un sigur lucru e sigur, anunță ea. Vei aduce pe lume acest copil. Mă aflu aici ca să te ajut și, cu siguranță, noi două putem rezolva împreună orice problemă, oricât de imposibilă ar părea.

Tonul ei calm o mai liniști pe Frances Catherine.

— De bună seamă, recunosc eu.

— Ar fi posibil s-o câștigăm pe Agnes de partea noastră, sau mai bine renunțăm la ajutorul ei?

— Ne lăsăm păgubașe, răspunse Frances Catherine. N-o să-și schimbe apucăturile. Are o inimă crudă, Judith. Ori de câte ori poate, spune lucruri îngrozitoare despre durerile pe care le voi avea de îndurat. Și-i place să povestească și despre alte nașteri cu probleme.

— Nu trebuie s-o ascuți, o sfătui Judith, cu vocea tremurându-i de mânie. Niciodată nu mai auzise ceva atât de revoltător. Agnes părea într-adevăr crudă la suflet. Clătină din cap, cu gândul la situația aceea fără ieșire.

— Știu ce faci, șopti prietena ei. Încearcă s-o înțelegi pe Agnes, nu-i așa? O dată ce vei găsi un motiv pentru purtarea ei, vei căuta să i-o schimbi. Dar pentru mine n-o să aibă nici o importanță, adăugă ea. Puțin îmi pasă dacă se va preface într-un înger. De mine n-o să se apropie.

— Nu, nu încerc s-o înțeleg. Știu deja de ce se poartă în felul acesta. Îi e sete de putere, Frances Catherine. Se folosește de tema și vulnerabilitatea femeilor, pentru a obține ceea ce-și dorește. Profită de slăbiciunea lor. Maude mi-a zis că există femei ca ea. Și nici n-aș reuși vreodată să-i schimb atitudinea, orice-aș face. Nu te îngrijora. N-am s-o las să se apropie de tine, îți promit.

Frances Catherine dădu din cap.

— Nu mai sunt atât de sigură, mărturisi ea. Ori de câte ori încerc să vorbesc cu Patrick despre naștere, se supără foarte tare. Îi e frică pentru mine, și întotdeauna ajung să-l încurajez eu pe el, până la urmă.

— Te iubește, confirmă Judith. De-asta e îngrijorat.

— Nu-mi pot imagina de ce mă iubește. În ultima vreme, am fost atât de dificilă... Plâng tot timpul.

— Nu e nimic rău în asta

Frances Catherine zâmbi. Judith fusese întotdeauna apărătoarea. Acum se simtea norocoasă că o avea ca prietenă.

— Am trântit destul de problemele mele. Acum vreau să mai vorbim despre ale tale. Vei încerca să-ți vezi tatăl, cât timp ești aici?

Judith ridică din umeri.

— A devenit puțin mai complicat. În primul rând, nu știu cât de întinsă este regiunea asta, Highlands. Și în al doilea rând, am auzit că MacLeanii sunt certați cu Maitlanzii.

— Cum ai aflat?

Judith îi explică despre discuția pe care o avusese cu mama lui Isabelle. Când termină de povestit, Frances Catherine o privea încruntată.

— E adevărat ce ți-a spus. MacLeanii ne sunt dușmani.

— S-ar putea ca tatăl meu să fi murit.

— N-a murit.

— De unde știi?

— L-am întrebat pe Patrick cum arată MacLean, prefăcându-mă doar curioasă, desigur, și mi-a spus că e un bătrân care-și cârmuiește clanul de ani de zile.

— Și ce alceva ți-a spus?

— Nimic. N-am vrut să-l iscodesc prea mult. Dacă-i puneam prea multe întrebări, m-ar fi întrebat de ce mă interesează atât de mult clanul MacLean. Ți-am dat cuvântul meu că n-am să spun nimănui vreodată cine e tatăl tau, și de vreme ce am făcut promisiunea asta înainte de a mă mărita cu Patrick, nu-i pot spune. Și-n plus, l-ar apuca palpitațiile. Judith, nimeni nu trebuie să afle, cel puțin atâta vreme cât ești aici. Ar fi periculos pentru tine.

— M-ar apăra Iain.

— Iain nu știe de MacLeani. Nici nu mă pot gândi ce-ar face dacă va afla.

— Cred că totuși mă va apăra.

— Doamne, ce sigură pari!

Judith zâmbi.

— Sunt sigură, confirmă ea. Dar asta n-are nici o importanță, nu? Iain n-o să afle niciodată. Nici măcar nu-s convinsă că vreau să-mi cunosc tatăl. Speram, totuși, să-l văd de la distanță.

— Și ce-ai rezolva cu asta?

— Mi-aș satisface o curiozitate.

— Ar trebui să-i vorbești, insită Frances Catherine. Nu știi dacă a alungat-o pe mama ta sau nu, și trebuie să afli adevărul. În nici un caz nu pot crede ce ți-a povestit ea, mai ales după toate minciunile pe care ți le-a povestit.

— Știi sigur că n-a venit niciodată în Anglia să ne ia înapoi, replică Judith.

Mâna i se ridică instinctiv la piept, peste inelul cuibărit care-i stătea între sâni, pe lanțul de aur, ascuns sub corsaj. Ar fi trebuit să-l lase acasă, dar nu putuse – și nu înțelegea de ce, ce încurcătură!

— Promite-mi ca dacă nu se ivește ocazia, ai să renunți, în regulă?

Frances Catherine se învoi, numai ca să-și împace prietena. Își dădea seama că discuția era dureroasă pentru Judith. Se hotărâ să schimbe subiectul, și începu să rememoreze unele dintre aventurile lor de la festivaluri.

Cât ai bate din palme, râdeau amândouă din toată inima.

De afară, Patrick auzea râsul soției sale și zâmbi. Prietena ei începuse s-o ajute deja.

Brodick îi veni alături. Și el zâmbea.

— Frances Catherine se bucură c-o are pe Judith aici, remarcă el.

— Se bucură, replică Patrick.

Încă mai zâmbea când intră în casă.

— Și cânt ai de gând să stai, fată? o întrebă el pe Judith.

Părea îngrijorat, iar Judith nu se putu abține să-l tachineze.

— Doar un an, doi, răspuse ea.

Văzându-l cum se albea la față, râse.

— Glumeam doar.

— Brodick, te rog să rămâi la cină, îl invită Frances Catherine. Judith, nu glumi cu Patrick. Ai făcut să-i fugă tot sângele din obraji.

Încă mai râdeau, când în ușă apăru Alex și Gowrie. Cei doi războinici aveau niște mutre cam plouate, înainte de a se înghesui de-o parte și de alta a lui Patrick, ca să mănânce cu toții.

Nici Judith și nici Frances Catherine nu prea aveau poftă de mâncare. Stăteau de vorbă între ele în tot timpul mesei. Întrucât femeile nu le dădeau nici o atenție, bărbații nu găsiră de cuviință să-și ascundă interesul. N-o slăbeau pe Judith din ochi. Patrick observă, ori de câte ori ea zâmbea, ostașii îi urmau exemplul. Interesul lui Brodick îl surprinse cel mai mult, căci de obicei acesta știa să-și țină emoțiile din frâu.

— De ce zâmbești? îl întrebă Brodick dintr-o dată.

— Din cauza ta, răspuse Patrick.

Înainte ca Brodick să se poată ofusca pentru acest răspuns sincer, Judith spuse:

— Brodick, am uitat să-i duc Isabellei biscuiții dulci.

— Voi avea eu grijă să-i primească, răspuse Brodick.

Judith clătină din cap.

— Vreau s-o cunosc.

Se ridică și veni spre el.

— Și mai am niște mesaje de la mama ei.

— Am să-ți arăt eu drumul, bucuros, se oferă Alex.

— Ba i-l arăt eu, anunță și Gowrie, pe un ton mult mai ferm.

Brodick clătină din cap.

— Isabelle e cumnata-mea, se răsti el. Am s-o conduc eu pe Judith.

Iain, care tocmai deschise ușa, stătea în prag, ascultând discuția. Îi veneau greu să creadă ce auzea... și ce vedea. Războinicii lui se purtau ca niște băiețandri înamorați, certându-se care dintre ei s-o escorteze pe Judith.

Proptindu-și mâinile în șolduri, Alex îl privi pe Brodick încruntat.

— Casa Isabellei e aproape de a unchiului meu, și oricum aveam de gând să trec pe-acolo. Prin urmare, îmi va reveni mie sarcina de a-i arăta lui Judith drumul.

La asta, Patrick izbucni în râs.

Toți păreau să-l observe pe Iain în acel moment. După părerea lui Patrick, reacția lui Judith fu cea mai grăitoare. Bucuria din expresia ei era mai mult decât vădită.

Iain părea iritat. Abia dacă o învrednici pe Judith cu o privire, înainte de a se întoarce spre fratele lui.

— Acum îmi înțelegeți motivele?

Patrick dădu din cap.

Judith și Frances Catherine schimbă o privire.

— Ce motive Boier Iain? se interesă Frances Catherine.

— Boier Iain? repetă Judith, înainte ca Iain să răspundă. De ce nu-i spui doar Iain?

Frances Catherine își împreună mâinile în poală.

— Pentru că e boierul nostru, explică ea.

— Dar îți este și cumnat, insită Judith. N-ar trebui să vorbești atât de formal cu el.

Prietena ei dădu din cap, apoi ridică privirea spre Iain, cu un zâmbet forțat.

— Iain, reluă ea, crispându-se când își auzi fiorul din voce. La ce motive te referi?
 Iain își dădu seama că, într-adevăr, cumnatei sale îi era frică de el, și fu uimit de această constatare. Răspunse pe un ton cât mai blând, încercând să-i alunge temerile:
 — Patrick a cerut ca Judith să poată sta în casa nelocuită. I-am refuzat cererea. Soțul tău îmi înțelege motivele.
 Numaidecât, Frances Catherine dădu din cap. N-avea de gând să-l contrazică pe boier. Și-n plus, aranjamentul îi convenea de minune. Voia ca Judith să stea cu ea și Patrick.
 — Acum oaspeții voștrii pleacă, îi spuse Iain fratelui său.
 Alex, Gowrie și Brodick ieșiră imediat din casă, în șir. Iain le spuse ceva în timp ce treceau pe lângă el, atât de încet, încât nici Judith și nici Frances Catherine nu-l auziră. Patrick însă înțelese, și zâmbi scurt, amuzat de cuvintele lui.
 — Iain, pot să-ți vorbesc un moment între patru ochi, te rog? întrebă Judith.
 — Nu.
 Judith nu se lăsă descurajată. Exista mai multe moduri de a curăța un pește de solzi.
 — Patrick?
 — Da, Judith?
 — Trebuie să vorbesc între patru ochi cu boierul tău. Vrei să aranjezi, te rog?
 Patrick o privea de parcă și-ar fi pierdut mințile. Judith oftă. Își aruncă părul înapoi, peste un umăr.
 — Nu fac decât să urmez calea ierarhiei. Trebuie să te rog pe tine, iar îi vei transmite cererea mea boierului.
 Patrick nu îndrăznea să-l privească pe Iain. Știa că fratele lui era deja nervos. Niciodată nu-i mai văzuse o expresia ca aceea cu care-i privise pe Alex, Gowrie și Brodick. Dacă nu l-ar fi cunoscut de-atâta vreme, ar fi putut să jure că fratele său era gelos de-a binelea.
 — Iain, începu el.
 — Nu, îl întrerupse Iain scurt, răstit.
 — Doamne, dificil mai ești, bodogăni Judith.
 Frances Catherine scoase un sunet aflat undeva între pufnet amuzant și exclamație șocată. Îi atinse lui Judith brațul.
 — Nu se cade să-l critici pe Boierul Iain, șopti ea.
 — De ce nu? replică Judith, tot în șoaptă.
 — Fiindcă Rosmery zice că Iain devine cel mai afurisit ticălos când se înfurie, răspunse Frances Catherine.
 Judith izbucni în râs. Se întoarse să-l privească iar pe Iain, și-și dădu seama numaidecât că auzise cuvintele lui Frances Catherine. Dar nu era furios. Ba chiar, sclipirea din ochi indică tocmai contrariul.
 — Pentru numele lui Dumnezeu, Frances Catherine... începu Patrick, oripilat de comentariul soției sale.
 — Rosmery i-a făcut un compliment, i-o întoarse Frances Catherine. Și-n plus, tu nu trebuia să auzi?
 — Cine-i Rosmery? se interesă Judith.
 — Un diavol incredibil de chipeș, răspunse prietena ei. Patrick, nu te încrunta la mine. Rosmery este chipeș. Ai să-l recunoști ușor, Judith, adăugă ea, cu o privire spre musafira lor. Mereu are în jur o liotă de cuconițe tinere. Nu suportă să-i dea atâta atenție, dar ce poate să facă? Și ție o să-ți placă.
 — Ba n-o să-i placă, declară Iain, făcând un pas înainte. Nu cumva să te-approii de el, Judith. Înțelege ce-ți spun?
 Judith dădu din cap. Nu-i plăcea deloc tonul lui morcănos, dar se hotărâ să nu comenteze deocamdată.
 — Și cum ai să-l ții pe Rosmery departe de ea? vru să știe Patrick.
 Iain nu-i răspunse. Judith își aminti de treaba pe care vroia s-o termine până la căderea nopții și luă traista de biscuiții dulci pregătiți de Margaret.
 — Patrick, vrei să-i ceri lui Iain, te rog, să-mi arate drumul până acasă la Isabelle? Trebuie să-i

duc acest dar de la mama ei și să-i transmit niște mesaje.

— Judith, omul stă drept în fața ta. De ce nu-l rogi tu? Întrebă Frances Catherine.

— Din cauza ordinii ierarhice, răspuse Judith. Trebuie s-o respect.

— Ia vino-aici, Judith.

Glasul lui Iain era scăzut, rece ca gheața. Cu un zâmbet senin – dar cam forțat – Judith veni spre el.

— Da, Iain?

— Încerci anume să mă provoci?

O aștepta să nege. Și să se scuze. Judith nu făcu nici una, nici alta.

— Da, cred că intenționat încerc să te provoc.

Expresia uimită de pe chipul lui fu înlocuită treptat cu o privire cruntă, fîroasă. Mai făcu un pas spre ea. Judith nu se retrase. Ba, pe toți sfinții, făcu și ea un încă un pas către el.

Mai aveau puțin până să se atingă. Fu nevoită să-și lase capul pe spate pentru a-i susține privirea.

— Cu toată cinstea, cred că ar trebui să-ți atrag atenția că de fapt tu m-ai provocat mai întâi.

Lui Iain îi era greu să-i urmărească explicațiile. Privirea i se oprise asupra gurii ei. Femeia aceea nici nu se instalase bine în casa fratelui lui, și deja nu-și mai putea lua ochii de la ea.

Judith ar fi vrut ca Iain să-i răspundă. Expresia lui nu dădea nici un semn despre ceea ce gândea. Dintr-o dată, începu să se neliniștească.

— Te-am rugat frumos să-mi acorzi un moment din timpul tău, între patru ochi, și m-ai refuzat în modul cel mai grosolan. Da, tu m-ai provocat cel dintâi.

Iain nu se putea hotorâ dacă s-o strângă de gât sau s-o sărute. În clipa următoare, Judith îi zâmbi, cu un surâs suav și inocent, după care își lăsă privirea spre podea.

— Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ce-ai făcut pentru mine, Iain, și-ți cer iertare dacă am dat impresia că încercam să te întărât.

Când ridică ochii să-i vadă expresia, constată cu mirare că Iain zâmbea.

— Ai încercat cu adevărat să mă întărâți, Judith.

— Da, așa e, recunosc eu ea. Dar te rog totuși să mă ierți.

Apoi își dădu seama că încă mai ținea traista în brațe. Înainte ca Iain săi ghicească gândul, îl ocoli și ieși pe ușă.

— O să bată la toate ușile din drum, până-i va spune cineva unde stă Isabelle, preciză Frances Catherine. Patrick, vrei să te duci după ea, te rog, și...

— Mă duc eu, mormă Iain.

Nu așteptă să-l contrazică nimeni. Cu un oftat sonor, ieși trântind ușa.

O ajunsese pe Judith din urmă tocmai când începea să coboare scările colinei. Nu-i spuse o vorbă, luând-o doar de braț, pentru a o sili să se oprească.

— I-am promis lui Margaret, Iain, și-am să mă țin de cuvânt.

Nu era nevoie să forțeze nota. Iain dădea deja din cap ca încuviințare.

— Ai luat-o greșit. Casa lui Winslow e în cealaltă parte a curții.

Îi luă traista din mână și porni înapoi. Judith îl urmă. Bratele li se atingeau din mers, dar nici unul nu se îndpărta.

— Iain, acum că suntem singuri...

Râsul lui o făcu să se întrerupă.

— Ce te amuză?

— Nu suntem singuri. Pun pariu că ne privesc cel puțin douăzeci de perechi de ochi.

Judith se uită în jur dar nu văzu nimic.

— Ești sigur?

— Da, răspuse el scurt.

— De ce ne privesc?

— Din curiozitate.

— Iain, de ce ești furios pe mine? Deja mi-am prezentat scuzele pentru că încercasem să te provoc.

Părea necăjită. Iain oftă.

— Nu sunt furios pe tine. Îți dai prea multă importanță, dacă-ți închipui că te păzesc din alte motive decât simțul datoriei față de fratele meu.

Parcă ar fi lovit-o. Judith nu știa ce să răspundă la această dovadă de sinceritate crudă. Își dădu seama că avea dreptate. O atracție carnală era una, dar un atașament mai profund, cu totul altceva.

Iain se simți mai prejos decât burta unui șarpe. Se ocără pe sine însuși în minte pentru că vorbise atât de aspru.

— Judith...

Nu-i răspunse.

— N-am vrut să te rănesc.

Nu-i venea să creadă că rostise aceste cuvinte. Era un comportament atât de inexplicabil, încât clătină din cap.

Fu foarte ușurat când ajunseră la destinație. Totuși, în prag, ezită. Amândoi o auzeau pe Isabelle plângând. Auzeau și glasul lui Winslow și, deși nu-i înțelegeau cuvintele, tonul lui liniștitor era foarte clar.

Judith se gândi să revină a doua zi dimineață, dar înainte de a apuca s-o propună. Iain bătu la ușă.

Winslow veni să le deschidă. Privirea lui iritată arăta că nu era deloc mulțumit de vizită. Dar imediat ce-l văzu pe Iain, expresia ostilă îi dispăru.

Nu semăna deloc cu Brodick, în afară de culoarea ochilor. Avea aceeași nuanță intensă de albastru. Era mai scund decât fratele lui, și nici pe departe la fel de chipeș. Avea părul de un blond mai deschis, și foarte cârlionțat.

Iain îi explică de ce veniseră, iar Winslow ridică din umeri, apoi deschise larg ușa, poftindu-i în casă.

Aceasta era la fel de mare ca a lui Patrick, dar peste tot zăceau haine împrăștiate, iar masa era plină de blide uitate acolo de când știe când.

Isabelle nu părea o gospodină prea grozavă. Zăcea în pat, rezemată pe un munte de perne, și avea ochii umflați de plâns.

Judith bănuia că era bolnavă. Părul șaten îi atârna lăptos pe umeri, și avea tenul palid ca luna.

— Nu vreau să vă deranjez, începu Judith, luând traista de la Iain ca s-o pună pe masă, când își dădu seama că nu are loc. Întrucât cele două scaune erau și ele ocupate de haine, nu-i mai rămăsese decât s-o pună pe jos. Mama ta ți-a trimis un dar, Isabelle, și niște mesaje, dar am să revin bucuroasă când te vei simți mai bine.

— Nu-i bolnavă, răspunse Winslow.

— Atunci, de ce stă în pat?

Winslow fu surprins de întrebare.

— Urmează să nască din moment în moment.

Judith se întoarse din nou spre Isabelle. Îi văzu lacrimile din ochi.

— Ți-au venit durerile?

Isabelle scutură vehement din cap. Judith scutură din cap.

— Atunci, de ce zaci în pat? întrebă ea din nou, încercând să înțeleagă

Winslow nu pricepea de ce englezoaica pune asemenea întrebări prostești. Făcu un efort să-și păstreze calmul.

— Stă în pat ca să n-o păărăsească puterile.

Moșa în care ea avea atâta încredere ar fi făcut palpitații la auzul acestei năstrușnicii. Judith îi zâmbi Isabellei, înainte de a se întoarce iar spre soțul acesteia.

— Și-atunci, războinicii de ce nu-și păstrează și ei puterile înainte de a pleca în luptă?

Winslow înălță o sprânceană. Iain zâmbi.

— Un războinic trebuie să se instruiască întruna pentru luptă, declară Winslow. Dacă nu face antrenament tot timpul, devine slab și neprișt. Englezii nu aplică regula asta?

Judith ridică din umeri. Zărise taburetul pentru nașteri, în colțul de lângă ușă. Se apropie imediat, să-l vadă mai bine.

Winslow observă și își aminti imediat că avea o treabă de făcut.

— Iain, mă ajuți să-l scot din casă? O tulbură pe Isabelle, șopti el. Măine dimineață, am să-l duc înapoi la Agnes.

Judith era intrigată de forma scaunului. Arăta ca o potcoavă, cu spătar înalt și solid. Mânerele de lemn și marginile aveau intarsii de aur, iar meșteșugarul desenase cu iscusintă îngeri pe laturi.

Încercă să-și asundă curiozitate.

— N-ai vrea să vezi ce ți-a trimis mama ta, Isabelle?

— Ba da, te rog.

Judith îi aduse traista la pat. Rămăsese deoparte, zâmbind la vederea plăcerii de pe fața lui Isabelle.

— Părinții tăi se simt bine amândoi, spuse ea. A vrut să-ți spună că verișoara ta, Rebecca, se mărită cu un Stuart, în toamnă.

Isabelle se șterse la ochi cu o batistă de in. Făcu o grimasă, încleștându-și ambele mâini pe marginea păturii, apoi oftă încet. Pe frunte îi apărua broboane de sudoare. Judith luă batista pe care o scăpase și începu să-i șteargă transpirația.

— Nu te simți bine, așa-i? Șopti ea.

Isabelle clătină din cap.

— Am mâncat prea mult din cina pe care mi-a pregătit-o Winslow. A fost groaznică, dar mi-era foarte foame. Aș vrea să mă lase să mă dau jos din pat. De ce-ai venit aici?

Întrebarea ei, pusă pe un ton atât de firesc, o luă pe Judith pe nepregătite.

— Ca să-ți aduc darurile mamei tale și să-ți aduc vești de acasă.

— Nu, voiam să zic, ce cauți aici, în Highlands.

— Prietena mea, Frances Catherine, m-a chemat. De ce vorbești în șoaptă?

Femeia din pat zâmbi, Imediat, însă, Winslow îi strică iar buna dispiziție.

Iain deschise ușa, iar Winslow scoase din casă scaunul de nașteri. Ochii Isabellei se umplură iar de lacrimi. Așteptă ca Iain să închidă ușa, apoi spuse:

— Și lui Frances Catherine îi e teamă, nu-i așa?

— Isabelle, orice femeie se cam teme înainte de naștere. Te tulbură scaunul?

Isabelle dădu din cap.

— N-am să-l folosesc.

— Nu e pentru tortură, îi explică Judith. Maude spune că mamele se bucură să stea atât de comod la naștere. E un mare noroc că ai unul aici.

— Comod?

— Da, a spus că scaunul e făcut astfel încât femeia să-și poată rezema ușor spatele și picioarele.

— Cine e Maude?

— O moasă pe care-o cunosc eu.

— Și ce-a mai spus? vru să știe Isabelle, încetând să mai frământa pătura.

— Maude a stat la mine șase săptămâni, îi povesti Judith. Mi-a dat o mulțime de sfaturi pentru Frances Catherine.

Îngrămădeala din casă o împiedică să se concentreze și, în timp ce repeta unele dintre poveștile moașei, începu să împăturească hainele, punându-le în ordine lângă pat.

— Ar fi mai bine să faci mișcare, continuă ea, strângând lucrurile de pe masă. Aerul curat și plimbările sunt la fel de importante ca liniștea sufletească.

— Winslow se teme să nu mă împedic, răspunse Isabelle

— Atunci, cheamă-l cu tine, îi propuse Judith. Dacă eu aș sta închisă-n casă cât e ziua de lungă, aș damblagi de cap, Isabelle.

Râsul femeii răsună în toată casa.

— Și eu am cam damblagit, recunosc eu, coborându-și picioarele din pat. Acolo, în Anglia, ești și tu moasă?

— Dumnezeu mare, nu! exclamă Judith. Nu-s nici măcar măritată. Dar m-am hotărât să aflu cât mai multe de la moasele cu experiență, ca s-o ajut pe Frances Catherine.

Isabelle părea uluită. Judith râse.

— Ba, nu se discută deloc, iar mama mea ar fi disperată să afle ce-am învățat.

— Te-ar pedepsi?

— Da.

— Ai riscat mult pentru prietena ta.

— Și ea ar fi făcut același lucru pentru mine.

Isabelle o privi lung, apoi dădu încet din cap.

— Nu înțeleg o asemenea prietenie între femei, dar te invidiez pentru încrederea pe care o ai în Frances Catherine. Te-ai pus în pericol pentru ea, și-mi spui că și ea ar face același lucru pentru tine. Da, da, invidiez o asemenea loialitate.

— N-ai avut prietene când erai mai tânără?

— Numai dintre rude. Și pe mama, desigur. Uneori, mi-era ca o prietenă, când am mai crescut și am putut să-i fiu de ajutor.

— Aici nu ai prietene?

— Winslow mi-e cel mai bun prieten, răspuse Isabelle. Femeile de aici se poartă frumos cu mine, dar toate suntem prea ocupate cu treburile ca să mai avem timp să ne împrietenim.

— Și nu ți-e dor de casă?

— Uneori, da, recunosc tânăra. Dar mătușile lui William sunt foarte bune cu mine. Nu vrei să-mi mai spui ce te-a mai învățat moașa. Crede în folosirea cârligului de naștere? Întrebă ea, întorcându-se să întindă pătura pe pat, dar nu înainte ca Judith să vadă teama din ochi.

— De unde știi de el?

— Mi l-a arătat Agnes.

— Dumnezeu mare! Șopti Judith; trase aer în piept, ca să-și stăpânească furia. Maude nu crede în cârligul de naștere, străduindu-se să vorbească pe un ton mai binevoitor. Zice că-i o barbarie.

Isabelle nu avu nici o reacție. Continuă să-i ceară explicații, iar Judith avea impresia că discuția o tulbura.

— Cât timp mai ai până să-ți vină durerile?

Fără s-o privească, Isabelle răspuse:

— O săptămână, două...

— Măine vom mai vorbi despre asta. Nu vrei să vii până acasă la Frances Catherine? Poate că vom găsi împreună o cale să scapi de grijile astea în legătură cu Agnes. Și acum, ce-ar fi să ieșim puțin afară? Aerul curat îți va face bine.

Isabelle fu într-o totul de acord. Judith tocmai intinse mâna spre ușă, când Winslow o deschise. Dădu din cap spre Judith, apoi se întoarse spre soția lui.

— De ce te-ai dat jos din pat?

— Am nevoie de aer. I-ai dus lui Agnes scaunul de nașteri?

Winslow clătină din cap.

— Am să i-l duc dinimeată.

— Te rog, adu-l înapoi înăuntru, îi ceru ea. Mă simt mai bine cu el aproape.

Îi zâmbi lui Judith în timp ce vorbea. Winslow o privi nedumerit.

— Dar nu voiai să-l vezi. Ai spus...

— M-am răzgândit, îi răspuse Isabelle. Și mi-am amintit și de bunele maniere. Bună seara, Boier Iain, spuse ea.

Judith, care ajunsese lângă Iain, refuză să-l privească. Se inclină spre Isabelle și Winslow, apoi porni înapoi spre casa lui Frances Catherine.

Iain o ajunse din urmă pe creasta colinei.

— Winslow și Isabelle îți transmit că-ți sunt recunoscători pentru că le-ai adus darurile de la Margaret. Le-ai făcut curat în casă, nu?

— Da.

— De ce?

— Avea nevoie de curățenie, replică Judith, răspicat și cu răceală.

Iain își împreună mâinile la spate, continuându-și drumul pe lângă ea.

— Judith, nu complica situația și mai mult, șopti el cu glas aspru.

Judith mergea așa de repede, încât aproape alerga.

— N-am vrut să complic nimic, replică ea. N-am să mă apropii de tine, și nici tu nu te vei mai apropia de mine. Am trecut deja peste atracția aceea mărunță și neânsemnată. Nici măcar nu mai țin minte cum a fost când te-am sărutat.

Ajunsesse la pâlcul de copaci din fața curții ce ducea la casa lui Frances Catherine.

— Ai uitat pe naiba! mormăi Iain.

O apucă de umeri, răsucind-o cu forța spre el. Apoi o apucă de bărbie, silind-o să-și ridice fața.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

— Să-ți amintesc cum a fost.

În clipa următoare, gura lui se lăsă peste a ei, retezându-i orice protest. Și, Doamne, cum o mai săruta! Fierbinte, flămând, repezindu-și limba înăuntru cu o insitență blândă... Judith reacționează cu aceeași pasiune, sau poate chiar mai mult, și ultimul gând coerent pe care-l avu înainte ca sărutul lui să-i risipească de tot capacitatea de a gândi fu acela că Iain știa, fără îndoială, cum să-i spulbere mânia.

Patrick deschise ușa și, la vederea lor, pufni în râs. Iain nu-l luă în seamă, iar lui Judith nu-i mai păsa de nimic altceva decât de bărbatul care o ținea în brațe atât de tandru.

În sfârșit, Iain se retrase, privind-o cu o plăcere arogantă pe frumoasa femeie din brațele lui.

— Acum du-te-n casă, Judith, cât mă mai pot stăpâni îndeajuns ca să te las.

Judith nu înțelesese ce voia să spună. Nici expresia încruntată nu i-o înțelegea.

— Dacă-ți displace atât de mult să mă săruți, de ce continui s-o faci?

Arătă atât de nedumerită, încât Iain izbucni în râs – reacție care o revoltă și mai mult.

— Poți să-mi dai drumul de-acum, ordonă ea.

— Ți-am dat drumul.

Judith își dădu seama că se mai ținea agățată de el, și se retrase imediat, întorcându-se să intre în casă. Când îl văzu pe Patrick rezemat de tocul ușii, simți că se înroșea la față ca focul.

— Nu trebuie să tragi nici o concluzie greșită din ceea ce-ai văzut, anunță ea. Iain și cu mine nici măcar nu ne simpatizăm.

— N-aș fi crezut, murmură tărăgănat Patrick.

Ar fi fost nepoliticos să-i tragă un picior, așa că se mulțumi să se încrunte la el, în timp ce intra pe ușă.

Dar Patrick nu terminase cu tachinările.

— Ba chiar, mi s-a părut vă vă simpatizați foarte mult, Judith.

Iain se întoarse să pornească înapoi în susul colinei. La auzul cuvintelor fratelui său, se întoarse imediat.

— Las-o moartă, Patrick.

— Stai! îl strigă Patrick. Am să vorbesc ceva cu tine, adăugă el, grăbindu-se să închidă ușa în urma lui.

Judith era recunoscătoare că o lăsaseră singură. Frances Catherine dormea deja adânc. Dacă era trează și o vedea sărutându-se cu Iain, ar fi cotropit-o cu întrebări, iar Judith pur și simplu nu era să-i răspundă.

Era prea obosită după drumul și greutățile primei zile, ca să mai cugete cu șir. În fond, orice problemă se rezolva mai ușor dimineața, la lumina zilei, nu?

Dar somnul o ocoli multă vreme. Când în sfârșit reuși să-și alunge grijile legate de atracția ei față de Iain, începu imediat să se gândească la Frances Catherine.

Tot revedea spaima din ochii Isabellei când menționase numele moașei și, după ce adormi în sfârșit, deveni prizoniera unui coșmar plin de cârlige de naștere și urlate.

Se trezi în toiul nopții. Deschizând ochii, îl văzu pe Iain îngenunchiat lângă pat. Ridică mâna, îi atinse obrazul cu degetele, apoi închise ochii la loc. Credea că avea în sfârșit și un vis frumos, aidoma cu realitatea.

Dar Iain continua s-o îmboldească. Când deschise din nou ochii, observă că în cămăruță apăruse

și Patrick, care stătea în spatele lui Iain, cu Frances Catherine alături.

Întorcând iar privirea spre Iain.

— Acum mă duci acasă?

Întrebarea nu avea nici un sens, dar în fond nici prezența lui acolo nu se explica.

— Winslow mi-a cerut să te chem, răspunse Iain.

Încet, Judith se ridică în capul oaselor.

— De ce?

— După ce-i puse această întrebare se rezemă de pieptul lui și închise din ochii.

— Judith, încearcă să te trezești, îi porunci Iain, pe un ton mult mai categoric.

— E frântă de oboseală, constată Frances Catherine ceea ce se vedea limpede.

Judith clătină în cap, ridicânduși pătura până la bărbie, pentru a se acoperi.

— Iain nu se cuvine să vii aici, șopti ea. Ce dorește Winslow?

Înainte de a-i răspunde, Iain se ridică în picioare.

— Te cheamă Isabelle. Tocmai i-au venit durerile. Winslow spune că ai timp destul. Junghiurile încă nu sunt puternice.

Dintr-o dată, Judith se trezi de-a binelea.

— Moașele au venit?

Iain clătină din cap.

— Nu vrea să afle și ele?

— Pe tine te doresc, Judith, explică Frances Catherine.

— Dar eu nu sunt moasă!

Cu un zâmbet blând, Iain replică:

— Se pare că acum ești.

CAPITOLUL 7

Părea gata să leșine. În câteva clipe, culoarea îi fugi din obraji. Dădu pătura la o parte, coborâ din pat, și simți cum i se înmuiau genuchii. Iain o prinse tocmai când era gata să cadă la loc în pat.

Judith era atât de uluită, încât uitase complet că nu era îmbrăcată. Pătura căzuse pe jos, iar ea purta numai o cămașă de noapte subțire.

Veșmântul avea un decolteu larg, foarte provocator. Relieful delicat al sânilor ei îi captase lui Iain atenția, și întinse mâna spre lanțul pe care-l purta la gât numai fiindcă încerca să nu se mai gândească la trupul ei.

Ridică lanțul, privi inelul de aur cu rubin. Modelul avea ceva familiar, dar Iain nu-și amintea unde-l mai văzuse. Numai de un lucru nu se îndoia: era un inel bărbătesc, iar Judith îl purta la gât.

— Asta-i inelul unui războinic, remarcă el în șoaptă.

— Ce...

Judith nu se putea concentra. Era prea tulburată de sugestia că avea să devină moașă.

— Iain, nu pot să...

— E un inel de războinic, Judith, o întrerupse el.

În sfârșit, își dădu seama că Iain ținea între degete inelul tatălui ei. I-l smulse repede din mână, lăsându-l să cadă la loc între sâni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cui îi mai pasă acum de inele? Vrei să ascuți ce încerc să-ți spun, te rog? Nu pot s-o moșesc pe Isabelle. N-am deloc experiență.

— Cine ți-a dat inelul ăsta?

Dumnezeule mare, nu voia să-i dea pace. Judith făcu un pas înapoi.

— Mi-ai spus că nu ești juruită nimănui cand te întorci în Anglia. E adevărat sau nu?

Era furios, Judith fu uimită când își dădu seama de acest lucru.

— Unchiul meu Tekel mi-a dat inelul, spuse ea. A fost a tatălui meu.

Nu părea s-o creadă. O privea la fel de încruntat. Judith clătină din cap.

— Nu-i al nici unui tânăr care ar aștepta să se însoare cu mine. Nu te-am mințit, așa că poți să nu te mai încrunți așa.

— Atunci, poți să-l păstrezi.

Nu-i venea să creadă cât de arogant era.

— N-am nevoie de permisiunea ta.

— Ba ai.

O trase de lanț, spuse el – în același timp se aplecă și o sărută pe gură. Când se retrase, pe fața ei apărură o expresie năucită, care-l mulțumi nespus.

Scânteierea neașteptată din ochii lui o nedumeri și mai mult decât întrebările ridicole pe care i le punea despre inel.

— Ți-am spus că nu poți să mă saruți oricând ți se năzare.

— Ba pot.

Și, ca să-ți dovedească spusele, o mai sărută o dată. Judith însă nu-și reveni din surprindere, când Iain o împinse pe neașteptate la spatele lui.

— Patrick, Judith nu e îmbrăcată ca să primească vizitatori.

— Iain, întâmplător ești în casa lui, îi reaminti Judith.

— Știu și eu unde sunt, replică el exasperat. Patrick, ieși afară.

Fratele lui nu se mișcă destul de repede. Zâmbea, și nici acest lucru nu-i era pe plac lui Iain. Făcu un pas înainte amenințător.

— Te amuză ordinul meu?

Judith îl apucă pe Iain de pled, ca să nu se repeada la fratele lui. Era un efort jalnic față de un om de mărimea lui, o atitudine ridicolă din partea ei, așa că începu în schimb să-l împingă.

Iain nu se clinti. Patrick, însă, își cuprinse soția cu un braț și o conduse în cealaltă parte a camerei. Frances Catherine vru să-i spună ceva, dar soțul ei clătină din cap.

Își îmblânzi ordinul făcându-i cu ochiul, apoi își înclină capul spre paravan, semn că voia să audă

discuția. Frances Catherine își acoperi gura cu mâna pentru a-și ascunde râsul.

— Aș vrea să pleci, ordonă Judith. Chiar acum.

Iain se întoarse s-o privească. Închătând pledul, Judith îl ridică în fața ei.

— Nu se cuvine așa ceva.

— Judith, nu se cuvine să-mi vorbește pe tonul ăsta.

Îi venea să urle. În schimb, oftă.

— Nici mie nu-mi place tonul ăsta, declară ea.

Iain o privea uimit. Fu cât pe ce să râdă, dar se opri la timp. Femeia aceea încă nu înțelegea în ce relații se aflau.

— Aștept afară, anunță el cu glas aspru. Îmbracă-te.

— De ce?

— Pentru Isabelle. Sau ai uitat?

— O, Doamne, Isabelle...! exclamă Judith. Iain nu pot să...

— E-n regulă, o întrerupse el. Avem destul timp.

Frances Catherine o ajută să se îmbrace. Imediat ce terminară, îi ceru să se așeze ca s-o pieptene.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frances Catherine, nu la festival mă duc! Lasă-mi părul în pace.

— L-ai auzit pe Iain, replică prietena ei. Ai vreme destulă. Cea dintâi naștere durează mult, ore întregi de durere, iar ale Isabellei abia au început.

— De unde știi?

— Mi-a spus Agnes.

— Ce înștiințare minunată pentru o femeie care așteaptă să devină mamă, mormăi Judith, legându-și părul la ceafă cu o panglică.

— Panglica albastră ți-ar sta mai bine, comentă Frances Catherine, încercând să i-o înlocuiască.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frances Catherine, dacă nu mă lași o dată-n pace, jur că te scap de orice griji cu nașterea. Am să te strâng de gât înainte să-ți vină vremea.

Zâmbind, Frances Catherine îi dădu drumul.

— Să te aștept?

— Da... nu... of, nu știu! murmură Judith, în timp ce pornea spre ușă.

— Pare cam zguduită, remarcă Patrick, care aștepta cu Iain în curte.

— Ba bine că nu.

— Spune-i Isabellei că am să mă rog pentru ea! strigă Frances Catherine în urma ei.

Iain o așteptă pe Judith să ajungă lângă el, apoi se întoarse spre fratele lui.

— Wilson nu vrea să afle nimeni până nu se termină.

Patrick dădu din cap, apoi intră în casă și închise ușa. Abia atunci, Judith se întoarse spre Iain.

— Nu pot face asta, izbucni ea. N-am deloc experiență. Trebuie să înțelegi, Iain.

În panica ei, îl apucă de pled și începu să smucească.

— Judith, cum voiai s-o ajuți pe Frances Catherine, dacă nu...?

Nu-l lăsă să termine.

— Eram pregătită sa-i șterg fruntea, la naiba și s-o țin de mână, și să-i șoptesc *Trece, trece...*, și... Nu mai putu continua. Iain o cuprinse în brațe, strâns. Nu știa ce să-i spună pentru a-i alunga grijile.

— Iain?

— Da?

— Mie-e frică.

Iain zâmbi.

— Știu.

— Nu vreau să fac asta.

— O să fie bine.

O luă de mână și porni spre casa Isabellei. Era atât de întuneric, încât Judith abia putea distinge cărarea.

— Credeam că moașele vor face totul, șopti ea. Și voiam să vin cu propuneri. O, Doamne, ce

înfumurată sunt...!

Peste alte câteva minute, adăugă:

— Nici nu știu ce să fac.

— Va ști Isabelle, când o să vină vremea. Vreau să stai lângă ea.

— Nu înțeleg de ce.

— Eu, da, zâmbi Iain. Ești o femeie foarte blândă și plină de compasiune. Isabelle are nevoie de tine acum. Da, ai să te descurci de minune.

— Și dacă se complică?

— Am să aștept afară, lângă ușă.

Curios, dar această compasiune o mai încurajă.

— Și vei intra în casă să mă ajuți? Ai să moșești tu copilul.

— Pe dracu'!

Judith ar fi râs, dacă nu era atât de speriată.

— Dacă te-ai duce la luptă și ai putea alege doar un războinic care să te însoțească, ți-ai lua scutierul?

Iain înțelegea la ce se referea.

— Da.

— Isabelle e ca o luptătoare care pleacă la bătălie și are nevoie... Ai spus da? Chiar ți-ai alege un scutier fără experiență?

— Într-adevăr! râse Iain.

Judith zâmbi.

— Minți, doar ca să mă faci să mă simt mai bine. E-n regulă. Mergem. Și acum, mai spune-mi o minciună. Spune-mi încă o dată că o să fie totul bine. De data asta, s-ar putea să te cred.

— Judith, dacă lucrurile se complică, a să trimit pe cineva după Agnes.

— Atunci, Dumnezeu s-o aiabă în pază pe Isabelle, șopti Judith. Iain, nu te-ai întrebat de ce nu l-a trimis deja pe Winslow să cheme moașa?

Iain dădu din cap.

— Ba m-am întrebat, recunosc el.

Judith îi povesti tot ce aflase despre moașă și ajutoarea ei, apoi îi spuse ce părere avea. Când terminase de vorbit, vocea îi tremura de furie.

Voia să știe ce părere avea Iain despre conduita lui Agnes dar tocmai ajunsese la curtea îngustă din fața casei lui Winslow și a Isabellei, și nu mai aveau timp de discuții.

Winslow deschise ușa înainte ca Iain să bată la ușă. Din casă năvăli un val de căldură atât de puternic, încât Judith avu senzația că o pârjolea pe față. Fata lui Winslow era learcă de sudoare, care i se prelingea pe la tâmple în broboane mari.

În casă domnea o asemenea zăbușeală, încât Judith abia putea să respire. Se opri brusc, în ușă. O văzu pe Isabelle așezată pe marginea patului. Stătea îndoită de mijloc, sub câteva pături groase și plângea încet.

În acea clipă, Judith își dădu seama că nu putea s-o lase singură. Avea să facă tot ce trebuia s-o facă.

Iain îi puse mâinile pe umeri.

— Winslow, Judith nu crede că...

— Nu cred că năbușeala asta îi ajută la ceva, îl întrerupse Judith.

Apoi se întoarse privindu-l pe Iain.

— Nu-ți mai atâtea griji, îi șopti ea. O să fie totul în regulă.

Iain era uimit de această schimbare. Pe față și în vocea ei nu se mai simțea nici o undă de panică. Judith părea senină... și stăpână pe situație.

Încet, merse în fața Isabellei.

— Dumnezeule mare, Isabelle, aici arde ca-n purgatoriu, comentă ea, cu veselie forțată.

Isabelle n-o privi. Încet, ingenuchind pe podea în fața ei, Judith îi dezveli capul și umerii.

Pe fețele lăuzei șiroiau lacrimi. Și părul îi era ud learcă, iar Judith i-l dădu la o parte de pe umeri,

apoi îi șterse obrazii cu marginea păturii. Când termină cu aceste îngrijiri materne, îi strânse mâinile într-ale ei.

— Vreau să ascuți cu atenție ceea ce-am să-ți spun, o instrui ea. Așteptă să dea din cap că înțeleșese, apoi continuă:

— O să ne descurcăm de minune.

— Rămâi cu mine? Nu pleci?

— O să stau cu tine. Îți promit.

Isabelle dădu din cap.

— De când ai durerile astea? se interesă Judith.

— De azi din zori. Nici măcar lui Winslow nu i-am spus.

— De ce-ai așteptat?

— Speram să-mi treacă, șopti Isabella. Și mă temeam că n-o să mă asculte și o va chema pe Agnes. Mi-a luat mult timp să-l conving să-i ceară lui Iain îngăduința de a te aduce pe tine.

Lacrimile i se porniră din nou. Strânse cu putere mâinile lui Judith.

— Îți mulțumesc că ai venit.

— Mă bucur că sunt aici, răspuse Judith, sperând ca Dumnezeu s-o înțeleagă și s-o ierte pentru că nu voise să vină. Isabelle, e firesc să-ți fie teamă, dar ar trebui să te și bucuri. Vei aduce un copil pe lume.

— Aș prefera s-o facă Winslow.

Judith fu atât de surprinsă de acest răspuns, încât începu să râdă. Isabelle zâmbi și ea.

— Să ne punem în rânduală, propuse Judith. Îți face bine căldura de-aici?

Lăuza clătină din cap. Judith se ridică, întorcându-se spre cei doi bărbați de lângă ușă.

— Winslow, te rog, dă la o parte blănurile de la ferestre. Avem nevoie de aer.

Apoi i se adresă lui Iain.

— Bârna aia de deasupra e destul de groasă ca să-ți țină greutatea?

— Ar trebui... răspuse el, gata să plece; era foarte stânjenit de situația în care se afla.

Judith îi aduse pledul de pe pat.

— Vrei, te rog, să-l treci peste grindă? Și agață-te de el cu toată greutatea. N-aș vrea ca bârna să-i cadă în cap Isabellei.

— Te gândești s-o legi? Isbucni Winslow.

Judith clătină din cap.

— Vreau să aibă de ce să se țină când va sta în picioare. O va ajuta. Winslow.

Războinicul nu fu convins până când soția lui dădu din cap. Atunci, îl ajută pe Iain să aranjeze pledul. Când termină, cele două fâșii atârnav de-o parte și de alta a grinzii.

— Eu am să aștept afară, nevastă. Dacă ai nevoie de Agnes, strigă-mă. Am să te-aud.

— Nu trimit după ea, replică Isabelle, cu un fior fioros în voce.

Următoarea oră fu petrecută cu pregătirile necesare. Judith turuia întruna, în timp ce scotea așternutul de pe pat, o spală pe Isabelle din cap până-n picioare și o ajută să ia pe ea o cămasă de noapte curată.

După aceea situația deveni mai grea, Isabelle era extrem de pretențioasă. Voia ca Judith să-i împletească părul în cozi – numai decît. Judith nici nu se gândi s-o contrazică. Femeia aceea blândă se transformase într-o scorpie turbată, iar când nu răgea porunci, îl blestema pe Winslow pentru că-i cauzase durerile acelea insuportabile.

Dar furia de nebunie nu dură mult. Rugăciunile lui Judith își primiră răspunsul. Isabelle se hotărâ să folosească scaunul de nașteri. Scoase un zbierat înfiorător, apoi încă unul și apoi încă unul, în timp ce abdomenul i se contracta. Judith îngenuche pe podea în fața ei, iar când nu strângea în mâini brațele de piele ale scaunului, Isabelle se ținea de gâtul ei. Ar fi sugrumat-o fără să-și dea seama – și, Doamne, puternică mai era! Judith se forța din răspuțeri să-i desfacă degetele, ca să poată respira.

Peste câteva minute, se născu un băiețel frumos și sănătos. Dintr-o dată, Judith avu nevoie de încă cinci perechi de mâini. Vru să-l cheme pe Winslow înăuntru s-o ajute, dar Isabelle, nici să n-audă! Printre râsete și lacrimi, îi spuse că nu voia ca soțul ei s-o vadă într-o poziție atât de nedemnă.

Judith n-o contrazise. Isabelle era slăbită, dar radioasă. Își luă fiul în brate, pe când Judith se ocupa de celelalte treburi.

Mai trecu încă o oră până s-o spele și s-o culce pe Isabelle. Copilul fu înfășurat într-o păturică albă și pufoasă, apoi acoperit cu pledul de lână al tatălui său și culcat pe îndoietura brațului Isabellei.

— Înainte să-l chem pe Winslow, mai am să te învăț ceva, spuse Judith. Vreau să-mi promiți că n-ai să lași pe nimeni... să-ți faci nimic, mâine. Dacă Agnes sau Helen vor să-ți pună pansamente înăuntru, să nu le lași.

Isabelle nu înțelese. Judith își dădu seama că trebuia să vorbească mai pe șleu.

— Multe moașe cu care am vorbit în Anglia credeau că e bine să panseze canalul natal cu cenușă și buruieni de leac. Altele foloseau chiar și noroi, ca să facă un fel de pastă. Maude m-a convins că prișnițele astea fac mai mult rău decât bine, dar ritualul e dictat de Biserică, și s-ar putea să ai necazuri dacă refuzi...

— Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de mine, șopti Isabelle. Dacă cineva o propune, poate ar fi mai bine să spun că ai făcut-o tu deja.

Judith scose un oftat de ușurare.

— Da, încuviință ea, vom susține că te-am oblojit eu.

Se uită în jur ca să se asigure că pusese totul în bună rânduială, dădu din cap cu mulțumire și se duse să-l cheme pe proaspătul tată.

Winslow aștepta lângă ușă. Bietul om arăta gata-gata să-i vină rău.

— Isabelle e bine?

— Da, răspunse Judith. E gata să te vadă.

Winslow nu se clinti.

— De ce plângi? S-a întâmplat ceva?

Până nu auzi această întrebare, Judith nu-și dădu seama că plânge.

— Totul e-n regulă, Winslow. Acum intră în casă.

Se dădu la o parte în ultima clipă. Winslow se repezi înăuntru, nerăbdător să ajungă la familia lui. Judith închise ușa și se rezemă de ea. Era biruită de oboseală, și tremura ca o frunză.

— Ai terminat aici?

Iain stătea la căpătâiul aleii înguste, rezemat de zidul scund de piatră, cu brațele încrucișate pe piept.

— Deocamdată, da, răspunse Judith, trăgând aer în piept, ca să-și recapete calmul.

— Totul a mers bine, nu-i așa?

Iain știa deja răspunsul. Zâmbetul ei radios, când îi deschise ușa lui Winslow, fusese mai mult decât grăitor, dar se gândea că dacă-i aduce aminte de deznodământul fericit, o ajuta să se liniștească mai repede.

Judith, însă, nu era gata să devină rezonabilă.

— Dumnezeu mi-e martor, Iain, că niciodată n-am să mai trec prin așa ceva! Auzi ce-ți spun?

— Taci, o temperă el? O să se-audă până-n Anglia!

N-avea chef de glume. Totuși, coborâ puțin vocea, când adăugă:

— Niciodată n-o să fac copii. Niciodată.

— Niciodată e cam mult spus, chibzui el. S-ar putea ca soțul tău să-și dorească un fiu.

— N-o să am nici soț! declară Judith. Pe toți sfinții, nu poate să mă silească.

Iain o cuprinse în brațe, rezemându-i capul pe umărul lui.

— Cine poate să te silească?

— Mama mea.

— Dar tatăl tău? El n-are nici un cuvânt de spus?

— Nu. A murit.

— Dar mormântul e gol, ai uitat?

— De unde știi despre mormânt?

Iain oftă.

— Mi-ai spus tu.

În sfârșit își aminti. Răstunase piatra de căpătâi și se mai și lăudase cu isprava ei în fața scoțienilor.

— În inima mea, e ca și mort.

— Atunci n-am de ce să-mi fac griji și în legătură cu el?

Judith nu-i răspunse, căci nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Și era prea ostenită ca să mai gândească limpede.

— Judith?

— Da?

— Spune-mi despre ce este vorba, de fapt.

Glasul lui era blând, îmbietor. Judith începu să plângă din nou.

— Puteam s-o omor pe Isabelle. Dacă apărea vreo problemă, n-aș fi știut ce să fac. Avea asemenea dureri! Nici o femeie n-ar trebui să treacă prin așa ceva. Și sângele, Iain, adăugă ea, vorbind împleticit. A curs atât de mult sânge... Dumnezeuule mare, ce frică mi-a fost!

— Sigur că ți-a fost frică. Îmi imaginez că e firesc, pentru cineva fără experiență, ca tine. O să-ți treacă.

— Ba n-o să-mi treacă.

— La naiba, Judith, o să-ți treacă, și-o să ai și fii.

Judith se îndepărtă de el.

— Ce tipic pentru un bărbat, să nu se gândească și la fiice! Fetele nu înseamnă nimic, nu-i așa?

— Aș face loc și pentru câteva fiice.

— Dacă ai avea o fiică, ai iubi-o la fel de mult ca pe o fiu?

— Sigur că da.

Pentru că răspunse atât de repede, fără să stea pe gânduri, Judith își dădu seama că vorbește serios, și-i pieri toată furia.

— Mă bucur să aud, spuse ea. Cei mai mulți tați nu gândesc la fel.

— Al tău cum gândește?

Întorcându-se în loc, Judith o lua înapoi spre casa lui Frances Catherine.

— Pentru mine, tatăl meu e mort.

Iain o ajunsese din urmă, o apucă de umeri, apoi o luă înaintea ei. Văzându-l cum se încruntase, Judith îl întrebă:

— De ce ești furios?

— Nu sunt.

— Te încrunți.

— La dracu', Judith, vreau să recunoști c-ai să te măriți.

— De ce? Viitorul meu nu te privește. Și-n plus, sunt hotărâtă, Iain Maitland.

Brusc, Iain se opri, întorcându-se spre ea. O prinse de bărbie și se aplecă să-i șoptească.

— Și eu sunt hotărât.

Gura lui o acoperi pe a ei. Judith se agăță de el, ca să nu cadă, în timp ce gura i se deschidea de la sine. Iain scoase un mârâit gutural, din gâtlej, în timp ce sărutul devenea tot mai fierbinte. Limba i se repezi înăuntru, să se împerecheze cu a ei. Simțea nevoia s-o devoreze toată.

Și nici nu voia să se mulțumească doar cu un sărut. Când își dădu seama de acest lucru, se retrase imediat. Judith era prea inocentă ca să înțeleagă în ce pericol se afla. Nu voia să profite de încrederea ei, dar acest adevăr nu-l putea împiedica să gândească.

După ce-și scutură capul, ca să-și alunge fanteziile erotice care-i treceau prin minte, o luă iar de mână și porni, trăgând-o după el.

Judith fu nevoită să alerge ca să țină pasul cu Iain. Acesta nu-i mai adresă o vorbă până când ajunsese la casa fratelui său. Judith tocmai puse mâna pe ivărul ușii, când Iain îi tăie calea cu brațul, semn că încă nu terminase cu ea.

— Oricât de îngrozitoare a fost nașterea asta, cu timpul o să-ți treacă.

Judith îl privi cu cea mai uimită expresie pe față. Iain dădu din cap. Iain dădu din cap ca să-și sublinieze cuvintele.

— E un ordin, Judith, și ai să i te supui.

În timp ce-i deschidea ușa, înclină încă o dată din cap. Judith nu se clinti. Continua să-l privească nedumerită.

— Îngrozitoare? N-am spus nici un moment c-a fost o naștere îngrozitoare.

Fu rândul lui să se mire.

— Atunci, cum naiba a fost?

— O, Iain, a fost minunată!

Fața ei radia de bucurie. Iain clătină din cap. Nu mai înțelegea nimic, și nici nu se aștepta să înțeleagă vreodată.

În drum spre casă, Iain nu se grăbi. Gândurile îi stăteau numai la Judith. Ce putea face cu ea?

Tocmai ajunsese la ușa fortăreței, când își aminti de inelul pe care-l purta la gât.

Unde naiba-l văzuse?

CAPITOLUL 8

A doua zi după-amiază, preotul sosi la usa lui Frances Catherine și ceru să vorbească neântârziat cu englezoaica.

Expresia gravă și tonul sever ale părintelui Laggan dădea de înțeles că se anunțau necazuri. În timp ce aștepta ca Frances Catherine s-o aducă pe Judith, se mișca de pe un picior pe altul, iar la câțiva pași în spatele lui stătea Agnes.

La vederea expresiei îngâmfate de pe fața moașei, Frances Catherine se alarmă și mai mult.

— Prietena mea a stat trează toată noaptea, părinte, și încă mai doarme. Am s-o trezesc, desigur, dar va avea nevoie de câteva momente să se îmbrace.

Părintele Laggan dădu din cap.

— Dacă-i spui să vină după mine acasă la Isabelle, pornesc acum într-acolo.

— Da, părinte, șopti Frances Catherine, cu o reverență stângace, înainte de a închide ușa.

Apoi se duse și o trezi pe Judith.

— Am dat de necaz, anunță Frances Catherine. Dumnezeu, Judith, deschide odată ochii! A sosit aici preotul... cu Agnes, se bălbâi ea. Trebuie să te îmbraci. Te așteaptă acasă la Isabelle.

Cu un mormăit, Judith se întoarse în sfârșit pe spate. Își dădu părul la o parte din ochi, ridicându-se în capul oaselor.

— Îi e rău Isabellei? Iar îi curge sânge?

— Nu, nu, se repezi Frances Catherine s-o liniștească. Cred că e totul bine cu ea. Dar... Judith, ce-i cu vocea ta? Sună groaznic. Ești bolnavă?

Judith clătină din cap.

— N-am nimic.

— Vorbești de parcă ai fi înghițit o broască.

— Nu-ți face griji pentru mine, o temperă Judith, cu încă un căscat.

Frances Catherine dădu din cap.

— Acum trebuie să te îmbraci. Toți te așteaptă acasă la Isabelle.

— Mi-ai mai spus. Și eu aștept să aflu de ce. Dacă Isabelle nu e bolnavă, ce nevoie au de mine?

— Agnes e pornită să-ți facă greutate, anunță prietena ei. Hai, scoală-te. Eu trebuie să-l găsesc pe Patrick. Avem nevoie de ajutorul lui.

Tocmai când deschise ușa, Judith o ajunse din urmă.

— N-o poți lua în goană după Patrick, în situația-n care ești. Poți să te împiedici și să cazi.

— Cum de ești atât de calmă?

Judith ridică din umeri. Deschise gura să caște, dar această mișcare făcu s-o doară iar gâtul. Nedumerită, luă de pe masă oglinda lui Frances Catherine.

Făcu ochii mari de uimire, la vederea vânătăilor care-i înconjurau gâtul. Nici nu era de mirare c-o dorea. Avea pielea umflată și parcă vopsită cu ulei albastru și negru.

— Ca faci?

Imediat, Judith își acoperi urmele cu părul. Nu voia ca Frances Catherine să vadă că Isabelle o vătămasese așa. Puse oglinda jos și se întoarse spre ea, cu un zâmbet.

— După ce mă îmbrac, mă duc să-l caut pe Iain.

— Nu ești deloc îngrijorată?

— Poate, dar numai puțin. Dar eu sunt străină, mai știi? Ce pot să-mi facă? Și-n plus, n-am făcut nimic rău.

— S-ar putea ca asta să nu conteze. Agnes se pricepe să răstălmăcească lucrurile. De vreme ce l-a amestecat pe preotul nostru în toată povestea asta, cred c-o să-i facă necazuri și Isabellei.

— De ce?

— Fiindcă Isabelle a cerut s-o ajuți tu. Agnes va dori să plătească insulta asta. Pot să se ducă la sfatul bătrânilor și să ceară să fii trimisă acasă. Iar atunci, pe toți sfinții, am să vin și eu cu tine, jur!

— Iain nu-i va lăsa să mă trimită acasă înainte să naști, răspunse Judith. Și acum, stai jos, până mă îmbrac.

— Vin cu tine.

— Unde, în Anglia, sau să-l găsim pe Iain? întrebă Judith, de după paravan.

Frances Catherine zâmbi. Calmul prietenei sale o liniștea și pe ea. După câteva momente, porniră amândouă în căutarea lui Iain.

— Încercă să nu-ți faci griji, o sfătui Judith. Nu-i priește copilului. Am să-ți povestesc eu.

— Vin și eu.

— Ba nu vii.

— Și dacă nu-l găsești nici pe Patrick, nici pe Iain.

— Atunci am să mă duc la Isabelle singură. N-am nevoie de un bărbat să vorbească în apărarea mea.

— Ba, aici ai nevoie, replică Frances Catherine.

Se întrerupse când Frances Catherine îl zări pe Brodick venind în susul coline.

— Ce cal magnific! Replică Judith, încercând să schimbe subiectul.

— E a lui Iain, dar îl lasă pe Brodick să călărească din când în când. Nu te apropia prea mult, Judith! o preveni ea., când prietena ei se grăbi să-l salute pe Brodick. Armăsarul ăsta nărăvaș poate să te calce în picioare cu prima ocazie.

— N-o să-l lase Brodick, răspunse Judith peste umăr.

Apoi ajunse lângă oștaș și-i zâmbi.

— Știi cumva unde e Iain?

— E sus, la fort.

— Mă duci la el, te rog?

— Nu.

Prefăcându-se că nu-i auzise răspunsul, Judith își puse mâna pe a lui, șoptindu-i.

— Am necazuri, Brodick. Trebuie să-i vorbesc.

Nici nu terminase bine, că se trezi în șa. Brodick își mâna armăsarul la galop. Peste câteva clipe, o ajută să descalece în mijlocul curții din fața uriașului fort.

— Iain e cu sfatul bătrânilor, îi spuse el. Așteaptă aici, mă duc să-l chem.

Îi dădu hățurile calului și intră.

În fața ușii se adunară mai mulți oameni. Winslow stătea în prag, și părea furios... până când o zări pe Judith. Atunci, pe chip i se așternu uimirea.

Armăsarul era nărăvaș într-adevăr. Tot încerca să se cambreze și-n același timp să pășească lateral, iar Judith se străduia să-l calmeze. Fronăielile lui n-o intimidau, căci învățase încă din copilărie cum să strunească un cal, de la un om pe care-l considera ce-l mai bun grăjdar din Anglia.

Winslow se apropie și-i luă din mână frâul, silind calul să se cumițească.

— Iain te-a lăsat să călărești pe armăsarul ăsta? întrebă el, pe un ton neîncrezător.

— Nu, răspunse Judith, potrivit și la gât șălul cu care-și acoperise vânățile. Brodick îl călărește.

— Unde-i fratele meu?

— S-a dus în fort să-l cheme pe Iain. Eu tot aștept, Winslow, dar pân-acum n-a ieșit nici unul dintre ei.

— Mai bine vino în casă. Isabelle o să-și facă griji, până se rezolvă totul.

Nu apucă să mai continue, căci preotul apăru în ușă. Numai decît, Judith se repezi înainte, oprindu-se în fața casei, unde făcu o reverență umilă.

— Rogu-te să mă ierți că am întârziat atâta. Știu cât de prețios e timpul sfinției tale, dar nu prea cunosc drumurile pe-aici.

— Te rog să vii cu mine înăuntru. Aș dori să-ți spun câteva întrebări despre cele întâmplate aici aseară.

— Desigur, părinte.

Își ridică poalele fustei și-l urmă în casă.

Fu surprinsă să vadă câți oameni se adunaseră înăuntru. La masă stăteau așezați doi bărbați și trei femei, cu toții vârsnici, iar în fața căminului așteptau în picioare alte două femei.

Isabelle stătea pe un taburet de lângă pat, cu copilul în brațe. Biata femeie părea înfricoșată. Judith se apropie în grabă.

— Isabelle, de ce te-ai dat jos din pat? Ai nevoie de odihnă, după calvarul prin care-ai trecut azi-noapte.

— Va să zică, Isabelle a trecut printr-un calvar? Întrebă Părintele Laggan.

Judith fu atât de descumpănită de întrebare, încât răspunse fără menajamente:

— Un calvar afurisit de tot, părinte.

Înverșunarea ei îl făcu pe preot să înalțe din sprincene, iar Judith îi observă pe chip o expresie de ușurare.

Nu știa ce să înțeleagă. Preotul era de partea Isabellei, sau împotriva ei? Pe un ton mai potolit, continuă:

— Voiam să spun, părinte, că acum Isabelle trebuie neapărat să se odihnească.

Preotul dădu din cap. Le prezentă repede pe rudele lui Winslow de la masă, apoi arată spre cele două femei care stăteau în fața vetrei.

— Agnes e cea din stânga, spus el, iar cealaltă e Helen. Ele sunt acuzatoarele dumitale, Lady Judith.

— Acuzatoarele mele?

Nu-i venea să creadă ce auzea. Încet, începea să fiarbă de furie. Abia își putea ascunde această reacție.

Se întoarse să le privească pe cele două femei. Helen făcu un pas înainte, dând scurt din cap spre ea. Nu arăta foarte atrăgător. Avea păr șaten și ochi căprui. Părea nervoasă, și nu-i putu înfrunța mult timp privirea.

Agnes, însă, o surprinse pe Judith. După toate poveștile de groază pe care le auzise despre moașă, se aștepta să arate ca o scorpie, sau în orice caz să fie o cotoaroanță cu un neg în vârful nasului. Dar, în realitate, Agnes avea o față angelică, și cei mai minunati ochi verzi văzuți de Judith vedată. Vârsta fusese îngăduitoare cu ea. Doar câteva riduri mărunte i se zăreau pe piele.

Judith îl privi pe preot, întorcându-se intenționat cu spatele spre cele două moașe.

— Ce acuzații se aduc împotriva mea, părinte?

— N-am auzit nici un țipăt! declară Agnes.

Judith refuză să ia în seamă această aberație. Rămase cu privirea spre preot, așteptându-i răspunsul.

— După cum cu siguranță știi, începu Părintele Laggan, potrivit învățăturilor bisericii noastre, și ale bisericii voastre, de vreme ce și Regele John al vostru urmează canoanele sfinților părinții...

Dintr-o dată, se opri. Părea să-și fi pierdut șirul gândurilor. Agnes făcu un pas înainte.

— Păcatele Evei, îi aminti ea.

— Da, da, păcatele Evei, repetă cu glas obosit Părintele Laggan. Asta e, Lady Judith?

Judith habar n-avea ce voia să spună, iar nedumerirea i se citea în ochi.

Preotul dădu din cap.

— Biserica ne învață că durerea prin care trece o femeie la naștere e o plată necesară și potrivită pentru păcatele Evei. Femeile se mântuiesc prin aceste chinuri și suferințe. Dacă se ia hotărârea ca Isabelle nu s-a chinuit destul, ei bine...

Nu mai continuă. Expresia lui amărâtă dădea de înțeles că nu voia să dezvolte această parte a canonului bisericii.

— Ei bine, ce? Întrebă Judith, hotărâtă să afle întreaga explicație.

— Isabelle va fi condamnată de biserică, șopti Părintele Laggan. Și ea, și copilul.

Judith abia mai putu gândi limpede, atât de furioasă era. Acum înțelegea totul. Moașele voiau s-o pedepsească pe Isabelle, și în acest scop se folosea cu viclenie de biserică. Puterea lor în clan fusese zdruncinată, iar această condamnare din partea bisericii ar fi fost un avertisment înfrorător pentru celelalte viitoare mame.

— Te întreb acum, Lady Judith, dacă azi-noapte ai făcut ceva ca să ușurezi durerile Isabellei.

— Nu, părinte, n-am făcut nimic.

— Atunci, Isabelle trebuie să fi făcut ceva! strigă Agnes. Sau și-a vârât dracu coada în nașterea asta!

Unul dintre cei doi bărbați de la masă dădu să se ridice. Furia de pe chipul lui tăbăcit era înspăimântătoare.

În același timp, Winslow făcu un pas înainte, cu copilul în brațe.

— Nu îngădui asemenea vorbe în casa mea! răcni el.

Bătrânul de la masă dădu din cap, mulțumit că Winslow luase atitudine, apoi se așeză la loc.

Bebelușul scoase un țipăt. Winslow era atât de furios, încât nici nu observă că Judith încerca să-i ia copilul din brațe. Mai făcu un pas spre moașe.

— Ieșiți dracului afară din casa mea! ordonă el, într-un nou răgnet.

— Nici mie nu-mi place situația asta, anunță Părintele Laggan, cu glasul greu de tristete. Dar trebuie să fie rezolvată.

Winslow dădu din cap. Judith veni spre el și-i puse mâna pe braț.

— Winslow, dacă-mi dai voie să explic, cred că pot lămuri repede toată aiureala asta.

— Aiureală? se revoltă Agnes.. Îndrăznești să numești această problemă gravă aiureală?

Judith refuză s-o ia în seamă.

— Isabelle a avut niște dureri îngrozitoare, îl anunță ea pe preot.

— N-am auzit-o! nu se lăsă Agnes.

— Părinte, te gândești s-o condamni pe Isabelle pentru că a încercat să fie așa de curajoasă. A țipat, da, ba chiar de mai multe ori, dar s-a stăpânit cât a putut, pentru că nu voia să-și tulbure soțul, care aștepta la ușă și ar fi auzit-o. Oricât de tare se chinuia, se gândea și la el.

— Vreți s-o credem pe englezoaica asta pe cuvânt? protestă Agnes.

Fără să-și ia ochii de la Părintele Laggan, Judith începu să-și scoată șalul de la gât.

— Iar acum te voi întreba, părinte, dacă socotești că Isabelle a suferit destul.

Își ridică părul de pe umeri, înclinându-și capul într-o parte, astfel încât preotul să-i vadă vânătăile și umflăturile de pe grumaz.

Ochii Părintelui Laggan se holbară de uimire.

— Sfântă Maică a Domnului, blânda noastră Isabelle ți-a făcut asta?

— Da, răspunse Judith.

Și Slavă Domnului că a făcut-o! adăugă, în sinea ei.

— Isabelle se chinuia așa de tare în timpul nașterii, încât m-a apucat de gâr și nu mi-a mai dat drumul. Mă îndoiesc că-și mai aduce aminte măcar. A trebuit să-i desprind degetele cu forța, părinte, și s-o silesc să țină de mânerul scaunului pentru nașteri.

Preotul o privi lung pe Judith. Ușurarea din ochii lui îi încălzea inima. O credea.

— Isabelle a suferit destul pentru biserica ei, declară el. Nu mai avem ce vorbi despre asta.

Agnes, însă, n-avea de gând să se dea bătută cu una cu două. Își scoase batista din mâneca rochiei și se apropie grăbită.

— S-ar putea să fie șiretlic! strigă ea.

O apucă pe Judith de braț și încercă să-i ștergă semnele de pe gât.

Judith se strâmbă de durere, dar nu încercă s-o oprească, bănuind că femeia ar fi lansat zvonul că se folosise de vicleșuguri pentru a-și colora pielea.

— Ia-ți mâinile de pe ea!

Răgnetul lui Iain răsună în toată casa. Agnes sării de-un stânjet, ciocnindu-se de preot, care tresări și el.

La vederea lui Iain, ochii lui Judith se umplură de lacrimi. Nu suferise nici o vătămare fizică, dar sentimentele îi fuseseră călcate în picioare.

— Winslow? se răsti Iain, furios.

Soțul Isabellei făcu un pas înainte. Știa ce voia să-l întrebe boierul său și-i explică numaidecât, clar și concis. Glasul îi tremura. Nici lui nu-i trecuse furia.

Iain îi puse o mână lui Judith pe umăr. O simți cum tremura, iar acest lucru îl înfurie și mai rău.

— Judith e musafірă în casa fratelui meu. Dar mai este și sub protecția mea. Dacă aveți vreo

nemulțumire, mi-o spuneți mie. Ați înțeles?!

Mânia din glasul lui făcu să se zgâlțâie grinzile tavanului.

— Boier Iain, îți dai seama ce înseamnă asta? întrebă în șoaptă preotul.

Privind-o pe Judith, Iain răspunse scurt:

— Da.

— La naiba, mormăi Brodick.

Iain îi dădu drumul lui Judith și se întoarse spre prietenul lui.

— Vrei să mă provoci.

După un moment de gândire, Brodick clătină din cap.

— Nu. Ai sprijinul meu. Dumnezeu ne e martor ca vei avea nevoie de el.

— Și pe al meu îl ai! se oferi Winslow.

Iain dădu din cap. Se vedea clar că demonstrația de loialitate a prietenilor îi calmă furia.

— Sfatul? întrebă Winslow.

— Curând, răspunse Iain.

Întrucât nimeni nu-i mai dădea nici o atenție, Iain, Wilson și Brodick fiind adânciți în discuți, Judith ieși grăbită. Nu suporta să mai stea nici un moment în aceeași încăpere cu Agnes.

Iain nu intrase în amănunte, dar Patrick era destul de pespicace ca să ghicească semnificația confruntării.

— Sfatul bătrânilor nu și-a dat binecuvântarea, nu-i așa? întrebă el.

— Nu știu despre întâlnire.

Patrick dădu din cap.

— O să fie bucluc.

— O să fie.

— Vrei să vin și eu cu tine.

— Nu, vreau să ai grijă de Judith în lipa mea, răspunse Iain. Vezi să nu pățească nici un necaz.

Fratele său încuviintă.

— Bătrânii unde cred că te duci?

— La MacDonalzi. Nu le-am spus că vor fi și Dumbarii acolo.

Scoase un oftat.

— Doamne, nu pot să sufăr secretele astea.

Și, fără să aștepte răspunsul, se întoarse să încalcece din nou, dar se opri dintr-o dată. Îi aruncă frâul lui Patrick și porni înapoi spre casa acestuia.

Nu ciocăni la ușă. Judith stătea lângă vatră, și se întoarse când auzi ușa trântindu-se de perete.

Frances Catherine, care tăia pâinea la masă, se ridică pe jumătate, dar se așeză la loc când Iain trecu pe lângă ea.

Nu-i spusese nimic lui Judith. O apucă de umeri și o smuci spre el. Imediat, gura i se prăvăli peste a ei.

În plima clipă, Judith fu prea uluită ca să reacționeze. Un moment mai târziu, Iain se retrase, o salută din cap pe Frances Catherine și ieși din casă.

Văzând expresia de pe fața prietenei sale, Frances Catherine fu nevoită să-și muște buza de jos pentru a nu izbucni în râs.

— Parcă spuneai că atracția a încetat... nu?

Iain fu plecat trei săptămâni încheiate. Lui Judith îi era un dor îngrozitor de el. Dar nu avea timp să-și plângă amarul. În lipsa lui Iain, asistase la nașterea fiicei unei femei pe nume Willda, apoi îi moși pe fiii lui Winifred și Caroline.

După ce-și termină treaba, plângea pe tot drumul spre casă. Nu conta cine o însotea. Uda de lacrimi pledul lui Patrick, și pe a lui Brodick, iar după a treia naștere îl întâlni întâmplător pe Părintele Laggan și plânse și la pieptul lui.

Patrick nu știa cum să-i ușureze chinul, și fu enorm de ușurat când fratele lui se întoarse în sfârșit acasă.

Soarele apusese deja când Iain, incadrat de Rosmery și Erin, apăru pe pantă.. Îi făcu semn lui Patrick să-l urmeze, apoi își continuă drumul. Patrick intră în casă ca să-și anunțe soția că se duce la fort, dar Frances Catherine dormea deja adânc. Aruncă o privire după paravan, văzu că Judith era dusă pe cea lume.

Brodick și Alex îl așteptau în curtea fortului. Intrară toți trei împreună.

Iain stătea în fața căminului. Părea frânt de oboseală.

— Patrick? Întrebă el, imediat ce-și văzu fratele intrând.

— Ei bine, răspuse Patrick, fără să mai aibă nevoie de continuarea întrebării. Cât ai fost tu plecat, a mai moșit trei nașteri.

Cu un zâmbet, adăugă:

— Nu prea suferă îndeletnicirea de moașă, dar o face.

Iain dădu din cap. Îl trimise pe Alex după Winslow și Gowrie, apoi se întoarse să vorbească între patru ochi cu fratele său.

— Acum ai o familie Patrick. Gândește-te...

— Rămânem împreună, Iain, nu-l lăsa pe fratele lui să continue.

— Au venit! anunță Brodick, din ușă.

Iain își bătu fratele pe umăr, cu un gest afectuos, apoi se întoarse spre oamenii care-i erau credincioși. Nu chemase și sfatul bătrânilor. Le povestise ce se întâmplase la întâlnire. Boierul Dumbar era bătrân, obosit și dornic să încheie o alianță, iar dacă pe Maitlanzi nu-i interesa, putea la fel de bine să lege tovărășie cu MacLeanii.

— Sfatul n-o să coopereze, prezise Brodick. Nemulțumirile lor din trecut fac cu neputință orice unire a foțelor.

— Dumblarii se află între noi, într-o poziție dificilă, interveni Alex. Dacă se unesc cu MacLeanii, războinicii lor vor fi mai numeroși decât ai noștri. Nu-mi place deloc sorții ăștia.

Iain dădu din cap.

— Voi convoca sfatul mâine, anunță el. În două scopuri separate. Mai întâi am să le vorbesc despre alianța cu Dumbarii.

Nu mai continuă.

— Și al doilea scop care e? vru să știe Brodick.

Pentru prima dată, Iain zâmbi.

— Judith.

Patrick și Brodick fură singurii care înțelesese numai decît ce voia să spună Iain.

— Părintele Laggan se gândește să plece mâine în zori, spuse Brodick.

— Reține-l.

— Pentru ce? se întrebă Alex.

— Pentru nuntă, răspuse Iain.

Patrick râse. Brodick i se alătură și el. Alex continuă să-i privească nedumerit.

— Și Judith? întrebă el. O să fie de acord?

Iain nu-i răspuse.

CAPITOLUL 9

Patrick nu le spuse nici lui Frances Catherine și nici lui Judith că Iain se întoarse acasă. Plecă în zorii zilei, spre fort. Judith își ajută prietena să facă curățenie generală în casă.

La puțin după ceasurile amiezi. Iain bătu la ușă. Judith îi deschise. Avea fața mânjită de praf și părul în neorânduială. Părea tocmai să fi curățit căminul.

— Te-ai întors, șopti ea, cu un zâmbet, uitând complet de felul cum arăta.

Iain se încruntă. Nu avea prea mult timp pentru salutări.

— Da, Judith, să vii la fort într-o oră.

Se răsuci pe călcâie și plecă. Judith se simți zdrobită de atitudinea lui distantă. O luă la fugă după el.

— De ce trebuie să mă duc la fort?

— Pentru că așa vreau eu, răspunse Iain.

— Dar poate că-mi făcusem alte planuri pentru după-amiaza asta.

— Schimbă-ți-le.

— Ești încăpățânat ca un țap, mormăi ea.

Exclamația pe care o auzi din ușă dădu de înțeles că Frances Catherine o auzise. Judith nu-și regreta deloc cuvintele. Se întoarse dinspre Iain, murmurând:

— Cred că nu mi-a fost deloc dor de tine.

Iain o apucă de mână și o trase înapoi spre el.

— Cât timp am lipsit?

— Trei săptămâni și două zile, răspunse ea. De ce?

Cu un zâmbet, Iain replică:

— Dar nu ți-a fost dor de mine, nu-i așa?

Judith își dădu seama că nimerise în propria capcană.

— Ești prea isteț pentru mine, Iain, remarcă ea pe un ton târăgănat.

— La drept vorbind, sunt, încuviință el zâmbind.

Doamne, cât aveau să-i lipsească acele dueluri ale minții cu el! Pe toți sfinții, și el avea să-i lipsească.

— Dacă vrei să vin la fort, spuse Judith, ar trebui să-mi transmiți chemarea prin Patrick, ca să repești cum se cuvine ordinea ierarhică.

Anume încerca să-l provoace. Când colo, Iain râse.

— Iain? îl strigă Frances Catherine. S-a adunat sfatul bătrânilor la fort?

Iain dădu din cap. Când văzu reacția prietenei sale, Judith își smulse mâna dint-a lui.

— Acum ai făcut-o! șopti ea revoltată.

— Ce-am făcut?

— Ai tulburat-o pe Frances Catherine. Uită-te la fața ei. E îngrijorată, și numai din cauza ta!

— Cu ce am tulburat-o? întrebă Iain, nedumerit.

— I-ai spus că la fort s-a adunat sfatul bătrânilor. Acum e îngrijorată că am făcut ceva rău și mă vor trimite înapoi înainte să nască ea copilul.

— Ai înțeles toate astea numai din felul cum s-a încruntat?

— Sigur că da! exclamă ea, exasperată, încrucișându-și brațele pe piept. Ei?

— Ei, ce?

— Drege-o acum.

— Ce să dreg?

— Nu e nevoie să ridici tonul la mine. Ai speriat-o pe Frances Catherine. Acum linișteste-o. Spune-i că nu vei lăsa sfatul să mă trimită acasă încă. Măcar atâta lucru poți face. E cumnata ta dragă și doar nu vrei s-o știi alarmată.

Iain scoase un oftat atât de puternic, încât ramurile copacilor fremătară. Întorcându-se în loc, răcni spre Frances Catherine.

— Judith nu pleacă nicăieri!

Apoi o privi din nou pe Judith.

— Gata, ești mulțumită?

Văzând că Frances Catherine zâmbea, Judith dădu din cap.

— Da, și-ți mulțumesc.

Iain porni spre cal, cu Judith grăbindu-se pe urmele lui. Îl apucă de mână ca să-l oprească.

— Iain?

— Ce mai e?

Tonul lui ursuz n-o descurajă.

— Ți-a fost dor de mine?

— Poate.

În schimb, acest temperament îi ațâtă imediat temperamentul. Îi dădu drumul, vrând să plece. Iain o prinse din spate și, înconjurându-i mijlocul cu brațele, se aplecă să-i șoptească la ureche:

— Zău c-ar trebui să faci ceva cu temperamentul ăsta al tău, fătuco.

O sărută pe gât, făcând-o s-o străbată fiori până-n vârful picioarelor.

Nu-i răspunse la întrebare. Judith își dădu seama abia după ce Iain plecase.

Putea să-i arunce mintea în ceată doar atingând-o. Dar nu avu vreme să reflecteze la acest lucru, căci Frances Catherine insistase să-i atragă atenția.

Aproape că o împinse pe Judith în casă, apoi deschise ușa în urma ei.

— Iain e îndrăgostit de tine.

Părea fascinată. Judith clătină din cap.

— Nu-mi voi îngădui să mă gândesc la dragoste, declară ea.

Prietena ei râse.

— Nu ți-oi îngădui să gândești, Judith, dar și tu ești îndrăgostită de el, nu-i așa? Mi-am ținut destul gura. Lasă, nu e nevoie să afle.

Ultimele ei cuvinte în captară lui Judith atenția.

— Ce să afle?

— Despre tatăl tău. Nu trebuie să știe nimeni. Liniștește-te...

— Nu.

— Gândește-te doar la ce-ți propun, insistă Frances Catherine.

Judith se prăbuși pe un scaun.

— Aș vrea să naști mai repede ca să pot pleca acasă. Cu fiecare zi ce trece mi-e tot mai greu. Dumnezeule mare, dacă am să mă îndrăgostesc într-adevăr de el? Cum să mă opresc?

Frances Catherine veni în spatele ei și-i puse o mână pe umăr.

— Ți-ar fi de folos dacă te-ai gândi la toate cusururile lui?

Erau atât de adâncite în discuție, încât nu observaseră că în ușă apăruse Patrick. Cuvintele lui Judith îi atrăsesera atenția. Imediat ce-și dădu seama ce-i spunea soția lui, ce părere avea despre Iain, nu-și putu ascunde zâmbetul. Judith îl cunoștea pe fratele lui aproape la fel de bine ca el, iar când spuse cât era de încăpățânat, Patrick se pomeni dând din cap a încuviințare.

— Dar te atrage totuși, nu?

Judith oftă.

— Da. Frances Catherine, ce-o să fac? Când mă gândesc la ce se întâmplă cu mine, mă apucă o spaimă cumplită. Nu se poate să-l iubesc.

— Și crezi că nu se poate să te iubească nici el pe tine? Te amăgești, dacă-ți închipui așa ceva. Omul ăsta ține la tine. De ce nu poți să te împaci cu situația?

Prietena ei clătină din cap.

— Ce crezi c-o să facă dacă află vreodată că Boierul MacLean e tatăl meu? Chiar te aștepti să mai țină la mine.

Faptul că ani de zile se învățase să se stăpânească îl ajută pe Patrick să nu cadă de pe picioare. Pe toți sfinții, avea senzația că tocmai primise un pumn în burtă. Se retrase afară, cam împleticit, apoi se grăbi să închidă ușa în urma lui.

Îl găsi pe Iain în sala cea mare.

— Avem de vorbit, îl anunță el. Tocmai am aflat un lucru pe care trebuie să-l știi. Din expresia fratelui său, Iain înțelese că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Vino cu mine afară, Patrick, îi ordonă el. Prefer să aud fără martori vestea asta.

Nu mai scoase o vorbă până ieșiră din fort. Apoi, Patrick repetă tot ce auzise. Iain nu păru deloc surprins.

— A dracului încurcătură, mormăi Patrick.

Fratele lui era de aceeași părere.

Judith avu nevoie aproape o oră să facă curat. Tot venea vorba despre Iain. Frances Catherine era hotărâtă s-o determine să recunoască faptul că-l iubește, iar Judith era la fel de hotărâtă să nu admită așa ceva.

— Ar trebui să mă ajuți să scap de atracția asta, insistă ea. Nu-ți dau seama ce greu o să-mi fie să plec? Trebuie să mă duc înapoi, Frances Catherine. Nu contează dacă vreau sau nu. Subiectul ăsta mă deprimă îngrozitor. Nu vreau să mai vorbim.

Frances Catherine își dădu seama că prietena ei era la un pas de lacrimi. O bătu pe umăr.

— În regulă, îi șopti ea. N-o să mai vorbim despre asta. Și acum, ajută-mă să-mi schimb rochia. Vin și eu cu tine, la fort. Numai Dumnezeu știe ce-or fi vrând bătrânii din sfat. Cred că se coace un necaz.

Judith se ridică în picioare.

— Ba ai să rămâi acasă. Mă duc singură. Îți promit c-am să-ți povestesc totul.

Frances Catherine nici nu vroia s-audă. În timp ce discutau astfel în contradictoriu, intră Patrick.

— Mereu ai fost încăpățânată ca un catâr, tocmai îi reproșa Frances Catherine prietenei sale.

Patrick fu indignat.

— Nu se cade să-i vorbești așa musafire noastre.

— De ce? Ea mi-a spus ceva și mai urât.

Judith zâmbi.

— Drept e, i-am spus, recunosc eu spășită.

— Nu te-amesteca Patrick, ordonă Frances Catherine. Abia m-am încălzit. Am să câștig. E rândul meu acum.

Prietena ei clătină din cap.

— Ba n-ai să câștigi, Patrick, te rog, convinge-o să rămână aici. Eu trebuie să mă duc la fort. N-am să stau mult.

Și ieși grăbită, nelăsându-o pe Frances Catherine să mai zică nimic.

Iain stătea așezat în capul unei mese lungi și înguste, întors cu spatele spre ușă. Cei cinci bătrâni din sfat stăteau adunați în capătul opus al mesei.

Atmosfera era încărcată de tensiune. Pesemne se întâmplase ceva cumplit. Pe fețele bătrânilor se citea clar că primiseră o veste foarte proastă. Judith găsi de cuviință să nu intervină, și se răsuci să iasă, cu gândul de a se întoarce mai târziu, după ce-și reveneau.

Alex și Gowrie îi blocară ieșirea. Fu atât de surprinsă să-i vadă, încât făcu ochii mari. Cei doi războinici intraseră în urma ei, fără nici un sunet. În spatele lor apăru Brodick și Patrick, care-i făcu semn Părintelui Laggan să-l urmeze.

Părintele nu părea deloc în apele lui. Zâmbi forțat spre Judith, apoi coborâ grăbit treptele, în sala cea mare.

Cei patru războinici se aliniară în dreptul ușii. Alex, Gowrie, Brodick și Patrick îi tăiau calea. Judith se apropie de Patrick, care stătea cel mai aproape de ușă.

— A murit cineva? întrebă ea în șoaptă.

Brodick păru amuzat de cuvintele ei. Ceilalți rămase încruntați. Nici unul dintre ei n-o lăsă să

treacă, și nici nu-i răspunseră la întrebare. Între timp, ușa se deschise din nou și intră și Winslow.

Soțul Isabellei părea gata să se ia la bătaie cu cineva. O salută pe Judith dând scurt din cap, apoi rămase alături de ceilalți patru.

— Judith, vino aici!

Iain strigase atât de tare această poruncă, încât lui Judith i se tăie respirația. Nu se putu hotărâ dacă să se supună sau nu. Brodick îi împinse ușor umerii. Nu era un gest prea politicos, așa că ridică privirea spre el, revoltată.

Războinicul îi făcu cu ochiul.

Alex o îndemnă și el, cu un gest, să pornească spre Iain. Ridicându-și poalele rochiei. Judith își îndreptă umerii și coborâ treptele.

Observă că preotul era foarte agitat. Se plimba încoace și-ncolo prin fața șemineului. Judith afișă o expresie senină, pentru a-l ajuta să se liniștească, iar când ajunse lângă Iain, se aplecă spre el.

— Dacă mai strigi la mine o singură dată, cred c-am să te strâng de gât.

Pe chipul lui Iain se ivi o expresie uimită. Judith dădu din cap – semn că vorbise serios.

Drept răspuns, Iain îi zămbi – semn că o socotea o neghioabă.

Graham, care-i privea cu atenție, trase concluzia că Lady Judith îl intriga. Dar nu înfățișarea ei îi trezea interesul, ci ceea ce aflase despre caracterul ei. Winslow îi spusese cum ajutase la nașterea fiului său, iar Părintele o laudase pentru cele întâmplare a doua zi. În lipsa lui Iain, mai moșise încă trei copii.

Graham nu știa ce să înțeleagă. O asemenea dăruire și bunătate din partea unei englezoaice îl nedumerea. Era o făptură foarte contradictorie.

În sfârșit, se ridică, degrându-și glasul ca să le atragă celorlalți atenția.

— Iain, mai ai timp să te răzgândești, începu el, pe un ton aspru.

Ceilalți membri ai sfatului dădură din capete.

Iain se ridică în picioare atât de brusc, încât scaunul zbură de sub el, Judith făcu un pas înapoi, surprinsă, și se ciocni de Brodick, ceea ce o surprinse și mai mult. Întorcându-se, văzu că toți cei cinci războinici o urmaseră, stând iar aliați în spatele ei.

— De ce vă țineți după mine? îi întrebă, exasperată.

Iain se răsuci în scaun. Întrebarea ei ridicolă îi risipise furia. Clătină din cap.

— Nu se țin după tine, Judith. Își arată sprijinul față de mine.

Această explicație n-o consolă cu nimic.

— Atunci, spune-le să-și arate sprijinul de-acolo! ceru ea, cu un gest. Îmi taie calea, și aș vrea să ies.

— Dar eu vreau să rămân aici, replică Iain.

— N-am ce să caut aici.

— N-are, dară!

Gelfrid strigase aceste cuvinte. Iain se întoarse spre el.

În clipa următoare, se dezlănțui haosul. Judith avea senzația că stătea în mijlocul unei furtuni. În curând, începu s-o doară capul de la atâtea răcnete. Iain nu ridică nici un moment glasul, dar bătrânii din sfat rosteau fiecare cuvânt urlând.

Părea să se certe în legătură cu o alianță – cel puțin, acesta era cuvântul ce se auzea cel mai des. Iain susținea alianța, iar sfatul bătrânilor se împotriveau cu înverșunare.

Pe unul dintre bătrâni îl apucase tusea, și începu să se sufocă. Judith păru singura care să observe. Îndreptă scaunul răsturnat de Iain, apoi turnă apă dintr-un șip cu buză argintie și i-l dădu bătrânului. După ce acesta bău, începu să-l bată pe spate.

Omul dădu din mâna, semn că nu mai avea nevoie de ajutor, apoi se întoarse să-i mulțumească. Tocmai dechise gura, când se opri brusc. Ochii lui înlăcrimați se holbară, neâncrezători, iar în clipa următoare începu să tușească din nou.

— Nu trebuie să te înfierbânți așa, îl sfătui Judith, apucându-se iar să-l pocnească între omoplați, Și nici să mă urăști. Ura e un păcat. Dacă nu crezi, întreabă-l pe Părintele Laggan. Și-n plus, nu v-am făcut nici un rău.

Fiind atât de concentrată să-l ajute pe bătrân, nu observă că strigătele încetaseră.

— Judith, nu mai da-n Gelfrid, îi porunci Iain.
Judith ridică privirea, și îl observă surprinsă că zâmbea.

— Iar tu, nu-mi mai da atâtea ordine, replică ea. Îl ajut pe bietul om. Mai bea o gură de apă, îl instrui. Sunt sigură că o să-ți faci bine.

Se întoarse și reveni lângă Iain, pe care-l întrebă în șoaptă:

— De ce trebuie să rămân aici?

— Fata merită să știe ce se petrece! declară Părintele Laggan. Și trebuie să-și dea incuviințarea, Iain.

— O să și-o dea, răspunse Iain.

— Atunci, mai bine hotărăți-vă odată, le ceru preotul. Trebuie să ajung pe pământul Dumbarilor până al căderea nopții. Melin n-o să aștepte. Desigur, după aceea pot să mă întorc, dacă mai aveți nevoie de timp ca s-o convingeți...

— N-o să fie cazul.

— Trebuie să incuviințez ceva? întrebă Judith.

Iain nu-i răspunse imediat. Se întoarse încruntat spre ostașii lui, pentru a-i face să se retragă. Cei cinci îi ignorară intenționat porunca nerostită. Toți zâmbeau, iar Iain își dădu seama că se distrau pe seama lui.

— Graham? întrebă el.

— Îți susțin decizia.

Iain dădu din cap.

— Gelfrid?

— Ba.

— Duncan

— Ba.

— Owen?

— Ba.

— Vincent?

Al cincilea bătrân nu răspunsesese.

— Treziți-l, careva! porunci Graham.

— Sunt treaz. Da' încă n-am isprăvit de cugetat.

Celalți îl așteptară cu răbdare. În sfârșit, bătrânul ridică privirea.

— Ai sprijinul meu, Iain.

— Număr trei împotriva, și trei de acord, cu boier cu tot, anunță Graham.

— Acum ce trăznitu' mamii mele facem? Întrebă scrâșnit Oween.

— N-am mai avut de-a face cu o asemenea dilemă, continuă Gelfrid.

— Vom aștepta hotărârea, anunță Graham.

Așteptă ca toți membrii sfatului să se învoiască, apoi se întoarse spre Iain.

— Poți să continui, fiule.

Numaidecât, Iain se răsuci spre Judith. Dintr-o dată, se simțea foarte stânjenită.

Întâlnirea nu decurse deloc conform așteptărilor lui, și nu putea suferi faptul că avea spectatori.

Brodict, nerăbdător ca întotdeauna, i-o luă înainte.

— Judith, n-ai să mai pleci înapoi în Anglia. Nici acum, nici altă dată. Iain n-o să te ducă acasă. Părea foarte vesel să-i dea această veste. Judith întoarse privirea spre el.

— Nu? Atunci, cine-o să mă ducă?

— Nimeni, îi răspunse Brodict.

Iain îi luă ambele mâini într-ale lui, strângându-i-le ca să-i atragă atenția. Apoi, trase adânc aer în piept.

— Judith... încep eu.

— Da, Iain?

— Am să te țin aici.

CAPITOLUL 10

- Dar nu poți să... mă ții aici.
- Ba poate, fătucă! se repezi voios Alex.
- E boier, îi reaminti Graham. Poate face orice vrea.
- N-are nici o importanță că-i boier sau nu, interveni Brodick. Și Franklen a ținut-o pe Marrien, și el nu-i boier. Și Robert, pe Meagan...
- Și eu, pe Isabelle, adăugă Winslow.
- Așa e obiceiul la noi, fată, îi explică Gowrie.
- Tu nu ai ținut-o pe Isabelle, și-atât, îi reamintea Brodick fratelui său. Ai cerut-o. Nu-i tot-aia.
- Ba așa fi ținut-o cu forța, dacă taică-său îmi făcea greutăți! Se laudă Winslow.
- Lui Judith nu-i venea să creadă ce auzea. Făcu un pas înapoi, ca să scape de toată acea nebulie, și-l călcă pe Graham pe picior. Se întoarse spre el să-și ceară iertare.
- Scuzele mele, Graham, n-am vrut să te calc pe... Nu poate să mă țină așa, doar fiindcă i s-a năzărit lui, nu?
- Graham dădu din cap.
- Gowrie a avut dreptate când ți-a spus că așa obișnuim noi. Desigur, va trebui să fii de acord.
- Pe toți sfinții, îi venea să-i strângă de gât pe toți. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, apoi ceru cu o voce răgușită:
- Iain, putem vorbi puțin între patru ochi?
- Acum nu-i vreme de palavre, fătucă, îi răspunse Părintele Laggan. Merlin n-o să aștepte.
- Merlin? întrebă ea, nedumerită.
- E un Dumbar, îi explică preotul, zâmbind. Și are nevoie de un preot.
- Judith se întoarse spre el.
- Atunci, trebuie să te duci neîntârziat. E pe moarte?
- A și murit, Judith. Familia lui mă așteaptă, ca să-l îngrope. Și, înțelegeți, e așa de cald, că Merlin n-o să mai poată aștepta prea mult.
- Trebuie să-l vâre-n pământ, dară, confirmă și Brodick. Dar mai întâi o să vă cunune. Maitlanzii vin înaintea Dumbarilor.
- Merlin n-o să aștepte? repetă Judith, ducându-și mâna la frunte.
- Din cauza căldurii, îi reaminti Brodick.
- Judith începu să tremure. Lui Iain i se făcu milă de ea. Zile întregi chibzuse, până să ajungă la concluzia că n-o putea lăsa să plece. Acum își dădea seama că, probabil, ar fi trebuit să-i lase și ei timp de gândire.
- O luă de mână și o conduse până într-un colț al sălii, unde-i ridică bărbia, făcând-o să-l privească.
- Vreau să te măriți cu mine.
- Nu.
- Ba da.
- Nu pot.
- Ba poți.
- Iain, nu vrei să fii rezonabil? Nu mă pot mărita cu tine. Chiar dac-aș fi vrut, nu se poate.
- Vrei să te măriți cu mine, insistă el. Nu-i așa?
- Gândul că s-ar putea să nu-l dorească îl năucea. Fu nevoit să clatine din cap.
- Știi bine că vrei! insistă el.
- Nu zău? Și de ce, mă rog?
- Ai încredere-n mine.
- Furia lui Judith se risipi ca prin farmec. Alesese singurul motiv pe care nu-l putea contrazice. Da, avea încredere în el, din toată inima.
- Cu mine, te simți în siguranță.
- Și acest lucru era adevărat.
- Știi că am să te apăr de orice rele, adăugă el, dând din cap cu blândețe.

Ochii lui Judith se umplură de lacrimi. Domnezeule mare, cât ar fi vrut să fie posibil!

— Mă iubești, Iain?

Drept răspuns, Iain o sărută.

— Nnicidată n-am mai dorit o femeie cum te doresc pe tine, spuse el. Și tu mă dorești. Nu nega. Umerii ei se înmuiară.

— Nu neg, șopti. Dar a dori și a iubi sunt două lucruri diferite. S-ar putea să nu te iubesc. Știa că era o minciună imediat ce le rostise.

Iar Iain știa și el.

— Ba mă iubești, dară.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă.

— Îmi bagi în cap niște gânduri imposibile, șopti.

Cu blândețe, Iain îi șterse lacrima de pe obraz, cuprinzându-i fața între palme.

— Nimic nu e imposibil. Mărită-te cu mine, Judith. Lasă-mă să te apăr.

Trebuia să-i spună adevărul. Numai așa l-ar putea face să se răzgândească.

— E un lucru pe care nu-l știi despre mine, începu ea. Tatăl meu...

Gura lui o acoperii pe a ei, amuțind-o. O sărută îndelung, cu patimă, iar când se retrase, Judith nici nu mai știa ce voise să-i spună.

Încercă totuși s-o ia de la început, dar Iain o opri, cu încă o sărutare.

— Judith, n-ai să-mi spui nimic despre familia ta. Puțin îmi pasă dacă tatăl tău e regele Angliei. Nu mai scoatem o vorbă despre asta, ai înțeleș.

— Dar, Iain...

— Trecutul tău n-are nici o importanță.

O luă de umeri, strâns, continuând cu glas scăzut, arzător:

— Uită-l, Judith. Vei fi a mea. Eu am să fiu singura ta familie. Voi avea grijă de tine.

Vorbea atât de îmbietor, încât Judith nici nu mai știa ce să facă.

— Trebuie să mă gândesc, hotără ea. În câteva zile...

— Dumnezeule mare! exclamă Părintele Laggan. Doar nu ne putem aștepta ca Merlin să reziste atât, fătucă! Gândește-te ce cald e afară!

— De ce să mai aștepte? Întrebă și Patrick.

— Așa, dară, doar ți-a zis că te ține aici. Hai, să facem odată nunta, îl grăbi Brodick.

Abia în acel moment, Judith își dădu seama că toți ascultaseră conversația ei privată cu Iain. Îi venea să urle – și o făcu.

— Nu voi lăsa pe nimeni să mă zorească! țipă ea, după care continuă, puțin mai încet. Există destule motive de a nu dori să mă mărit cu boierul vostru, și am timp ca să mă gândesc...

— Și care sunt acele motive? se interesă Graham.

Iain se întoarse spre șeful sfatului.

— Ești cu noi, sau împotriva noastră?

— Nu sunt în culmea fericirii, desigur, da știi bine că am să-ți stau alături. Ai sprijinul meu.

Gelfrid, tu ce zici?

În timp ce dădea răspunsul, Gelfried se încruntă spre Judith.

— Sunt de acord.

Ceilalți bătrâni din sfat, ca niște piese de domino, îl urmară pe Gelfried.

Judith auzise destul.

— Cum puteți fi de acord și-n același timp să vă uitați crunt la mine.

Se întoarse spre Iain, împingându-l cu degetul în piept.

— Nu vreau să locuiesc aici. M-am hotărât să rămân la mătușa Millicent și unchiul Herbert. Și știi de ce?

Nu-i dădu timp să răspundă.

— Pentru că ei nu mă desconsideră, de-aia! Ei? se răsti ea, provocator.

— Ei, ce? replică Iain, încercând să nu zâmbească. Judith arăta fermecător când era furioasă.

— Le... le plac, continuă ea, cam bâlbâindu-se.

— Și nouă ne placi, Judith, o asigură Alex.

— Ne placi tuturor, dădu din cap și Patrick.

Judith nu credea nici o clipă toate acele vorbe goale – și nici Brodick.. Îl privi pe Patrick cu o expresie de parcă ar fi socotit că-și pierduse mințile.

— Dar mie nu-mi place de nici unul dintre voi, brutelor! anunță ea. Gândul de a locui aici e pur și simplu inacceptabil. N-am să-mi cresc copii... O, Doamne, Iain, n-am de gând să fac nici unul, ai uitat?

— Judith, calmează-te, îi porunci el, strângând-o cu putere la piept.

— Nu vrea copii? Întrebă Graham, consternat. Iain, nu-i poți îngădui să vorbească așa. Avem nevoie de un moștenitor.

— E stearpă? strigă și Gelfrid.

— N-a zis asta, mormăi Vincent.

— Numai eu sunt de vină, interveni Winslow.

— Tu ești de vină că femeia asta-i stearpă? Se miră Gelfrid. Cum se poate, Winslow?

Patrick izbucni în râs. Brodic îi dădu un cot, semn să se potolească.

— A trebuit să ajute când a născut Isabelle, îi spuse Brodick lui Gelfrid. Și s-a speriat. Asta-i tot. Nu-i stearpă.

Bătrânii sfatului mormăiră ușurați. Iain nici nu se mai uita la ei, atent doar la Judith. Se aplecă spre ea, șoptindu-i:

— Drept ai spus, e nevoie de mai mult timp să te gândești la cererea mea. Gândește-te cât de mult ai nevoie.

În glasul lui se simți ceva care o făcu să intre la bănuieli. Își dădu aproape imediat seama despre ce anume era vorba: Iain se distra peste poate.

— Cât timp de gândire am?

— La noapte, ai să dormi în patul meu. Și m-am gândit că poate vrei înainte să ne căsătorim.

Judith se smulse din brațele lui, privindu-l. Iain zâmbea. Nu avea nici o șansă. Acum își dădu seama. Și, Dumnezeule, cât îl mai iubea! Iar în acel moment nu găsea nici un motiv care să explice de ce.

O zăpăcise de cap.

— De ce Dumnezeu te iubesc?!

Nu-și dădu seama că strigase întrebarea, până când Patrick începu să râdă.

— Ei, cu asta, ne-am lămurit. A încuviințat! declară Părintele Laggan, apropiindu-se grăbit. Hai, s-o facem odată, Patrick, tu treci în dreapta lui Iain, iar tu, Graham, pune-te lângă Judith. Poți să i-o dai în primire. În numele Tatălui, și al Fiului, și al...

— Și noi o dăm în primire! Intervenii Gelfrid, hotărât să nu se lase mai pejos.

— O dăm, dară, o dăm! mormăi și Duncan.

Zgomotul scaunelor îi întrerupse preotului concentrarea. Așteptă până și ceilalți bătrâni se înghesuiau cu toții în jurul lui Judith, apoi o luă de la început.

— În numele Tatălui...

— Nu vrei să te însori cu mine decât să-mi poruncești tot timpul! îi reproșă Judith lui Iain.

— Am și avantajul ăsta. replică el târâgănat.

— Credeam că Dumbarii vă sunt vrăjmași, continuă. Și totuși, preotul vostru...

— Cum crezi că a murit Merlin? întrebă Brodick.

— Ei, fiule, nu poți să te lauzi cu moartea lui, îl sfătui Graham. A căzut în prăpastie, asta i-a venit de hac.

— Winslow, întrebă Brodic, nu tu l-ai împins când a sărit la tine cu cuțitul?

Fratele lui clătină din cap.

— A alunecat înainte s-ajung la el.

Judith era oripilată de vorbele lor. Patrick se hotărâ să-i răspundă la întrebarea pe care o pusese despre preot, de vreme ce nimeni altcineva n-o lua în seamă.

— Aici nu se găsesc prea mulți oameni ai lui Dumnezeu care să slujească, spuse el. Părintele Laggan are voie să vină și să plece când și unde vrea.

— Slujește într-o regiune întinsă, a adăugat Alex, și pe la toate clanurile care ne sunt vrășmașe.

— Dumbarii, Machersonii, MacLeanii, și alții, desigur.
Lista dușmanilor o ului pe Judith. I-o și spuse lui Graham. Voia să afle cât mai multe despre Maitlanzi, desigur, dar mai era și un alt motiv. Avea nevoie de timp ca să-și adune gândurile.

— Alex ți i-a spus doar pe o parte din ei, o informă Graham.
— Voi nu sunteți prieteni cu nimeni? întrebă Judith, nevenindu-i să creadă.
Graham ridică din umeri.
— Putem continua odată? strigă Părintele Lagan. În numele Tatălui...
— Am să-i invit pe mătușa Millicent și unchiul Herbert într-o vizită, și n-am să permisiunea de la sfatul bătrânilor pentru asta.
— ...și al Fiului... continuă preotul, și mai tare.
— Pe urmă, o să-l vrea și pe regele John! Preciză Duncan..
— Nu putem îngădui așa ceva, fătucă, bombăni Owen.
— Vă rog, prindeți-vă de mâini și luați seamă la ceremonie! strigă Părintele Laggan, încercând să le atragă atenția.
— Nu vreau să vină aici Regele John, protestă Judith, încruntându-se la Owen. Numai pe mătușa și pe unchiul meu îi vreau. Și am să merg să-i aduc.
Întoarse capul, privind pe lângă Graham ca să-l vadă pe Iain.
— Cu sau fara voia ta, Iain.
— Mai vedem noi. Graham, mă însor cu Judith nu cu tine. Dă-i drumul de mână. Și tu, Judith, vino-ncoace.
Părintele Laggan renunță la orice încercare de a menține ordinea, și continuă ceremonia. Iain, care era cât de cât atent, acceptă imediat s-o ia pe Judith de nevastă.
Judith nu era la fel de cooperantă. Părea complet buimăcită.
— Judith, îl iei pe Iain de bărbat.
Înainte de a răspunde, își privi mirele.
— Mai vedem.
— Nu merge așa, fată. Trebuie să spui *il iau*, o sfătui Părintelr Laggan.
— Îl iau?
Iain zâmbi.
— Mătușa și unchiul tău vor fi bineveniți aici.
Îi zâmbi și ea.
— Îți mulțumesc.
— Mie încă nu mi-ai răspuns, Judith, îi reaminti Părintele Lagan.
— Se învoiește să mă iubească și să mă prețuiască? întrebă ea.
— Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai a spus-o! replică nerăbdător Brodick.
— Iain, dacă rămân aici, voi încerca să fac unele schimbări.
— Ei, Judith, nouă ne plac lucrurile așa cum sun, îi spuse Graham.
— Mie nu-mi plac, replică ea. Iain, înainte să începem, mai vreau să-mi promiți ceva.
— Înainte să începem? se miră preotul. Dar suntem în mijlocul...
— Ce fel de promisiune? Vru să știe Graham. S-ar putea să aibă nevoie de încuviintarea sfatului.
— N-o sa fie nevoie de încuviințarea nimanui, replică Judith. E o chestiune privată. Iain?
— Da, Judith?
O, Doamne, cât îi mai iubea zâmbetul! Oftă ușor, în timp ce-l chema mai aproape ca să-i șoptească la ureche. Graham se retrase cu un pas, făcându-i loc. Imediat ce Iain se aplecă, toți ceilalți se aplecară și ei înainte, să asculte.
Dar nu auziră nimic. Cererea ei îl surprinse vizibil pe boier, după cum i se citea pe față.
Evident, acest lucru le stârni și mai multă curiozitate.
— E atât de important pentru tine?
— Da.
— În regulă. Atunci, îți promit.
Judith nu-i dădu seama decât acum că-și ținuse respirația. Oftă sonor.

Ochii i se umplură de lacrimi. Iain nu râse, nu fusese jignit, nici măcar nu-i ceruse vreo explicație. O întrebare dacă era un lucru important pentru ea și, aflând că era, se învoise de îndată.

— Ai reușit să auzi ceva, Graham? se interesă Alex, într-o șoaptă care o desluși toată lumea.

— Era ceva cu o băătură... îi șopti Graham.

— Vrea să bea? Mugi Gelfrid.

— Ba, eu am înțeles beat, anunță Owen.

— De ce vrea să se îmbete? Se miră Vincent.

Judith abia-și stăpâni râsul. Se întoarse din nou spre Părintele Laggan.

— Voi spune că-l iau, anunță ea. Acum putem începe?

— Fata asta nu prea poate urmări ce se întâmplă, remarcă Vincent.

Părintele Laggan le dădu ultima binecuvântare, în timp ce Judith se certa cu bătrânul pentru comentariul lui necuviincios, declarând că se concentra de minune..

După ce-i smulse lui Vincent o scuză mormăială, reveni cu atenția spre preot.

— Patrick, nu te duci s-o chemi pe Frances Catherine? Aș vrea să stea lângă mine în timpul ceremoniei.

— Mirele poate să-și sărute mireasa, anunță Părintele Laggan

Frances Catherine se plimba agitată prin casă, când Judith deschise în sfârșit ușa și intră.

— Slavă Domnului că ai venit, eram așa de îngrijorată...! Judith, de ce-a durat atâta? Spune-mi tot ce s-a întâmplat. Te simți bine? Ești atât de palidă... Te-au tulburat, nu-i așa?

Făcu o pauză, privind-o cu indignare.

— Nu cumva au îndrăznit să te alunge înapoi în Anglia?

Judith se așeză la masă.

— Au plecat, șopti ea.

— Cine-a plecat?

— Toți. Au... plecat dintr-o dată. Până și Iain. Mai întâi, m-a sărutat, și pe urmă, a plecat și el. Nici nu știu unde s-au dus.

Frances Catherine n-o mai văzuse niciodată într-un asemenea hal. Părea complet năucită.

— Mă sperii, Judith. Te rog, povestește-mi ce s-a întâmplat.

— M-am măritat.

Prietena ei fu nevoită să se așeze.

— Te-ai măritat?

Judith dădu din cap, cu privirea în gol.

Câteva momente, Frances Catherine fu prea uimită ca să vorbească. Rămase așezată de cealaltă parte a mesei, privind-o lung.

— Te-ai măritat cu Iain?

— Cred că da.

— Cum adică, crezi că da?

— Graham stătea între noi. Cine știe, poate cu el m-oi fi măritat. Ba nu, sunt sigur că Iain a fost. M-a sărutat, pe urmă... Graham nu m-a sărutat.

Frances Catherine nu mai știa ce să înțeleagă. Era încântată, desigur, pentru că prietena ei nu mai trebuia să se întoarcă în Anglia, dar era și furioasă.

— De ce s-au grăbit? Nici măcar flori n-au fost? Iar capelă n-avem... La naiba, Judith, trebuia să insiști s-o faci așa cum se cuvine.

— Nu știu de ce s-au grăbit, recunosc Judith. Dar sunt sigură că Iain a avut motivele lui. Te rog, nu te supăra din cauza asta.

— Trebuia să fii și eu de față...! se văită Frances Catherine.

— Trebuia, într-adevăr.

Mai trecuseră câteva clipe de tăcere, înainte ca Frances Catherine să vorbească din nou:

— Să ne bucurăm de căsătoria asta?
Judith ridică din umeri.
— Cred că putem să ne bucurăm
Ochii lui Frances Catherine se umplură de lacrimi.
— Meritai să ți se adeverească visul.
Clătinând din cap, Judith încercă s-o consoleze.
— Visele sunt pentru fetițe, Frances Catherine, ca să și le șușotească la urechi. Nu se împlinesc cu adevărat. Acum sunt o femeie în toată firea, nu-mi imaginez lucruri imposibile.
— Uțiți cu cine vorbești, Judith. Eu te cunosc mai decât oricine pe lumea asta. Știu totul despre viața îngrozitoare pe care a-i avut-o cu scorpia de maică-ta și unchiul ăla bețiv. Visele tale au devenit paveze împotriva durerii. N-ai să-mi poți spune că doar au fost rodul imaginației, aceste vise despre care acum susții că n-ar fi importante. Știu eu ce știu!
Vocea i se frânse, într-un suspin. Trase adânc aer în piept, apoi continuă:
— Visele tale te-au salvat de deznădejde. Nu încerca să-mi spui că nu contează. N-am să te cred.
— Frances Catherine, te rog, fii rezonabilă, îi ceru Judith, în culmea exasperării. Millicent și Herbert mi-au echilibrat viața. Și-n plus, când aveam visele acelea prostești, eram foarte tânără. Îmi imaginam, numai, cum voiam să fie nunta mea. Credeam că tatăl meu murise, dar mi-l imaginam totuși stând în spatele meu, în capelă – mai ții minte? Soțul meu urma să plângă de fericire. Iar acum, te întreb: ți-l poți închipui pe Iain plângând la vederea mea?
Frances Catherine nu-și putu stăpâni zâmbetul.
— Și soțul meu urma să plângă de fericire. Patrick n-a plâns, Se umfla în pene.
— Niciodată nu va mai trebui să-mi văd mama.
Șoptise acest gând cu voce tare. Frances Catherine dădu din cap.
— Nici pe mine nu va mai trebui să mă părăsești vreodată.
— Vreau să fii mulțumită.
— Bine, sunt mulțumită. Și acum, povestește-mi tot ce s-a-ntâmplat. Vreau să aud fiecare detaliu.
Când Judith termină relatarea, Frances Catherine se prăpădea de râs. Astfel le găsiră Patrick și Iain, când intrară.
— De ce-ai venit aici? o întrebă Iain pe Judith.
— Voiam să-i spun lui Frances Catherine ce s-a întâmplat. Ne-am căsătorit, nu-i așa?
— Cred că s-ar putea să se fi măritat cu Graham, îi spuse Frances Catherine lui Patrick.
Iain clătină din cap. Se duse la mireașa lui și o ridică în picioare.
— E timpul să mergem acasă.
— Am să-mi iau doar câteva lucruri, spuse ea, pornind spre paravan. Unde e casa noastră?
— Acolo unde v-ați căsătorit, îi răspunse Patrick.
După paravan, putu să se strâmbe în liniște. Apoi oftă. Trebuia să locuiască în fortul acela urât, dar asta n-o deranjă prea mult. Singurul lucru care conta era că și Iain locuia acolo.
Frances Catherine era hotărâtă să-i rețină la masă. Întrucât totul era pregătit, Iain se învoi, dar după cină, nici el nici Judith nu vrură să mai piardă vremea. Porniră spre fort, ținându-se de mână.
În fortăreață era întuneric. Iain o conduse la etaj. Camera lui de culcare se afla în stânga scării, prima din cele trei uși de pe coridorul îngust.
Dormitorul era cald și luminat de flăcările focului din căminul aflat în fața ușii. Patul lui Iain se găsea în stânga, unde ocupa o mare parte din perete. Era acoperit cu o pătură în culorile clanului, iar alături se afla un scrin mic, cu două lumânări deasupra.
În cameră se afla doar un singur scaun, lângă șemineu. Un alt scrin, mult mai mare și mai înalt decât cel de lângă pat, stătea în fața peretelui opus, având deasupra o casetă pătrată, cu îngrustații ornamentale și chenare aurite.
Drept în fața căminului fusese adusă o copaie mare de lemn. Din apă ieșeau aburi. Iain prevăzuse că Judith avea să-și dorească să facă o baie.
Își arunca traista cu lucruri pe pat:
— Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc.
Nu-i spusese că avea nevoie să scape de teamă.
Rămase în mijlocul camerei, cu mâinile împreunate, rugându-se ca Iain s-o lase singură în timp ce-și făcea baie.

— Vrei să te ajute cineva la îmbrăcat?
— Nu! izbucni ea, oripilată. Țin minte cum se face, adăugă, mai calmă.
Iain dădu din cap, apoi îi făcu semn cu degetul să se apropie. Nu ezită. Ajunsă la un pas în fața lui, se opri.
Fu mulțumit să vadă că nici nu tresări când întinse mâinile spre ea. Își strecură degetele pe sub gulerul rochiei, ca să-i scoată lanțul de la gât.
— Îți mai amintești ce ți-am promis azi?
Judith dădu din cap, Dumnezeule, nu cumva vroia să spună că se răzgândise?
Văzându-i expresia temătoare, Iain clătină din cap.
— Niciodată nu mi-am călcat cuvântul, Judith, și n-am să mi-l calc de-acum încolo. Dacă m-ai cunoaște mai bine, ai ști că nu trebuie să ai grija asta.
— Dar nu te cunosc așa bine... șopti ea.
— Vreau să-mi promiți și tu mie ceva, explică Iain, depunându-i în mână lanțul și inelul. Să nu le porți niciodată pe astea la culcare.
Nu părea o cerere, ci o poruncă. Judith vru să-l întrebe de ce dorea o asemenea promisiune, apoi se răzgândi. Nici el n-o întrebese de ce-i ceruse să promită că n-avea să se îmbete când era cu ea.
— Primesc.
Iain dădea din cap. Părea mulțumit.
— Vrei să-l arunc?
— Nu răspunse el. Pune-l acolo, continuă, arătându-i caseta de pe scrin. N-o să umble nimeni la el.

Judith se grăbi să-i urmeze sfatul.
— Pot să pun aici și broșa pe care mi-a dat-o mătușa Millicent? întrebă ea. N-aș vrea s-o pierd.
Nu-i răspunse. Întorcându-se, Judith văzu că Iain ieșise din cameră. Nu scoase nici un sunet.
De vreme ce n-avea idee cât urma să lipsească, se grăbi să-și termine baia cât mai repede. Iain deschise ușa tocmai în timp ce-și clătea părul de săpun cu miros de trandafir. Îi zări o clipă pielea aurie, înainte de a închide ușa la loc. Se rezemă de perete, așteptând să sfârșească.
După un sfert de ceas, când intră din nou, o văzu pe Judith așezată pe o pătură, în fața focului, unde-și ștergea părul. Purta o cămașă de noapte albă și un capot de aceeași culoare.
Iain se întoarse spre hol și scoase un șuierat ascuțit, apoi reveni în cameră și se rezemă de consola căminului, la nici doi pași de mireasa lui, încercând să-și scoată cizmele.
Judith tocmai voia să-l întrebe de ce lăsase ușa deschisă, când intrară grăbiți trei oameni. Dădură din capete spre boier, apoi ridicară covata, având mare grijă să nu se uite spre Judith în timp ce cărau albia spre ușă.
Iain îi urmă și tocmai se pregătea să închidă când cineva îl chemă pe nume. Cu un oftat, ieși din cameră.
Întârzie aproape o oră. Căldura focului o adormea pe Judith. Își puse peria de cap pe consolă și porni spre pat. În timp ce-și scotea halatul, Iain intră, în sfârșit.
Închise ușa, o zăvoră, apoi își scoase pledul. Pe dedesubt nu mai avea nimic.
Judith crezu că moare pe loc, de rușine. Ridică privirea spre grinda din mijlocul tavanului, dar nu înainte de a apuca să-l zărească bine de tot. Nici nu era de mirare că Frances Catherine plânse în noaptea nunții. Dacă și Patrick era la fel ca Iain, înțelegea prea bine motivul. O, Doamne, nu era pregătită pentru așa ceva! făcuse o greșeală, la urma urmei. Nu, nu, nu era gata pentru o asemenea intimitate. Nu-l cunoștea destul de bine... n-ar fi trebuit să...

— Va fi în regulă, Judith.
Stătea drept în fața ei. Refuză să-l privească. Iain îi puse mâinile pe umeri, strângând-o afectuos.
— Crede-mă că o să fie în regulă. Ai încredere-n mine, nu-i așa? Nu-ți fie frică.

Iain îi zâmbi. Frică nu era cuvântul cel mai potrivit – ci groază, mai degrabă.

— Ai pe față aceeași expresie ca-n noaptea când ți-am spus că Isabelle voia s-o ajuți la naștere.

Judith își coborâ privirea spre pieptul lui.

— N-am vrut s-o ajut fiindcă mă temeam că n-am să pot... Iain, cred că nu vreau s-o fac nici pe asta. Știu că va fi bine, dar tot aș prefera să nu...

Nu-și termină mărturisirea. I se cuibări în brațe, cu capul rezemat pe pieptul lui.

— De ce anume ți-e teamă?

Nu-i răspunse. Acum tremura, și nu de frig.

— O să te doară, desigur, dar dacă am grijă...

— Nu de durere mi-e frică, izbucni Judith, făcându-l să se mire de-a binelea.

— Atunci, de ce?

— Un bărbat poate întotdeauna să... știi tu... se bâlgâi ea. Da unele femei nu pot, și dacă eu sunt una dintre ele, am să te dezamăgesc.

— N-ai să mă dezamăgești.

— Ba cred că da, șopti ea. Cred că sunt una din acele femei care nu pot, Iain.

— Ba poți! declară el cu convingere.

Nu era deloc sigur la ce se referea, dar părea ceva important pentru ea, și avea nevoie să-și regăsească încrederea în sine. La urma urmei, el avea mai multă experiență.

Începu să-i maseze spatele. Judith închise ochii, lăsându-l s-o calmeze. Nu peste mult timp, teama începu să dispară. Trase adânc aer în piept, apoi se îndepărtă de el. Nu-l putu privi, și știa că era roșie-n obraji, dar asta n-o opri. Încet, își ridică peste cap cămașa de noapte, apoi o aruncă pe pat. Nu-i lăsă timp s-o privească. În clipa când rămăsese goală, se refugie în brațele lui.

Iain se cutremură vizibil.

— E așa de minunat să te simt lângă mine, șopti el, cu glasul îngroșat de emoție.

Fierbințeala bărbăției lui dure care o apasa atât de intim pe pântec continua să o îngrijoreze puțin, dar Iain era blând, nespun de blând, în timp ce-i alunga fiorii cu mângâieri, și nu peste mult timp Judith uită de această grijă.

Voia să-l atingă. Îi eliberă mijlocul și și, cu gesturi nesigure, începu să-i mângâie umerii lați, apoi spatele, și în cele din urmă coapsele. Pielea lui părea ca oțelul încins sub degererele ei, iar mușchii de pe brațe păreau frânghii înnodate.

— Ești atât de puternic, Iain, iar eu sunt atât de slabă... Nu știu cum să te satisfac...

Iain râse.

— Nu ești slabă deloc. Ești gingașă și delicată – și foarte atrăgătoare.

Laudele lui o făcură să roșească. Se înălță pe vârfuri și-l sărută la baza gâtului, unde i se simtea pulsul.

— Îmi place să te ating, recunosc eu ea.

Și, Doamne, cât îl mai iubesc!

— Judith?

— Da?

— Ești gata să nu te mai ascunzi de mine?

Fu câtpeaci să izbucnească în râs. Îi dădu drumul și făcu un pas îndărăt. Apoi îl privi în ochi și, încet, dădu din cap.

Avea cel mai minunat zâmbet, și cel mai magnific trup pe care-l văzuse Iain vreodată – și Dumnezeu, dacă nu reușea s-o atingă mai repede, să și-o însușească de tot, știa că avea să-și piardă mințile.

Porniră unul spre altul în aceeași clipă. Judith îl cuprinse cu brațele de după gât, în timp ce Iain o prindea de spate și o trăgea spre el.

O ridică în brațe și o culcă în mijlocul patului. Nu-i lăsă timp să se îngrijoreze din nou. Veni peste ea, despărțindu-i coapsele cu genunchiul. Rezemat în coate, îi acoperi complet trupul cu al lui. Niciodată nu avusese asemenea senzație miraculoasă.

Judith se mișca sub el, agitată, împrăștiindui gândurile. O sărută fierbine, prelung ceea ce nu reuși

decât să-i ațate și mai mult dorința. Tremura de nevoie, și simtea cum își pierdea controlul. Pofta de a o gusta toată copleșea orice altă senzație. Măinile lui o mângâiau tot mai jos, pe pântecul plat, apoi și mai jos, până ajunse să-i îndepărteze ușor coapsele. Se aplecă și sărută triughul mătăsos cu bucle care-i acopereau fecioria.

— Iain, nu...

— Ba da.

Încercă să-l împingă, dar în clipa următoare gura lui o acoperi complet, iar limba, Dumnezeule Mare, limba lui o freca, făcând s-o devoreze o patimă atât de intensă, încât uită cu totul de orice proteste.

Dragostea lui avea s-oucidă, negreșit. Acela fu ultimul ei gând cu șir – după care, păru să explodeze pe dinăuntru. Iain îi simți tremurul și îngenuche între picioarele ei.

— Cuprinde-mă cu bratele, iubito, îi cer, într-o șoaptă răgușită.

Ezită în prag doar o secundă, două, apoi începu să intre încet, până-i simți bariera virginității.

O durea, dar Judith n-o găsea o durere tocmai insuportabilă. Felul cum o săruta în același timp făcea ca orice altceva să pară neînsemnat.

Iain scrâșni din dinți, sub imperiul plăcerii de necrezut pe care o simtea deja și la gândul durerii sigure ce avea să urmeze, apoi se repezi înainte, dintr-o mișcare puternică.

Judith scoase un țipăt de surpriză și durere. Avea impresia că o sfâșiasse în două. Ceața pasiunii se risipi. Începu să plângă, cerându-i s-o lase în pace.

— Nu-mi place, șopti ea.

— Taci, iubito, încercă Iain s-o aline. O să fie în regulă. Încă nu te mișca. Durerea va trece. O, Doamne, Judith, nu încerca să te miști...

Părea furios și iubitor în același timp, iar Judith nu înțelegea nimic din cuvintele lui. Durerea îi pulsa fierbinte prin tot corpul, dar începea să se amestece cu altă senzație, ceva ce niciodată nu mai simțise, nedumerind-o și mai mult.

Iain o sărută din nou. Voia cu disperare să-i dea timp să se deprindă cu el, și se simți ca animalul cel mai josnic, când îi văzu lacrimile șiroindu-i pe față.

— Dumnezeule, Judith, îmi pare așa de rău... A trebuit să te doară, dar...

Îngrijorarea din ochii lui o liniști mult mai mult decât cuvintele prin care-și cere iertare. Îl mângâie pe obraz, cu o mână tremurândă.

— O să fie bine, șopti ea. Nu mă mai doare.

Iain știa că nu spune adevărul. O sărută pe frunte, apoi pe nas, și în sfârșit îi captură gura într-un sărut prelungit, pătimaș. Mâna i se strecură între trupurile lor unite, începând s-o mângâie în cel mai fierbinte loc al făpturii ei.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-i redeștepte dorința. Începu să se miște, la început încet, până o auzi gemând de plăcere.

— Te iubesc, Iain.

Patima lui îi luă în stăpânire trupul și mintea. Se afundă adânc în ea, iar și iar și iar. Judith își ridică șoldurile, ca să-l absoarbă cât mai mult. Presiunea care creștea în trupul ei devenea insuportabilă. Tocmai când credea că o să moară de intensitatea acelor senzații, Iain deveni și mai înverșunat, și mai neânduplecăt.

— Iain, nu...

— Taci, iubito. Ține-te de mine. Am eu grijă.

Mintea e acceptă ceea ce inima ei știuse dintotdeauna. Se lăsă în voia lui. Era cea mai magică experiență din viața ei. O umplu de un extaz cum niciodată nu mai cunoscuse. Îl lăsă s-o devoreze, în timp ce se ținea de soțul ei, cu spinarea arcuită.

De îndată ce-i simți eliberarea. Iain și-o găsi și el pe a lui. Cu un muget gros, își slobozi sămânța într-ânsa, cutremurându-se din tot trupul.

Se prăbuși peste ea, în mirosul dragostei care umplea aerul dintre ei, amintind de miracolul pe care-l trăiseră împreună. Ar fi vrut să rămână astfel la nesfârșit. Judith îi mângâia umerii, oftând din când în când, iar Iain voia să nu înceteze niciodată.

Doamne, cât de mulțumit era.

Judith îl bătuse ușor pe umăr, ca să-i atragă atenția. Crezând că o strivea cu greutatea lui, Iain se întoarse imediat pe o parte. Îl urmă.

— Iain te-am mulțumit?

Cu ochii închiși, Iain zâmbi.

Nu era destul. Voia să-i audă cuvintele.

Când deschise ochii, o văzu privindu-l. Părea îngrijorată.

— Cum poți să te îndoiești că m-ai mulțumit? o întrebă el.

Nu-i lăsă timp să găsească un răspuns. O cuprinse în brațe, o culcă peste propriul lui trup și o sărută apăsător.

— O mulțumire mai mare decât asta m-ar fi omorât. Poftim, acum ești satisfăcută?

Judith închise ochii, cuibărindu-și capul sub bărbia lui.

Da, era foarte satisfăcută.

CAPITOLUL 11

Judith nu adormi decât înaintea zorilor. Peste câteva momente, Iain îi atinse brațul. Sări în capul oaselor, cu un țipăt surprins, care-l sperie îngrozitor. Cu spada în mână, se dădea jos din pat ca s-o apere, când își dădu seama că nu intrase nimeni în cameră.

Pe Judith o înspăimânta ceva. Încă nu se trezise de tot, și în sfârșit Iain înțelșese că de el se temea. Avea în ochi o expresie înebunită, iar când lăsă spada jos și întinse brațele spre ea, o văzu smucindu-se înapoi.

Înșfăcând-o de talie, se întinse pe spate, culcând-o iar deasupra lui, și începu s-o calmeze, masându-i spinarea.

Neântârziat, Judith se relaxă peste el. Cu un căscat sonor, o întrebă:

— Ai visat urât?

Glasul îi era răgușit de somn. Judith regreta nespuse că-l deranjase.

— Nu, răspunse ea într-o soaptă abia auzită. Dormi acum. Ai nevoie să te odihnești.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. De ce-ai țipat?

— Am uitat.

Și, frecându-și obrazul de pieptul lui cald, închise ochii.

— Ai uitat de ce-ai țipat?

— Nu, am uitat că sunt măritată. Nu sunt obișnuită să dorm cu un bărbat.

În întuneric, Iain zâmbi.

— Nici nu mă așteptam. Acum nu-ți mai e frică, nu-i așa?

Doamne, politicoasă mai era! Se purta cu el, soțul ei, ca și cum ar fi fost un străin. Probabil o biruise oboseala. Nu dormise prea mult de când se afla în Highlands, și toată agitația prin care trecuse o istovise și mai tare.

Lacrimile o luară prin surprindere. Știa că se purta ca un copil, dar habar n-avea cum să se oprească.

— Judith?

Degetul lui mare îi șterse o lacrimă de pe obraz.

— Spune-mi de ce plângi.

— N-au fost flori, Iain, Ar fi trebuit să fie flori.

Vorbea atât de încet, încât nu fu sigur că o înțelșese bine.

— Flori? Unde n-au fost flori?

Îi așteptă răspunsul, dar Judith se încăpățână să tacă. O strânse în brațe.

— În capelă.

— Care capelă?

— Aia pe care n-o ai.

Știa că părea să vorbească fără sens.

— Sunt frântă de oboseală, continuă ea, ca pentru a se scuza. Te rog, nu te supăra pe mine.

— Nu sunt supărat.

Multă vreme, Iain nu reuși să adoarmă. Se tot gândea la motivele pentru care n-ar fi trebuit să se lase răpus de dragoste, ca Patrick, iar când ațipi în sfârșit, se convinse că avea să-și îndepărteze mintea de inimă.

O visă pe Judith.

Sala cea mare era goală. În mijlocul mesei se afla un platou plin de mere, de care stătea rezemată o pâine neagră. Judith își turnă apă într-o cupă și mănă un măr. Se tot așteptă să vadă apărând vreo servitoare, dar după o vreme își spuse că probabil toate erau afară, unde-și vedeau de treburi.

Graham îi atrase atenția când începu să coboare treptele. Tocmai se pregătea să-l cheme, când se opri. Șeful sfatului nu știa că e privit, și avea o expresie îngrozitor de tristă – și obosită. Se uită în urma lui

odată, clătină din cap, apoi se întoarse iar spre scară.

Ținea în brațe un cufăr. La jumătatea scării, se opri din nou, ca să-l apuce mai bine, și abia atunci o zări pe Judith

Imediat, Judith îi zâmbi.

— Bună dimineata îți doresc, Graham.

Bătrânul dădu din cap, cu un zâmbet forțat. Judith se apropie grăbită.

— Vrei să te ajut.

— Ba, fătucă. Îl țin bine. Brodick și Alex mi-aduc celelalte lucruri. Și pe-ale lui Gelfrid. O să plecăm cât ai clipi, și nu-ți mai stăm în drum.

— Nu înțeleg, replică Judith. Ce vrei să spui? Nu-mi stăteți în drum.

— Ne mutăm din fort, îi explică Graham. Acum, că Iain și-a luat mireasă, Gelfrid și cu mine o să stăm într-una din casele de pe cărare.

— De ce?

Pe treapta de jos, Graham se opri.

— Fiindcă acum Iain e însurat, îi explică el cu răbdare.

Judith trecu drept în fața lui.

— Vă mutați fiindcă Iain s-a căsătorit cu mine?

— Păi tocmai asta am spus, nu? Trebuie să vă lăsăm singuri, în liniște, Judith.

— Graham, înainte ca Iain să mă ia de soție, ține minte clar cum i-ai spus că avea sprijinul tău, și erai de acord cu căsătoria noastră.

Bătrânul dădu din cap.

— Așa e.

— Atunci, nu poți pleca.

La auzul acestor cuvinte, Graham ridică o sprânceană.

— Ce-are a face una cu alta?

— Dacă plecați, asta-mi va arăta că de fapt nu acceptați căsătoria noastră. Pe când, dacă rămâneți aici...

— Ei, Judith, nu așa se pune problema. Abia v-ați căsătorit și se cuvine să stați singuri. Doi bătrâni n-ar face decât să vă deranjeze.

— V-a să zică, nu plecați pentru că nu vreți să locuiți sub același acoperiș cu o englezoaică?

Îngrijorarea din privirea ei era evidentă. Graham clătină din cap cu îndârjire.

— Dacă așa cugetam, aș fi zis-o.

Judith lăsă să-i scape un mic oftat de ușurare, apoi îl întrebă:

— Unde locuiesc Vincent, Owen și Duncan?

— Cu nevestele lor.

Graham încercă iar s-o ocolească, dar Judith îi tăie drumul.

— Și voi, de cât timp ați locuit aici.

— Eu, de aproape zece ani. Când am devenit boier, m-am mutat în fort, cu Annie a mea. Ea a murit acum cinci ani. I-am dat în primire lui Iain îndatoririle de boier acum șase luni, și ar fi trebuit să mă mut atunci, dar am mai zăbovit – mai mult decât se cuvenea, nu mă îndoiesc.

— Și Gelfried? El de când stă aici?

O privi nedumerit.

— De trei ani. A venit după ce i-a răposat nevasta. Judith, cufărul ăsta parcă se face tot mai greu. Lasă-mă să trec.

Încercă încă o dată s-o ia spre ieșire, iar Judith se repezi în fața lui, unde se rezemă de ușă, cu brațele larg deschise.

— Nu te las să pleci, Graham.

Îndrăzneala ei îl ului peste măsură.

— De ce?

Părea iritat, dar Judith nu credea că era într-adevăr.

— De ce? repetă ea.

— Da, de ce? o întrebă din nou bătrânul.
Dumnezeule, nu putea găsi nici un răspuns rațional. Asta, însă o făcu aproape să zâmbească. Înțelese că nu-i mai rămăsese decât răspunsuri ilogice.

— Fiindcă m-ai ofensat, spuse ea, roșiind; se simtea ca o proastă. Da, așa ar fi, adăugă, dând din cap.

— Ce Dumnezeu faci aici, Judith? strigă Brodick de pe palierul scării.
Fără a îndrăzni să se miște din dreptul ușii, Judith ridică privirea. Observă că lângă Brodick apăruse și Gelfrid.

— Nu-i las pe Graham și pe Gelfrid să plece! Răspunse ea.
— De ce? întrebă Brodick.
— Îi țin aici! strigă Judith. Așa cum m-a ținut Iain pe mine, îi țin și eu pe ei.
Era o lăudăroșenie ridicolă și lipsită de orice sens, de care se alese praful, când Iain deschise ușile. Judith căzu pe spate, drept în brațele soțului ei. Graham dădu drumul cufărului și se repezi și el s-o prindă, iar Judith se pomeni dintr-o dată trasă înainte și-napoi între cei doi bărbați. Propria ei stângăcie o făcu să roșească.

— Judith? întrebă Iain. Ce faci?
Se făcea de râs, asta făcea – dar n-avea de gând să i-o spună lui Iain. Și-n plus, era destul de sigură că observase deja.

— Încearc sa-l fac pe Graham să asculte de vocea rațiunii, căută ea să-i explice. El și Gelfrid vor să se mute din fort.

— Și nu vrea să-i lase! adăgă Brodick, de pe scară.
Iain o întoarse de mână.
— Dacă el vrea să plece, n-ar trebui să te amesteci.
— Tu vrei să se mute?
Ridică privirea spre el, în așteptarea răspunsului. Iain clătină din cap.
Judith zâmbi. Apoi se întoarse din nou spre bătrân.

— Te porți grosolan, Graham.
Acesta zâmbi. Iain era indignat.

— Nu se cade să-i vorbești așa unui bătrân al clanului pe tonul ăsta! o dojeni el.
— Iar eu nu se cade s-o ofensez, interveni Graham, dând din cap. Dacă e atât de important pentru tine, fătucă, cred c-ar fi mai bine ca Gelfrid și cu mine să rămânem aici.

— Vă mulțumesc.
Gelfrid coborâ în goană scara. Judith vedea bine că se simțea ușurat.

— O să ne certăm negreșit! anuntă el.
Judith dădu din cap.
— Negreșit!
— N-o să-ți dau voie să mă croiești în spinare de câte ori mă gâdilă-n gâtlej.
— De bună seamă.
— Atunci, așa să fie, mormăi Gelfris. Brodick, du-mi lucrurile înapoi. Rămân aici.
Imediat, se repezi în sus pe trepte.

— Și ia seamă ce faci, băiete! Nu dau voie să mi se zgârâie cufărul!
Iain încercă el să ia cufărul lui Graham, dar bătrânul îi dădu mâinile la o parte.

— Nu-s așa de bătrân încât să nu fac față, declară el.
Pe un tom mai blând, adăugă:
— Fiule, mireasa ta e cam zvăpăiată. S-a aruncat în usă și a făcut așa un tărațoi, că Gelfrid și cu mine a trebuit să ne lăsăm păgupași,
În sfârșit, Iain pricepu ce se petrecuse.

— Îți sunt recunoscător pentru concesiile de a fi cedat, replică el pe un ton serios. Va fi nevoie de timp până când Judith o să se acomodeze, și sunt sigur că mi-ar prinde bine o mână de ajutor.
Graham dădu din cap.
— E focoasă.

— Dară!

— Gelfrid și cu mine ne putem ocupa de cusurul ăsta.

— Pot și eu, i-o întoarse Iain.

Bătrânul se retrase în susul scării.

— Totuși, ce-o să te faci cu sensibilitățile ei, nu știu. Cred pe-astea nu i le poate schimba nimeni.

Judith rămase lângă Iain, uitându-se pe urmele lui Graham până când acesta dispăru după colț.

Apoi își luă soțul de mână, ridicând privirea spre el.

— E și casa lor, nu numai a ta, spuse ea. Nu cred că voiau cu adevărat să plece, așa că am...

— Ai ce? întrebă el, văzând că nu mai continua.

Cu un oftat, Judith își lăsă privirea în pământ.

— M-am făcut de răs, ca să-i conving să rămână aici. A fost ce mi-a trecut prin minte ca să le cruț mândria.

Îi lăsă mâna, încercând să se îndepărteze.

— Probabil că o să vorbească săptămâni de zile despre asta.

Când ajunse în mijlocul sălii, Iain o ajunse din urmă. Punându-i mâinile pe umeri, o întoarse cu fața spre el.

— Ești mult mai pătrunzătoare ca mine.

— Serios?

Iain dădu din cap.

— Nici o clipă nu mi-ar fi trecut prin cap că Graham și Gelfrid ar dori să rămână aici.

— E loc destul.

— Și de ce roșești?

— Am roșit?

— Te simți mai bine azi?

Judith îl privi în ochi, pe când se gândea ce să-i răspundă.

— Azi-noapte nu m-am simțit rău.

— Te-a durut.

— Da...

Simți cum i se aprindeau obrajii de rușine, și-și coborâ privirea spre bărbia lui

— Acum mi-e mult mai bine. Îți mulțumesc foarte mult că m-ai întrebat.

Iain abia reuși să-și stăpânească râsul. Ori de câte ori era stânjenită, Judith recurgea la politete nemăsurată. După noaptea pasională pe care o petrecuseră împreună, îl amuza enorm.

— N-ai pentru ce, spuse el târâgănat.

Îi ridică bărbia, apoi se aplecă. Gura lui o acoperi pe a ei o dată, apoi încă o dată. Nu era de ajuns.

O sărută și mai pătimaș, strângând-o în brațe.

Când, într-un târziu, se retrase, Judith se prăbuși la pieptul lui, vlăguită.

— Judith, am lăsat un pled pe pat. Trebuie să-l porți.

— Da, Iain.

O sărută din nou, pentru că se învoise atât de repede. Brodick îi întrerupse, strigându-l pe nume.

Judith tresări, iar Iain se încruntă.

— Erin te așteaptă să-ți dea raportul, îl anunță oșteanul, din spatele lor. Dacă ați terminat cu mozolelele, am să-i spun să intre.

— Plec și eu, spuse Judith.

Iain clătină din cap.

— Mie nu-mi spui ce ai de gând să faci, Judith. Mi-e îmi ceri permisiunea.

Parcă ar fi instruit un copil. Deși era nemulțumită, Judith își ascunse reacția, căci Brodick îi privea.

— Înțeleg, șopti ea.

— Unde vrei să te duci?

— Să-mi iau celelalte lucruri de-acasă de la Frances Catherine. N-am să stau mult.

— Ba bine că nu. Te întorci într-un sfert de ceas, Judith. Am să-ți vorbesc de câteva lucruri

importante.

— Da, Iain.

O privi cum pleca. Imediat ușa se închise în urma ei, Brodick izbucni în râs.

— Ce naiba te amuză așa?

— Mi-a plăcut flacăra din ochii nevesti-tii când i-ai spus că trebuie să-ți ceară permisiunea, Iain.

Erin intră în sală, iar Iain îl trimise pe Brodick să-l cheme pe Graham.

Între timp, Judith coborâ grăbită panta. După o vreme, încetini pasul. Era o zi minunată. Soarele strălucea orbitor, și sufla un vântecel cald. Pe la jumătatea drumului, se opri, rezemându-se de trunchiul gros al unui copac, cu gândul la noua ei situație. Îl iubea pe Iain; avea deplină încredere în el. N-ar fi fost bine să-l desfidă. Trebuia să aibă răbdare, până când Iain nu mai găsea de cuviință să-i poarte de grijă clipă de clipă.

Se desprinse de copac, reluându-și drumul pe cărare.

Prima piatră o nimeri la mijlocul spinării. Judith se pomeni aruncată înainte, căzând în genunchi. Fu atât de surprinsă, încât se întoarse instinctiv să vadă de unde venise piatra.

Văzu chipul băiatului cu doar câteva clipe înainte de a o lovi a doua piatră. Proiectilul colțuros îi sfâșiasse pielea sensibilă de sub ochiul drept. Sângele începu să-i șiroieze pe obraz.

Nu mai avu timp să țipe. A treia piatră își găsi ținta, în partea stângă a capului ei. Judith se prăbuși la pământ. Dacă o mai lovira și alte pietre, nu le simți. Forța izbiturii în tâmplă o făcuse să-și piardă cunoștința.

Iain începuse să-și piardă răbdarea. Instinctul îl avertiza că era ceva în neregulă. Încercă să-și spună că Judith pur și simplu pierduse noțiunea timpului. Probabil stătea de vorbă cu Frances Catherine, uitând de întârziere. Dar rațiunea nu-i alunga temerile.

Nu mai putea sta locului. Fără să-și anunțe intenția de a pleca, se ridică și porni spre ușă.

— Unde te duci, Iain? Strigă Graham după el. Trebuie să punem la cale un plan.

— N-am să lipsesc mult, răspunse Iain. Mă duc după Judith. Ar fi trebuit să se întoarcă de-acum.

— Probabil a uitat de ea, sugeră Brodick.

— Nu cred.

— Atunci, te-o fi punând la încercare? Întrebă războinicul, zâmbind. E o femei încăpățanată, Iain. S-ar putea ca porunca ta s-o fi ofensat.

Iain clătină din cap.

— Nu m-ar sfida.

Dintr-o dată, Brodick se ridică în picioare. Făcu o plecăciune spre Graham, apoi porni grăbit spre boier.

Iain o luă pe cărarea care cobora spre casa fratelui său. Încălecând, Brodick o luă pe drum ocolit, prin jurul copacilor.

Iain o găsi mai întâi. Zăcea la pământ, pe-o parte, și avea fața, atâta cât i se putea vedea, plină de sânge.

În cele câteva clipe dinainte să ajungă la ea, îl cuprinse groaza. Nu mai judeca limpede. Un singur gând îi alerga prin minte. Nu era cu puțință s-o piardă. Nu acum, când tocmai apăruse în viața lui mohorâtă.

Răcnetul lui de disperare răsună peste toate colinele din jur. Oamenii veniră în fugă, cu spadele scoase. Patrick tocmai ieșea pe ușă, la braț cu soția lui, când înfiorătorul sunet îi ajunse la urechi. O împinse pe Frances Catherine înapoi în casă, poruncindu-i să zăvorască ușa, și o luă la goană spre creasta colinei.

Iain nici nu-și dădea seama că strigase. Îngenunche lângă soția lui și o întoarse cu grijă pe spate. Judith scânci slăbit. Era cel mai dulce sunet pe care-l auzise vreodată. Nu-i fusese răpită. Începu să respire din nou.

Oamenii se strânseseră în jurul lui. Îl privi cum o palpa încet, în căutare de oase rupte.

Apoi Brodick sparse tăcerea:
— Ce naiba i s-a întâmplat?
— De ce nu deschide ochii? Întrebă și Gowrie, în același timp.
Patrick se îmbulzi prin mulțime și îngenunche lângă fratele lui.
— O să-și revină?
Iain dădu din cap. Înlătură ușor părul de pe tâmpla umflată a lui Judith, ca s-o examineze mai bine.
— Dumnezeule mare! declară Patrick, la vederea răni. Putea să moară, în cădere.
— N-a căzut, declară Iain cu glasul tremurându-i de furie.
Patrick era uluit. Dacă nu căzuse, ce i se întâmplase?
Brodick răspunse înainte ca ca Patrick să formuleze întrebarea:
— A lovit-o cineva.
Îngenunchie în cealaltă parte a lui Judith și începu să-i șteargă obrazul de sânge cu marginea pledului.
— Uită-te la pietre, Patrick. Pe una dintre ele e sânge. Țsta n-a fost un accident.
Iain abia reuși să-și stăpânească mânia. După ce se asigură că oasele picioarelor lui Judith erau nevătămate, o ridică în brațe, cu ajutorul lui Patrick.
Cei doi frați se ridicară în același timp, privirea lui Iain se îndreptă spre Brodick.
— Găsește-l pe ticălos.
Nu aștepta răspunsul la poruncă.
— Patrick tu du-te și adu-o pe Frances Catherine. Judith ar dori s-o aibe lângă ea, când se trezește.
Vibrația din glasul lui o deșteptă. Deschise ochii, încercând să înțeleagă unde se afla. Totul se învârtea în jurul ei. Închizând iar ochii, se lăsă în voia lui Iain.
Nu-și mai reveni decât în timp ce Iain o culca în mijlocul patului. O dorea tot trupul, și parcă-i luase foc spatele. Graham intră grăbit cu un castron plin de apă, urmat de Gelfrid, care aducea un vraf de ștergere.
— Dă-te la o parte, Iain, îi ordonă Graham. Lasă-mă pe mine.
— A căzut rău biata fată, nu? remarcă Gelfrid. De obicei e așa de împiedicata?
— Nu, răspunse Judith.
Gelfrid zâmbi. Iain nu vroia să se despartă de soția lui.
— Am eu grijă de ea, îi spuse el lui Graham. E a mea, fir-ar să fie!
Judith își privi soțul. Părea furios. O ținea de brațe dureros de strâns.
— Nu-s grav rănită, anunță ea, sperând să aibă dreptate. Iain, te rog, lasă-mi brațele în pace. Am destule vânătăi.
Iain se supuse, în timp ce Graham puse vasul cu apă pe scrin, iar Gelfrid umezea un ștergar. Fără o vorbă, Iain îi șterse sângele de pe față. Tăietura era adâncă, dar nu părea să aibă nevoie de cusături.
— Mare minune că n-a orbit, remarcă Gelfrid. Putea să-și piardă ochiul, zău că da.
— Acum mi-e mai bine, încercă Judith să-l calmeze pe Iain, când văzu expresia înfiorătoare care-i apăruse în ochi. Mi-am mai revenit.
Căuta să-l liniștească. Pe Iain începuse să-l ajungă exasperarea.
— Ai să te simți mai bine după ce-ți pun niște alifie pe răni. Scoate-ți hainele. Vreau să-ți văd spatele.
În același timp, Graham îi puse un ștergar umed și rece pe cucuiul de la tâmplă.
— Ține-ți compresa asta apăsată pe lovitură. O să-ți alunge durerea.
— Îți mulțumesc, Graham. Iain, n-am să-mi scot nici o haină de pe mine.
— Lovitura asta-n cap putea să-i facă de petrecanie, comentă Gelfrid. Mare noroc că n-a omorât-o.
— Ba ai să ți le scoți, replică Iain.
— Gelfrid, nu-l mai enerva pe Iain, vrei? Știu că n-o faci cu intenție, dar nu contează ce-ar fi putut să mi se întâmple. N-am nimic, serios.
— Sigur că n-ai nimic, încuviință Gelfrid. Mai bine să fim atenți la ea. S-ar putea să rămână

amețită, vreo zi, două.

— Gelfrid, te rog! gemu Judith. Și să știți că nu-mi scot hainele, repetă ea.

— Ba ți le scoți.

Îi făcu semn lui Iain să se apropie. Gelfrid îl urmă.

— Iain, avem... vizitatori.

Pentru prima dată, Iain reuși să zâmbească. Sfiala ei era înviorătoare. Da, avea să-și revină.

— Noi nu suntem vizitatori, îi reaminti Graham. Locuim aici, mai știi?

— Da, desigur, dar...

— Vezi mai mult decât una, Judith? Întrebă Gelfrid. Îl mai ții minte pe Lewis, Graham? El vedea câte două din fiecare, înainte să dea în primire.

— Pentru numele lui... începu Judith.

— Vino cu mine, Gelfrid. Fătuca o să ia foc, de tare ce roșește. Nu-și scoate hainele până nu plecăm.

Judith așteptă ca ușa să se închidă în urma celor doi bătrâni, înainte de a se întoarce iar spre Iain.

— Nu pot să cred că ai vrut să-mi scot hainele de față cu Graham și Gelfrid. Și-acum, ce faci?

— Ți le scot eu, răspunse el cu răbdare.

O dezbracă până la cămașă și se aplecă peste ea, pipăindu-i vânătaia din mijlocul spatelui, înainte ca Judith să poată cere să se oprească.

— La spate n-ai nimic, o anunță el. Piatra nu ți-a rănit pielea.

Se aplecă și o sărută pe umăr.

— Cred că Frances Catherine te așteaptă jos. Îi spun lui Patrick s-o aducă aici.

— Iain, acum mi-am revenit pe de-a-ntregul. N-am nevoie să...

— Nu mă contrazice.

Încleștarea fălcilor lui și tonul pe care-i vorbise o preveniră că n-avea nici un rost să-l contrazică.

Frances Catherine sosi peste câteva momente. În timp ce stăteau de vorbă, apărură iar Gelfrid și Graham, cu cina. Judith nu era obișnuită cu asemenea răsfățuri, dar nici n-o deranjau. Apoi veni și Isabelle, să se intereseze cum se mai simțea, Judith era epuizată de atâtea vizite.

Iain le ceru tuturor să plece, iar peste câteva momente Judith adormi.

Judith nu fu gata să iasă din cameră decât a doua zi, după prânz. Iain o aștepta în sala cea mare, cu Graham. La vederea ei, zâmbiră amândoi.

Apoi intră Brodick, atrăgându-i atenția. Făcu o plecăciune în fața ei.

— Te așteaptă, Iain, anunță el. Judith, puteai să-ți pierzi ochiul. Mare noroc ai avut.

— A avut, dară, confirmă Gelfrid. Eu tot nu înțeleg de ce boierul nostru vrea să le vorbească femeilor.

Așteptă o explicație, desigur, dar Judith n-avea de gând să i-o dea. Îi zâmbi bătrânului, apoi se întoarse spre soțul ei. Acesta o luă de mână și porni cu ea spre ușă.

— Iain, ai încredere în mine, nu-i așa? îl întrebă ea.

— Da, răspunse Iain, cam nedumerit. De ce mă întrebi asta tocmai acum.

— Fiindcă e o situație... specială, și vreau să fiu sigură că ai destulă încredere în mine ca să nu te amesteci.

— O să discutăm diseară, replică el.

— A, până atunci, sper să se rezolve.

Iain îi deschise ușa, apoi o urmă afară. Judith începu să coboare treptele.

În fața fortului se adunase toate femeile din clan, cu copiii lor lângă ele. Era o mulțime atât de mare, încât Judith nu putea să numere capetele ce umpleau curtea și împrejurimile.

Iain o opri, cuprinzând-o de umeri, apoi începu să vorbească adunării.

Judith nu dădea nici o atenție cuvintelor soțului ei. Își pierduse orice speranță de a-l mai găsi pe băiatul care o lovise, în marea aceea de oameni, dar era hotărâtă să încerce. O văzu pe Frances Catherine

și se bucură să vadă că Isabelle stătea lângă prietena ei.

Iain se opri.

— Vorbește mai departe, îi șopti ea

— Am terminat.

— Iain, te rog. Încă nu l-am găsit. Și nu te mai uita așa la mine. Vor crede că-s o neroadă.

— Eu cred deja că ești o neroadă, mormăi el.

Judith îl înghionti în coastă, pentru a-l face să coopereze.

Tocmai era gata să se lase păgubașă, când privirea îi fu atrasa de una dintre moașe – cea numită Helen. Era speriată, și părea gata să-i vină rău.

Judith stăruia cu privirea asupra ei, în timp ce se întreba de ce o tulbura așa vestea căsătoriei sale cu Iain. Sub ochii ei, Helen se întoarse pe jumătate, privind în jos, undeva înapoi. Abia atunci, Judith văzu băiatul. Încerca să se ascundă după fustele maică-sii.

În înghionti din nou pe Iain.

— Acum poți să te oprești.

Iain nu se lăsă mult rugat. Clanul, însă, avu nevoie de câteva momente ca să-și dea seama că isprăvisese, și abia atunci oameni izbucniră în urale. Ostașii care stăteau de strajă în jurul fortului se apropiară sa-și felicite boierul.

— Aceasta-i cea mai lungă cuvântare pe care te-am auzit s-o ții vreodată, remarcă unul dintre ei.

— E singura pe care-ai auzit-o de la el, preciză Patrick.

Judith nu le dădea nici o atenție. Vroia să-l prindă pe băiat înainte ca Helen să-l ducă de-acolo.

Moașa îl luase de mână. Cu cât se apropia mai mult, cu atât Judith vedea cum arăta mai speriată.

Era limpede că fiul îi mărturisise fapta. Judith își continuă drumul, până în fața lor.

— Bună ziua, Helen, o salută ea.

— Noi tocmai... tocmai voiam să vorbim cu boierul... se bâlbâi femeia. Și pe urmă am primit de veste să... să ne-adunăm în curte, și...

Vocea i se frânse, cu un suspin. Judith nu voia ca femeile din jur să afle despre ce era vorba.

— Helen, începu ea în șoptă, am de discutat ceva important cu fiul tău. Pot să-l iau cu mine câteva clipe?

Ochii moașei se umplură de lacrimi.

— Andrew și cu mine tocmai voiam să-i spunem boierului...

Judith o întrerupse, clătinând din cap.

— Problema asta ne privește numai pe fiul tău și pe mine. Nu trebuie să-l amestecați pe Boierul Iain. Soțul meu eu un om foarte ocupat, Helen. Dacă vreți să vorbiți cu el despre niște pietre, atunci cred c-ar fi mai bine să rămână între noi trei.

În sfârșit, Helen înțelese. Fu atât de ușurată, încâ păru gata să cadă de pe picioare. Dădu din cap cu vigoare.

— Să aștept aici?

— Mai bine du-te înapoi acasă. Am să-l trimit pe Andrew imediat ce terminăm de vorbit.

Helen își înghiți lacrimile.

— Mulțumesc, șopti ea.

Predica nu dură mult. Andrew avea asemenea remușcări, și-i era așa de frică, încât până la urmă Judith ajunse să-l consoleze. Abia împlinise șapte ani. Era înalt și voinic pentru vârsta lui, dar tot un băiețuș era.

Acum îi cerea iertare, plângând. Nu voise s-o lovească, spunea. Ba, tot ce își dorise era s-o sperie și să plece înapoi în Anglia.

Judith era gata să-i ceară iertare pentru că nu plecase din Highlands, când aflase motivul.

— Ai făcut-o pe mămica mea să plângă.

Nu știa cu ce o făcuse pe Helen să plângă, iar Andrew vorbea cam fără șir, așa că Judith se hotărâ s-o întrebe pe moașă ce se întâmplase.

— Tatăl tău ce zice de felul cum te-ai purtat? Întrebă ea.

— Tăticul meu a murit vara trecută, îi răspunse Andrew. Acum eu am grijă de mămica.

Lui Judith i se strânse inima.

— Andrew, mi-ai dat cuvântul tău că n-ai să mai faci nici o poznă, și te cred. Cu asta, am terminat.

— Dar trebuie să-i spun boierului că-mi pare rău.

Judith găsi că aceasta era o atitudine foarte nobilă și curajoasă din partea unui copil.

— Și ți-e frică să vorbești cu boierul?

Andrew dădu din cap.

— Vrei să-i spun eu din partea ta?

Băiatul își ascunse fața la umărul ei.

— Îi spui acum? șopti el.

— În regulă. O să ne ducem la el, și...

— A venit el la noi, șopti Andrew, cu glasul tremurându-i de frică.

Întorcându-se, Judith își văzu soțul stând drept în spatele ei, rezemat de un copac, cu brațele încrucișate pe piept.

Andrew își lăsase capul în piept. Pesemne că Iain arăta ca un uriaș în ochii lui. Judith îi zâmbi soțului ei, apoi strânse băiatul de mână.

— Boierul tău așteaptă să audă ce ai să-i spui, îl instrui ea.

Andrew ridică pe furiș privirea. Era înfricoșat. Pistruii care-i acoperea fața se albiseră aproape complet, iar ochii căprui îi erau plini de lacrimi.

— Eu am dat cu pietre, izbucni el. N-am vrut s-o lovesc pe doamna domniei voastre, doar s-o sperii, ca să plece acasă. Că atunci, mămica n-o să mai plângă.

După aceste cuvinte, își lăsă iar capul în piept.

— Vă rog să mă iertați, adăugă el, într-un mormăit.

Mult timp, Iain nu spuse nimic. Apoi se desprinse încet de copac și veni în fața lui Andrew.

— Nu picioarelor tale le ceri iertare, anunță el. Mie îmi ceri.

Băiatul ridică iar privirea. Strânse și mai tare mâna lui Judith.

— Îmi cer iertare că am lovit-o pe doamna domniei voastre.

Iain dădu din cap. Își împreună mâinile la spate, privindu-l lung pe Andrew. Apoi îi porunci:

— Ai să vii tu cu mine. Judith, tu așteaptă aici.

Nu-i lăsă timp să-l contrazică. Porni pe cărare, iar Andrew dădu drum mâinii lui Judith și o luase la goană după boier.

Lipsiră, mult mult timp. La întoarcere, Iain continua să-și țină mâinile la spate, iar Andrew mergea pe lângă el. Când văzu cum îl imita copilul pe boier, Judith zâmbi. Si el își ținea mâinile la spate, și păsea la fel de arrogant ca Iain. Turuia într-una, iar din când în când Iain dădea din cap.

Când o văzu pe Judith, Iain îi spuse ceva lui Andrew, iar băiatul încuviință și se îndepărtă în fugă.

— Unde l-ai trimis? întrebă ea.

— La grajduri, răspunse Iain. O să-l ajute pe grăjdarul șef.

— Ca pedeapsă? Iain, nu crezi că...

— O să discutăm diseară, o întrerupse el.

Judith dădu din cap.

— Cum dorești.

— Și mai doresc să te întorci la fort. În după-amiaza asta te vei odihni.

— Da, Iain.

— Vorbesc serios, Judith.

Își dădu seama că se aștepta să-l contrazică și, de vreme ce ea n-o făcu, presupunând că n-avea de gând să-l asculte. Judith încercă să nu rădă. Soțul ei începea s-o înțeleagă.

Se ținu de cuvânt. Mai întâi o primi pe Frances Catherine într-o vizită, apoi se urcă în camera ei. Se gândea la apropiata naștere și bănuia că în sfârșit găsisese o soluție. Probabil că mama lui Andrew devenise mai binevoitoare față de ea, iar dacă o lua cu binișorul, îi putea obține cooperarea fără să fie nevoie s-o implice și pe Agnes.

Când avea să afle, Frances Catherine urma să facă o criză. Trebuia s-o convingă că Helen avea s-

o ajute, nu s-o încurce.

Adormi rugându-se să se întâmple așa.

CAPITOLUL 12

Judith dormi toată noaptea. Când se trezi, Iain părăsise deja camera. Își aminti că trebuia să se grăbească pentru a-și începe treburile de peste zi. Văzându-și traistele îngrămădite în colțul odăii, presupuse că Iain le adusese de-acasă de la Frances Catherine.

După ce-și puse lucrurile în scrinul cel mic și făcu ordine în cameră, Judith coborâ la parter.

Gelfrid stătea cu Duncan la masă, luându-și micul dejun. Amândoi vrură să se ridice la apariția ei, dar le făcu semn să se așeze.

— Nu mănânci cu noi, fetică? O pofti Gelfrid.

— Voi lua cu mine doar mărul ăsta, mulțumesc. Am o treabă însemnată.

— Îți stă foarte bine în pledul nostru, mormăi Duncan, încrunțat, ca și cum ar fi fost un chin pentru el s-o laude.

Judith nu râse – zâmbi numai. Duncan semăna foarte mult cu Gelfrid. Era bățaios pe dinafară, dar avea o inimă bună.

— L-ai văzut pe Graham în dimineața asta? Întrebă ea.

— S-a dus la vânătoare, cu Patrick și alții câțiva, îi explică Gelfrid. Ar trebui să se întoarcă la vreme pentru masa de amiază. În zori au plecat.

— E și Iain cu ei?

— E cu oamenii lui care au luat-o în partea opusă, îi răspunse Duncan, ca să le spună vreo două vorbe Macphersonilor.. Ei sunt vecinii noștrii de la apus.

Judith îi simți șovăiala în glas.

— Nu cred că-ș vreo două vorbe, Duncan. Suntem vrăjmași și cu Macphersonii?

Bătrânul dădu din cap.

— N-ai de ce să-ți faci griji. E doar o vrăjmășie, ca să se afle-n treabă. Boierul Macpherson e-așa de nepriceput, că nici nu merită osteneala. N-o să fie nici o vărsare de sânge.

— Ești sigur, Duncan?

— Cum te văd și cum mă vezi, insistă bătrânul. Nu-i nici o primejdie.

— Dară, pentru Iain e mai mult o pacoste decât o distracție, întări și Gelfrid.

— Bărbatu-tău o să se întoarcă până la căderea nopții, adăugă Duncan.

— Vă mulțumesc că mi-ați spus, le răspunse Judith.

Făcu o reverență, apoi se întoarse spre ușă și ieși grăbită.

Ajunse la jumătatea pantei, când își dădu seama că nu știa unde locuia Helen. N-avea de gând să-i ceară lui Frances Catherine îndrumări. Prietena ei i-ar fi cerut explicații, iar Judith era hotărâtă mai întâi cu Helen, înainte de a aduce vorba cu Frances Catherine.

Coti spre casa Isabellei, convinsă că aceasta putea să-i arate drumul. Când îl văzu pe Părintele Laggan urcând panta, îi făcu un semn cu mâna și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— L-ai băgat pe Melin în pământ? Întrebă ea. Preotul zâmbi.

— Băgat. Iar acum am venit să-l binecuvânteț pe fiul Isabellei cum se cuvine.

— Tot timpul ești așa grăbit, părinte?

— La drept vorbind, de obicei așa sunt.

Luând mâna lui Judith într-ale sale, adăugă:

— Arăți ca o fată măritată de curând. Iain se poartă frumos cu tine, nu-i așa?

— Da, părinte. Nu vrei să iei cina cu noi diseară?

— Mi-ar face mare plăcere. Iar tu ai timp să vii acum cu mine ca să-i zici bună ziua Isabellei?

— Desigur. Dar mai întâi aș dori să vorbesc cu una dintre moașe, îi explică Judith. Știi, întâmplător, unde locuiește Helen?

Preotul dădu din cap, apoi fu atât de binevoitor încât s-o conducă pe Judith până acolo. Bătu chiar și în ușă, în locul ei.

Văzând cât de îngrijorată era, Judith se grăbi s-o liniștească.

— Bună ziua, Helen, începu ea. Părintele Laggan a fost atât de bun încât să-mi arate unde stai. Tocmai se ducea să-l binecuvântețe pe fiul Isabellei, adăugă ea. Iar eu vroiam să discut cu tine o

chestiune personală... dacă ai timp. Dacă nu, pot reveni mai târziu.

Helen se retrase din dreptul ușii, invitându-și cuviincios oaspeții înăuntru.

În aer se simțea o aromă de pâine proaspăt coaptă. Părintele Laggan îi făcu semn lui Judith să intre prima, apoi o urmă.

În casă era curat lună. Perdelele străluceau, iar stinghiile păreau unse cu untură de găscă.

Judith se așeză la masă, dar preotul se duse la vatră, unde se aplecă peste ceaunul de tuci agățat deasupra focului.

— Ce-avem noi aici? întrebă el.

— Fiertură de oaie, răspunse în șoaptă Helen, frământându-și soțul.

— Gata de gustat, Helen? se interesă Părintele Laggan.

Aluzia nu era deloc subtilă. Gândul de a-l ospăta pe preot o ajută pe Helen să se mai liniștească. Îl pofti la masă. Pofta de mâncare a Păeintelui Laggan o surprinse pe Judith. Era slab ca o prăjină, dar se îndopa cât doi oameni în toată firea.

După ce-și termină masa, preotul mulțumi pentru ospitalitate, apoi porni spre casa Isabellei. Judith așteptă să închidă casa în urma lui, după care o chemă pe Helen să se așeze și ea la masă.

— Vreau să-ți mulțumesc din nou... începu Helen.

Judith o întrerupse.

— N-am venit aici ca să-ți aud scuzele. Problema aia s-a rezolvat, iar Andrew și-a primit lecția.

— De când s-a prăpădit tată-său, băiatul a devenit... ca un scai. Socoate că trebuie negreșit să-mi stea tot timpul alături și să mă apere.

— Poate se teme, în sinea lui, să nu mori și tu, lăsându-l singur pe lume.

Helen dădu din cap.

— Doar noi doi am mai rămas. Îi e foarte greu.

— N-aveți nici un unchi sau văr care să...

Se întrerupse, când Helen clătină din cap.

— Suntem singuri de tot pe lume, Lady Judith.

— Ba nu sânteți, o contrazise Judith. Faceți parte din clanul ăsta. Fiul tău va crește, devenind un războinic Maitland. Dacă n-are nici un unchi sau văr care să-l îndrume, ar trebui să-i spun lui Iain. Helen, știi cât de important e ca un copil să se scotească un om însemnat.

Îi zâmbi moașei, înainte de a adăuga.

— Ba bine că nu, fu Helen de acord. Mi-e foarte grea viața aici. Eu sunt din familia MacDougall. Am opt surori și doi frați, adăugă ea, dând din cap. Nici nu mai e nevoie să spun că mereu aveam pe cineva cu care să stai de vorbă. Acum, e astfel. Femeile muncesc din zori și până-n asfințit. Și duminicile, tot așa. Și totuși, descopăr că le pizmuiesc. Au bărbați cărora să le poarte de grijă.

— Îți place indeletnicirile de moașă?

— Nu, răspunse Helen repede și cu tărie. Am ajutat deja la douăzeci de nașteri. Și m-am gândit, după moartea lui Horald, că priceperea mea s-ar putea să mă ajute... să-mi aflu un loc. Dar după cearta iscată din pricina Isabellei, am hotărât să caut altă cale de a...

Judith n-o lăsă să termine.

— Helen, tu chiar crezi că trebuie ca femeile să sufere atât de cumplit la naștere pentru ca Dumnezeu să fie mulțumit..

— Biserica...

— Eu te întreb ce crezi tu, nu ce spune biserica, o întrerupse Judith.

— Orice naștere e cu dureri, dar nu cred că Dumnezeu ar învinui-o pe fiecare femeie pentru păcatele Evei.

— Ne-am abătut de la subiect, remarcă Judith. Aș dori să vorbesc cu tine despre prietena mea Frances Catherine, și să-ti cer ajutorul.

— Ce vrei să fac?

Judith îi explică.

— Va trebui s-o convingem că nu obișnuiești să fii crudă cu lăuzele, încheie ea. Și s-avem grijă ca Agnes să nu se amestece.

— O să-ncerce, afirmă Helen. Nu-ți folosește la nimic să vorbești cu ea. Agnes le știe numai pe ale ei. Și e furioasă pe tine și pentru că i-ai furat fică-sii bărbatul.

Judith clătină din cap.

— Iain nu s-ar fi însurat cu Cecilia. Iar Frances Catherine mi-a spus că nici n-avea de gând să-i ceară mâna.

Helen ridică din umeri.

— Agnes răspândește zvonuri, șopti ea. Spune că a trebuit să se însoare cu tine ca să-ți apere onoarea.

Ochii lui Judith se măriră.

— Vrei să zici că spune despre Iain și mine că... am...

Nu mai putu continua. Helen confirmă.

— O spune, nici pomeneală. Face aluzii că ai fi grea cu un copil. Dacă boierul nostru prinde de veste despre bârfele ei. Dumnezeu s-o păzească!

— Sper să nu afle, replică Judith. S-ar supăra.

Înainte de a pleca, află de la Helen că era prima persoană care-i călcase pragul în ultimele trei luni și mai bine. Imediat, Judith se așeză la loc.

Mai stătura de vorbă încă o oră.

— Mi-a făcut plăcere conversația cu tine, Helen, spuse ea în sfârșit. În seara asta voi vorbi cu Frances Catherine, și ți-aș fi recunoscătoare dacă mâine vei trece pe la ea. Împreună, sunt sigură că-i putem alunga orice griji.

Din ușă, se mai întoarse o dată spre Helen.

— Știi că femeile fac cu rândul ca să pregătească pentru Iain și cei doi bătrâni care locuiesc la fost?

— Da, răspunse Helen. Așa s-a făcut dintotdeauna. M-am oferit și eu să le ajut, însă chiar atunci s-a îmbolnăvit Harold, și n-am mai avut vreme.

— Femeilor le e greu?

— O, Doamne, da! Mai ales iarna. Sunt șapte femei, câte una pentru fiecare zi a săptămânii.

— Dar ție-ți place să gătești, îi reaminti Judith,

— Într-adevăr.

— De unde iei mâncarea pe care o prepari.

— De la ostași. Iar unele femei îmi dau ce le mai rămâne și lor.

Judith se încruntă. Helen părea să trăiască din mila oamenilor.

— Eu nu știu să gătesc, spuse ea.

— Ești nevasta boierului. N-ai nevoie să știi bucătărie.

— Andrew are nevoie de îndrumări de la un bărbat, ca și de la o femeie, nu?

— Așa e, încuviință Helen, întrebându-se de ce sărea Judith astfel de la un subiect la altul.

— Iat ție îți place să gătești... Da, asta-i răspunsul. Atunci, s-a aranjat, Helen.

— Ce s-a aranjat?

— Vei deveni îngrijitoare la fort. Poți să le îndrumi pe femeile de la bucătărie și pe fetele care servesc la masă la fort, iar el va sta mult în compania lui Graham, ca și a lui Iain, desigur, deși nu tot atât de des. Bătrânii au nevoie de cineva care să-i cocoloșească, și pare-mi-se că și tu ai nevoie să mai cocoloșești și pe cineva în afară de Andrew.

— Ai face asta pentru mine?

— N-ai înțeles, replică Judith. Am mult mai multă nevoie de tine decât ai tu de noi. Ai să te gândești la propunerea asta?

— E o cinste cum în veci n-aș fi nădăjduit! izbucni Helen.

Judith plecă din casa ei în culmea buneii dispoziții. Seara, la cină, le explică bătrânilor ce hotărâse. Se așteptă ca Gelfrid să cam bombăne, căci bătrânii nu puteau suferi schimbările, dar acesta nu avea nimic de comentat.

În toiul discuției, își făcu apariția și Iain. Se așeză în capul mesei, salutându-i pe Graham și Gelfrid, apoi o trase pe Judith spre el, ca să-i dea o sărutare scurtă și apăsată.

Graham îi explică despre decizia lui Judith. La sfârșit, Iain nu făcu decât să dea din cap, fără o vorbă.

— Ce părere ai? îl întrebă ea.

După ce bău îndelung din portirul de apă pe care Judith i-l pusese în față, Iain răspunse doar atât:

— Nu am nici o obiecție.

— Cred că ar fi o schimbare spre bine, afirmă Graham. Nu va mai trebui să îndurăm cinele lui Millie. Doamne am ajuns să urâsc serile de Miercuri!

— Helen e o bucătăreasă bună? vru să știe Gelfrid.

— De toată minunea, răspunse Judith, întorcându-se apoi spre Graham. Aș dori să mai fac una, dar voi avea nevoie de ajutorul vostru... și de a lui Iain.

Graham se încruntă.

— Trebuie să adunăm sfatul?

— NU. Sunt sigură că o veți considera o schimbare mărunță, nevrednică de atenția sfatului.

— Și la ce schimbare te gândești? se interesă Gelfrid.

Judith trase aer în piept.

— Vreau duminici.

Chiar atunci, în sală intră Patrick.

— N-ar strica să-i faci pe plac, Iain! interveni el.

— Cum adică, vrea duminici? îl întrebă Gelfrid pe Graham.

— Cred că n-am auzit bine, răspunse celălalt bătrân. Poate c-a spus...

Gelfrid îl întrerupse.

— Dacă fătuca asta ar învăța să lege cuvintele la fel ca noi, am înțelege-o mai bine.

Duncan apăru și el, urmat de Vincent și Owen. Judith se aplecă spre Iain.

— Aveți adunare în seara asta?

Iain dădu din cap.

— Da, dar n-o să începem decât după ce ne explici ce vrea să însemne cererea asta ciudată cu duminicile.

Judith clătină din cap

Iain arcui o sprânceană.

Aplecându-se spre el, Judith ajunse mai-mai să cadă de pe scan.

— Nu vreau să discut despre asta de față cu întregul sfat, șopti ea.

— De ce?

— Fiindcă e o chestiune privată, pe care mai întâi trebuie să primești s-o susții.

— Graham și Gelfrid au auzit când ai...

Judith îl întrerupse.

— Ei fac parte din familie de-acum, Iain. Sigur că trebuie să discutăm și cu ei.

— Ai auzit Graham? mugi Gelfrid. Zice că facem parte din familia ei!

Judith îl privi nemulțumită pentru că le ascultase șușotelile, iar Gelfrid zâmbi.

Se întoarse din nou spre Iain

— Îți explic totul sus, în cameră, dacă poți lipsi de-aici câteva momente.

Lui Iain îi venea să râdă. Părea foarte îngrijorată, și avea obraji cam îmbujorați. Oare voia să discute cu el vreo chestiune mai rușinoasă? Oftă. Știa că, dacă o însotea sus, nu mai aveau timp de vorbă. Ar fi răsturnat-o direct în pat, iar prețul plăcerii de a face dragoste cu soția lui ar fi fost absența de la întrunire.

Bătrânii își ocupară locurile la masă. Un războinic tânăr, pe care Judith nu-l mai văzuse până atunci, aduse un ulcior de vin și le umpluse cupele. Când vru s-o ia pe a lui Iain, acesta făcu un gest de refuz.

— Ce-i asta? protestă Owen. Trebuie să închini în cinstea propriei tale căsătorii, fiule. Asta-i prima noastră întâlnire cu tine, om însurat, ca să ne sfătuiști.

— De să vă sfătuiască? întrebă pe negândite Judith.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

- Ce întrebare ma e și asta? se miră Owen.
- E boier, îi reaminti Vincetnt lui Judith. Datoria lui este să ne sfătuiască.
- Aici toate sunt cu susu-n jos, remarcă Judith, dând din cap.
- Ce vrei să spui cu asta, fătucă? se interesă Graham.
- Așa a fost dintotdeauna, adăugă și Gelfrid.

Ceilalți bătrâni dădură și ei din capete, a încuviințare. Judith observă că scutierul, la îndemnul lui Owen, turna acum vin roși în pocalul lui Iain. Dar voia să-i pună lui Gelfrid altă întrebare, așa că nu luă în seamă faptul că soțul ei bea un gât, două.

— Gelfrid, te rog să nu mă consideri insolentă pentru că am întrebat asta, începu ea. Dar mă gândeam dacă nu cumva aveți năravuri așa de înrădăcinate, încât nici nu v-ați mai putea gândi la vreo schimbare, fie și în folosul întregului clan.

Gelfrid își frecă bărbia, îngândurat, apoi ridică din umeri.

— Locuiesc în casă cu o englezoaică, declară el. Și găsesc că asta este, într-adevăr o schimbare. Se pare că n-am năravuri chiar așa de greu de urnit, Judith.

Fu bucuroasă să-l audă, iar Iain înțelese asta când simți strâmoarea mâinii ei slăbind.

— Haideți să închinăm acum, propuse Graham, după care nevasta boierului ne va spune de ce vrea duminici.

— Ai auzit, Owen? îi șopti sonor Graham prietenului său. Fătuca noastră vrea duminici.

— Păi una ca asta nu se poate, nu-i așa? remarcă Vincent. Nimeni nu poate avea o zi care să fie numai a lui. Ziua-i a tuturor.

- Ce idee sucită, mormăi Duncan.
- E englezoaică, le aminti Vincent celorlalți.
- Vrei să spui că-i înapoiată? întrebă Owen.
- Nu-i înapoiată! îi luă apărarea Gelfrid.

Discuția scăpă din mână. Iain încercă să nu zâmbească. Judith se străduia să nu se enerveze. Îi zâmbi lui Gelfrid pentru c-o apăraseră, mulțumită că cel puțin își dădea seama că nu era complet înapoiată.

Dar Gelfrid îi făcu praf buna părere despre el, când adăugă.

— E doar illogică. Cred că n-are ce face. Tu ce zici, Owen?

Judith se încruntă la Iain, care-i făcu cu ochiul.

— Ei, ei! se repezi Graham, atrăgându-le tuturor atenția.

Se ridică, înălță sus cupa și închină pentru mire și mireasă.

Toți, inclusiv Iain, își goliră pocalele. Scutierul se grăbi imediat să le mai toarne vin.

Judith își împinse scaunul de la masă, aproape fără să-și dea seama ce făcea, în urma unui obicei instinctiv, vechi de ani de zile.

Iain observă. Mai observă că, la fiecare sorbitură pe care o lua din portir, Judith se retrăgea și mai mult.

Soția lui îl privea pe Graham, care acum îi ura bun venit oficial în sânul clanului..

Chiar atunci, în sală intră Frances Catherine, agățată de brațul puternic a lui Alex. Patrick păru surprins și iritat să-și vadă soția acolo.

— Voiam să iau aer și să-mi vizitez prietena, anuntă ea. Locuiește aici, Patrick așa că nu te mai încrunta. Iar Alex a avut grijă să nu cad.

— Voiam s-o aduc cu calul, dar...

— N-a știut cum să mă ridice în șa, explică Frances Catherine, bătându-se ușor pe abdomen, cu un zâmbet spre soțul ei.

— Vino și stai aici cu noi, o chemă Judith. Graham, tocmai a terminat o cuvântare frumoasă, prin care mi-a urat bun-venit în familie.

Prietena ei dădu din cap, apoi îl privi pe Alex.

— Vezi? Ți-am spus eu că nu e nici un sfat al bătrânilor. Altfel, Judith n-ar fi aici.

Dar nu apucă să primească răspunsul, căci Gelfrid îi atrase atenția, întrebând-o iar de ce voia duminici.

— Ce Dumnezeu faci în colțul ăla, Judith? se interesă Graham, observând dintr-o dată cât se

îndepărtase de masă.

— Și-a târât scaunul până acolo, răspunse Owen.

Judith simți că roșea. Trase adânc aer în piept și se ridică.

— Duminicile ar trebui să fie zile de odihnă, anunță ea. Așa spune Biserica. În Anglia, ținem seamă de regula asta.

— Și noi, răspunse Graham. Ne odihnim duminica, nu-i așa Gelfrid?

— Ne odihnim dară.

— Toți bărbații se odihnesc, adăugă Frances Catherine.

O privea pe Judith.

— La asta te-ai referit, nu?

Judith dădu din cap.

— Am observat că femeile nu au nici o zi de odihnă. Pentru ele, duminica e o zi ca oricare alta.

— Te gândești să ne critici femeile? întrebă Duncan.

— Nu, pe bărbați îi critic.

Iain se rezemă de spătar, zâmbind. Judith îl prevenise că voia să facă unele schimbări, și presupuse că aceasta era una dintre ele. La naiba, chiar el îi sugerase să schimbe tot ce nu-i plăcea.

— Vrei să le poruncim femeilor să nu mai muncească duminica? întrebă Graham.

— Nu, în nici un caz. Dacă le porunciți, tot o îndatorire se cheamă că este.

— Și consideri că ne-am purtat urât cu femeile noastre? se interesă Duncan.

Judith clătină iar din cap.

— A, nu. Ca niște războinici aleși ce sunteți, vă întrețineți bine femeile. Le prețuiți și le apărați. În schimb, ele vă îngrijesc casele și se ocupa de nevoile voastre.

— Păi asta-nseamnă căsnicie, remarcă Graham.

— Va să zică, despre căsnicie e vorba aici? întrebă Owen, încercând să înțeleagă.

Gelfrid clătină din cap.

— Pietrele au făcut-o, mormăi el. I-au zdruncinat mintea. Una era să-i scoată ochiul.

Lui Judith îi venea să urle de frustrare. N-o făcu, desigur, încercând din nou să folosească rațiunea pentru a-i ajuta să înțeleagă. Se întoarse spre Iain.

— Când au femeile voastre timp să se distreze? întrebă ea. Clanul nu se duce niciodată la festivaluri, nu-i așa?

Apoi îl privi pe Graham.

— Are vreuna dintre femei cal? Ați văzut-o pe vreuna la vânătoare?

Nu-i dădu timp să răspundă.

— V-aș cere numai să lăsați duminicile pentru distracții. Asta-i tot ce voiam să spun.

Și se așeză la loc. Era hotărâtă de-acum încolo să-și țină gura, pentru a le lăsa vreme de gândire.

— Cred că e timpul să deschidem sfatul, anunță Duncan. Dacă femeile pleacă, putem începe.

Judith sări în picioare.

— Femeile nu fac parte din clan, căci astfel, li s-ar îngădui să-și aducă cererile în fața sfatului.

— Ei, Judith, nu-i tocmai așa. Doar cu câteva luni în urmă am primit-o pe Frances Catherine în fața noastră.

— Da, așa e, anunță Frances Catherine. Le-am spus de ce voiam să te chem.

— Hai să lăsăm asta deocamdată și să închinăm din nou, propuse Vincent. Iain n-ar strica să stai de vorbă cu femeia ta despre ideile ei ciudate. Dacă-o lăsăm pe-a ei, o să ne pună să ascultăm numai de neveste.

Umerii lui se prăbușiră. N-avea să obțină sprijinul sfatului, la urma urmei.

Iain îi atrase atenția. Clătinând din cap spre Vincent.

— N-o pot contrazice, anunță el, pentru că sunt de acord cu ce vă zice.

Judith fu atât de mulțumită, încât îi venea să alerge la el. În schimb, se așeză la loc – căci Iain luase cupa în mână și sorbea din nou.

— Ce vorbești, Iain? se miră Graham.

— Când a venit la noi, Judith era o străină. Felul nostru de viață era nou pentru ea, așa că a putut

să observe lucruri pe care noi nu le băgam în seamă. Nu văd de ce n-am primi ca femeile noastre să se odihnească duminică.

Bătrânii dădură din capete. Graham îi ceru boierului să vorbească mai deslușit.

— Ne povățuiești să le poruncim femeilor să-și ia liberă ziua de duminică?

— Nu, răspunse Iain. Cum a spus și Judith, o poruncă devine o datorie. Le-o vom propune, Graham, și le vom încuraja. Înțelegeți diferența?

Graham zâmbi, apoi se întoarse spre Judith.

— Acum vezi de ce a ajuns boier? Ne dă sfaturi foarte înțelepte.

În mintea lui Judith totul continua să fie cu susu-n jos, dar era prea fericită că soțul ei îi ținea partea ca să mai aducă vreo obiecție.

— Iar voi poate înțelegeți de ce m-am măritat cu el, replică ea. Niciodată n-aș fi luat de bărbat un om nerezonabil.

— Până-n cămară s-a târât cu scaunul ăla, șopti sonor Gelfrid. Nu pricep, și pace!

— Judith, îi spuse Iain, le-am poruncit lui Brodick și Gowrie să aștepte afară, până începe sfatul. Vrei să te duci să-i chemi, te rog?

Era o cerere ciudată, ținând seama de faptul că scutierul se afla chiar lângă el. Tânărul războinic părea dornic s-o facă el, dar când deschise gura să se ofere, Iain ridică mâna.

— Mă duc cu plăcere să-i anunț, zise Judith zâmbind, mulțumită de felul cum își formulase Iain ordinul.

Iain o privi plecând. În clipa când ușa se închise în urma ei, se întoarse spre Frances Catherine.

— Am trimis-o pentru că voiam să te întreb ceva, îi explică el încet.

— Da? întrebă Frances Catherine, cam îngrijorată.

Iain îi arătă scaunul pe care Judith îl împinsese până-n colțul săli.

— De ce?

— Din cauza vinului, șopti Frances Catherine.

— Aș dori să înțeleg, și-ți promit că n-am să mă simt jignit, insistă el.

Frances Catherine trase adânc aer în piept.

— Judith s-a retras...

Iain aștepta cu răbdare. Cumnata lui nu-i putea susține privirea. Își plecă ochii spre tăblia mesei.

— ...destul de departe ca să nu poată fi lovită. Așa a făcut dintotdeauna, de când era mică. Mă îndoiesc că-și dă seama... Nu trebuie să te superi.

Nu se așteptase la acest răspuns. Rezemându-se de spătar, Iain căzu pe gânduri.

Câteva clipe domni tăcerea.

— S-a întâmplat și să nu se poată îndepărta la timp? întrebă el la un moment dat.

— O, da, răspunse Frances Catherine. De multe, multe ori.

Ceilalți bătrâni auziseră fiecare cuvânt, desigur. Gelfrid oftă adânc. Graham clătină din cap.

— Și de ce crede că ai lovi-o? se interesă Owen.

— E o chestiune de familie, declară scurt Iain. Dacă Judith vrea să aflați despre trecutul ei, să vă spună.

Glasul îi era aspru, hotărât. Se ridică în picioare.

— Vom ține sfatul mâine, anunță el.

Și, fără a le lăsa timp să-l contrazică, se răsuci pe călcâie și ieși.

Judith stătea în mijlocul curții. Când auzi ușa, se întoarse spre el.

— Încă n-au venit, Iain. Am să-i trimit înăuntru de îndată ce sosesc.

Iain coborâ treptele, înaintând până în fața ei.

— Judith?

— Da?

— Când aveam cinspreze ani, m-am îmbătat ca un porc. Țin minte parc-ar fi fost ieri.

Judith făcu ochii mari. Iain se mai apropie cu încă un pas.

— A fost o lecție dureroasă, adăugă el. Niciodată n-am să uit cum m-am simțit a doua zi.

— Ți s-a făcut rău?

Izbucni în râs.

— Îngrozitor de rău. Graham mi-a dat să beau bere și pe urmă m-a vegheat toată ziua. Era o lecție importantă dar eu eram prea înfumurat ca să-mi dau seama.

— Și ce lecție a fost asta.

— Aceea că un războinic care o dă pe băutură e un nătărău de mai mare rușinea. Vinul îi ia mințile și puterile, făcându-l să devină periculos și pentru sine însuși, și pentru ceilalți.

Judith dădu din cap.

— Ce-i drept. Unii oameni fac chiar și lucruri de care pe urmă nu-și mai amintesc. Bețivii nu sunt vrednici de încredere.

— Iar ține cine ți-a dat lecția asta.? întrebă el cu blândețe.

— Unchiul Tekel. După un timp... vinul i-a încețoșat mintea. Și de-atunci, niciodată n-a mai fost demn de încredere.

— În mine ai încredere?

— O, da!

— Atunci, vino aici.

Își desfăcu brațele. Judith șovăi doar o clipă, apoi se grăbi spre el. Iain o cuprinse strâns.

— Ți-am făgăduit că n-am să mă îmbăt niciodată, Judith, și crede-mă că mă insulti când crezi că mi-aș călca acest legământ.

— N-am vrut să te insult, șopti ea la pieptul lui. Știam că nu ți-ai călca anume cuvântul. Dar sunt și momente, ca acum, când trebuie să bei cu ceilalți, iar dacă ocazia sărbătorească o cere...

— Nu contează ce ocazie, o întrerupse el.

Îi dădu drumul, așteptând să-l privească, apoi o sărută tandru pe gură.

— Bărbate ai să lipsești la sfatul bătrânilor, șopti Judith.

— Într-adevăr.

Și, luând-o de mână, porni cu ea spre ușă. Dar nu coti spre marea sală, ci începu să urce treptele.

— Unde mergem?

— La noi în odaie.

— Dar sfatul...

— O să avem sfatul nostru, numai noi doi.

Nu-l înțelegea. Iain deschise ușa camerei, făcându-i lui Judith cu ochiul, apoi o împinse ușurel înăuntru.

— Despre ce vrei să ne sfătuim?

După ce închise ușa și trase zăvorul, Iain se întoarse din nou către ea.

— Despre plăcere. Scoate-ți hainele, și am să-ți explic în amănunt totul.

Repeziciunea cu care roși îl înștiința că în sfârșit îi înțelesese jocul. Râse, apoi începuse să se dezbrace, privindu-l. Mai avea pe ea numai cămașa albă și ducea mâinile la lanțul de la gât, când văzu chipul lui Iain înnegurându-se.

— S-a întâmplat ceva?

— Ți-am cerut să nu mai porți inelul ăsta, îi reaminti el.

— Mi-ai cerut să nu-l mai pot în pat, la culcare, replică Judith. Și n-am făcut-o niciodată, nu-i așa?

Iain se încruntă și mai tare.

— Și-n timpul zielei de ce-l porți? Te leagă de el ceva deosebit?

— Nu.

— Atunci, de ce naiba-l ții la gât?

Judith nu înțelegea de ce era atât de revoltat.

— Pentru ca Janet și Bridget vin în cameră la curățenie, și nu vroiam să-l găsească vreuna dintre ele și să-nceapă să pună întrebări.

Ridică din umeri.

— A și început să mă deranjeze. Cred c-ar fi mai bine să mă descotorosesc de el.

Era momentul cel mai potrivit să-i spună despre tatăl ei. Puse lanțul și inelul în casetă și închise

capacul. Apoi se întoarse spre el, hotărâtă.

— Mai ții minte ce mi-ai spus în seara dinaintea nunții, că trecutul meu nu are nici o importanță pentru mine.

Iain dădu din cap.

— Și ai vorbit serios?

— Niciodată nu vorbesc astfel decât serios.

— Nu e nevoie să te răstești la mine, șopti ea.

Începu să-și frângă mâinile. Dacă Iain o iubea, adevărul pe care avea să i-l spună nu putea distruge acea iubire... nu?

— Mă iubești?

Iain se desprinsese de ușă, cu o privire atât de furioasă încât părea să arunce flăcări din ochi.

— N-ai să-mi dai porunci.

Acest ordin o descumpăni din nou.

— Sigur că n-am să-ți dau, dar ți-am cerut...

— În casa asta n-o să cânte găina. Fă bine și înțelege de pe-acum.

— Înțeleg, îl asigură ea. Nu vreau să schimb nimic în ceea ce te privește.

Cuvintele ei nu părură să-l îmblânzească.

— Nu-s un nevolnic, și nu voi fi făcut să mă port ca și cum aș fi astfel.

Convorbirea luase o întorsătură ciudată. Iain se enerva văzând cu ochii, Judith îl văzu cum își scoatea o cizmă, apoi și pe cealaltă, dând cu amândouă de podea.

— Te-a necăjit atât de tare întrebarea mea?

— Războinicii nu se necăjesc, numai femeile.

Judith își îndreptă umerii.

— Nu sunt necăjită.

— Ba ești. Îți frângi mâinile.

Încetă pe dată.

— Numai când tu te încrunți.

Iain ridică din umeri.

— Mă... gândeam.

— La ce?

— La flăcările purgatoriului.

Fu nevoită să se așeze. Vorbea fără șir.

— Ce vrea să însemne asta? îl întrebă.

— Patrick mi-a spus că ar îndura până și focurile din purgatoriu, dacă ar fi să-și mulțumească soția.

Apropiindu-se de pat, Judith se așeză lângă el.

— Și? Îl îndemnă, văzând că nu mai continuă.

Iain își scoase și restul de haine, apoi veni spre ea. O ridică în picioare, privind-o lung.

— Și tocmai mi-am dat seama că și eu aș face același lucru pentru tine.

CAPITOLUL 13

Frances Catherine mai avea vreo săptămână până la naștere, dacă socotelile ei erau corecte. Tocmai intrase în sală, ca să stea vreo oră de vorbă cu Judith. Patrick o ajută să se așeze lângă vatră, îi porunci să nu se miște de-acolo până nu rezolvă el o treabă importantă, apoi străbătu sala să li se alăture lui Iain și Brodick.

Judith nu-i băgă în seamă pe bărbați, dar Frances Catherine, da.

— Îți mai aduci aminte ce ți-am vorbit despre răboinicul numit Ramsey, și cât de chipeș este? Ia aruncă-i o privire, șopti ea. Ai să înțelegi despre ce vorbesc.

Curioasă, Judith aruncă o privire pe lângă spătarul scaunului. În clipa următoare, trase adânc aer în piept, aproape rămăsese cu gura căscată. O, Doamne, frumos mai era! Avea un păr castaniu închis, aproape negru, ochi căprui, și un zâmbet hărăzit să le dea femeilor bății de inimă.

— I-ai observat gropița? întrebă Frances Catherine. Domane, Judith, nu-i așa că-i magnific?

Cum să nu-i observe gropița. Era nerușinat de atrăgător. Dar Judith nu voia să recunoască acest lucru față de prietena ei. Se hotărâ ca în schimb s-o tachineze.

— Care dintre ei este Ramsey? întrebă ea, pe un ton nevinovat.

Frances Catherine izbucni în râs. Hohotele ei le atrăsese bărbaților atenția. Ramsey îi zâmbi soției lui Patrick, apoi întoarse privirea spre Judith.

Se uitară lung unul la altul, ea mirându-se cum putea cineva să fie atât de chipeș, iar el întrebându-se cine naiba era acea tânără atât de frumoasă.

Iain se ridică în picioare, privind-o cu o expresie foarte nemulțumită

Judith se întrebă cu cel iritase.

— Vino-aici, Judith! o chemă el, aproape răcnind.

Se încruntă la soțul ei, dându-i de înțeles că nu-i plăcea acel mod de a-i atrage atenția. Fără să-i ia în seamă mesajul nerostit, Iain o chemă cu degetul.

Judith nu se grăbi să se supună. După ce împături cu grijă ciorapul pe care i-l cărpea lui Gelfried, îl puse în coș și se ridică încet în picioare.

— Cred că soțul tău e puțin cam gelos, șopti Frances Catherine.

— Dar e ridicol, răspunse Judith, la fel de încet.

Prietena ei pufni. Stăpânindu-și râsul, Judith porni prin sală, drept prin fața celor trei vizitatori și se opri în dreptul soțului.

— Dorești ceva? îl întrebă.

Iain dădu din cap, apoi o înhăță în brațe. Nelăsându-i timp să se întrebe ce-l apucase, o trase lângă el, aruncându-i brațul de după umeri.

Se comporta teribil de posesiv. Judith își mușcă buza de jos ca să nu izbucnească în râs. Frances Catherine avusese dreptate. Iain era gelos. Nu știa dacă să se simtă jignită sau mulțumită.

Le-o prezentă noilor veniți. Imediat ce formalitățile se încheiară, Judith vru să se întoarcă la Frances Catherine, dar Iain n-o lăsă. Era în continuare încruntat.

— Poți să-ți spun ceva între patru pchi? îi ceru ea.

Drept răspuns Iain o trase după el până în cămară.

— Ce vrei să-mi spui?

— Ramsey e extrem de chipeș.

Nu-i plăcu deloc ce auzea. Judith zâmbi.

— Dar, în fond, și tu ești la fel, bărbate. Totuși, pentru el n-aș trece prin focurile purgatorului, oricât de loial îți este. Nu-l iubesc. Pe tine te iubesc. Mă gândeam că ai vrea să mă auzi spunându-ți. Pentru tine, aș îndura și flăcările din purgatoriu... dar numai pentru tine!

Iain slăbi strânsoarea.

— Sunt un om foarte posesiv, Judith, Ar fi bine să-ți dai seama de asta.

Zâmbetul ei îl umplu de o plăcere nespusă.

— Știam deja cât ești de posesiv, șopti ea. Și încă te mai iubesc.

Iain zâmbi.

— Oamenii mei aşteaptă, spuse el. Mai voiai să-mi spui şi altceva?

ArogaŃa îi reveni. Judith clătină din cap.

— Nu, bărbate.

Şi nu izbucni în răs decât după ce ieşi din fort, cu Frances Catherine.

Nu aruncase vorbe-n vânt. Ar fi gata să treacă prin flăcările purgatoriului ca să-l apere, dar nu-şi imaginase nici un moment că ar trebui vreodată să facă aşa ceva.

Purgatoriul reieşi ca fiind pământul clanului MacLean.

Judith fu pusă la încercare în următoarea după-amiază. Iain plecase cu Ramsey şi Brodick să pună la punct din nou o dispută cu Macphresonii, lângă hotarul de apus, iar Patrick şi Graham se pregăteau să plece la vânătoare. Graham îi spuse că plănuia să şi pescuiască puţin.

— Dacă va fi destul timp, desigur, adăugă bătrânul. Patrick nu-şi lasă soţia singură mai mult de patru ceasuri, din cauza sarcinii ei înaintate.

Se întrerupse o clipă, chicotind.

— Băiatul ăsta mă tot ia deoparte să-mi şoptească despre nevestă-sa că tremură de frică de îndată ce-l pierde din ochi, iar nu peste mult timp mă ia ea de-o parte şi-mi cere să-l duc pe bărbatu-său la vânătoare pentru câte o zi întreagă, ca să mai aibă şi ea parte de puţin linişte.

— O zăpăceşte de cap, răspunse Judith. O clipă n-o scapă din ochi. Frances Catherine jură că şi noaptea, când se trezeşte din somn, îl găseşte uitându-se la ea.

Graham clătină din cap.

— Pe toţi îi zăpăceşte de minte. Nu vrea să asculte. Cu toţii vom fi mai liniştiţi după ce Frances Catherine o să aducă pe lume moşternitorul.

Judith era într-un tot de acord. Se hotărâ să schimbe subiectul.

— Vă duceţi la vânătoare lângă cascadă.

— Da. Acolo e cel mai bun loc de pescuit.

— Frances Catherine mi-a spus că e foarte frumos.

Bătrânului nu-i scăpă jinduirea din vocea ei.

— Ce-ar fi să vii şi tu cu noi azi? Ai să vezi cu ochii tăi cât e de frumos.

Judith fu încântată. Şi-i ceru părera lui Helen.

— Dacă ai nevoie de ajutor azi, rămân cu plăcere acasă.

Helen era farte mulţumită că stăpâna ei îi arăta o asemenea consideraţie.

— Acum, că Janet şi Brisget se ocupă de treburile cele mai grele, nu mai am multe de făcut în afara bucătăriei, my lady.

— Atunci ne-am înţeles, declară Graham. Plecăm în câteva minute. Fugi şi te pregăteşte, fătucă. Helen, diseară s-ar putea să aduc ceva peşte proaspăt pentru cină.

Judith alergă la etaj. Se schimbă cu fustele de călărie, îşi legă părul la spate cu o pangliă şi coborâ din nou, în goană, scara.

Patrick nu se bucura deloc să vadă că pleca şi ea, dar Judith îi înţelese motivul.

— Frances Catherine o să fie bine până ne întoarcem. O va îngriji Helen.

Era o dimineată minunată. Judith îşi luase şi mantia, dar nu avea nevoie de ea. Soarele strălucea, vântul sufla uşor, iar privelistile erau într-un tot mirifice pe cât îi spusese Frances Catherine.

Dar nu ajunseră la poalele cascadei. Dumbatii îi atacară înainte, fără veste.

Graham mergea în frunte, prin pădurea deasă, de un verde ceţos, Judith îl urmă, iar la urmă venea Patrick. Nu avea nici o grijă, căci încă se aflau pe pământurile Maitlanzilor.

Dintr-o dată, se pomeniră înconjuraţi de cel puţin douăzeci de războinici cu spadele scoase. Nu purtau culorile clanului Maitland, dar Judith era prea surprinsă de apariţia lor ca să se sperie.

— Sunteţi pe pământul nostru! strigă Graham, furios cum Judith nu-l mai văzuse niciodată, Plecaţi numaidecât, Dumbarilor, până nu călcaţi acordul de pace.

Războinici nu răspunsese. Stăteau nemişcaţi ca nişte statui. Nu păreau nici măcar să clipească.

Judith auzi ropotul altor cai apropiindu-se chiar în timp ce Patrick și-l mână pe al său înainte, venind lângă ea. Nimeni nu se mișcă până când zgomotul ajunsese în fața lor, și apărură încă cinci oameni.

Aceștia purtau pleduri de alte culori, iar Judith nu știa ce să înțeleagă. Patrick, însă, pricepuse, și scoase încet o sudalmă.

— Cine sunt? îl întrebă ea în șoaptă.

— Ostași de-ai MacLeanilor.

Judith făcu ochii mari. Căpetenia se apropia. Chipul omului avea ceva vag familiar, însă i-ar fi fost cu neputință să spună ce anume. Era un războinic înalt, lat în umeri, cu păr blond închis și ochii de un albastru intens.

Graham rupse tăcerea.

— Va să zică, v-ați înhăitat cu Dumbarii.

— Boierul vostru a încercat să împiedice alianța, îi răspunse războinicul din clanul MacLean. Și poate ar fi reușit, dacă nu trebuia să te înfrunte pe tine, batrâne, și pe ceilalți din sfatul clanului. Cine-i femeia asta?

Nici Graham și nici Patrick nu-i răspunse.

MacLeanul le făcu semn oamenilor. Graham și Patrick nu apucaseră să-și scoată armele – dacă ar fi avut nesocotința de a încerca. Spadele Dumbarilor stăteau acum îndreptate spre gâturile lor. Luptătorii îl așteptau pe conducătorul MacLeanilor să le dea următorul ordin.

— Vă mai întreb încă o dată, îi spuse acesta lui Graham. Cine e femeia asta? Mi se pare cunoscută.

Graham clătină din cap. Inima lui Judith începu să bată cu putere.

— Voi vorbi eu însumi, declară ea.

Patrick îi puse o mână pe genunchi, strângând-o, semn că nu trebuia să le spună nimic.

Comandantul își apropia calul și mai mult de ea. Îl privi lung pe Patrick, apoi se întoarse spre Judith.

— Atunci, vorbește! îi ceru el pe un ton arogant.

— Spune-mi cine ești, și am să-ți răspund și eu la întrebare, replică ea.

Strânsoarea mâinii lui Patrick pe genunchil ei deveni dureroasă.

— Mă numesc Douglas MacLean, răspunse omul.

— Ești căpetenia acestor oameni, sau doar cel mai slobod la gură?

MacLeanul nu-i luă în seamă insulta.

— Sunt fiul boierului. Și acum, spune-mi cine...

Se întrerupse la față, când observă cum se schimbă la față frumoasa femeie. Îi pierise orice culoare din obraji. Fu cât pe ce să cadă de pe cal, fără a părea măcar să observe. Întinse mâna și o prinse de braț.

Tânăra îndrăzni să clatine din cap.

— Nu poți fi fiul lui.

— Nu pot, pe dracu'!

Refuză să-l creadă. Apoi, în minte i se ivi un gând. Se vede că tatăl ei mai fusese însurat o dată, înainte. Da, asta trebuia să fie. Douglas părea mai mare decât ea cu câțiva ani...

— Cine-a fost mama ta?

— De ce-mi pui asemenea întrebări?

— Răspunde-mi!

Furia din vocea ei îl surprinse.

— Dacă-ți răspund, ai să-mi spui cine ești?

— Da, promise ea.

Omul dădu din cap, mai îmblânzit.

— Foarte bine. Mama mea a fost o târfă englezoaică. Avea un accent foarte asemănător cu al tău. Atâta lucru îmi mai aduc aminte. Și acum spune-mi cine ești.

Judith făcea eforturi disperate să nu-și piardă șirul gândrilor.

— Câți ani ai?

Îi spuse, apoi o strânse de braț, dureros.

Judith crezu că avea să i se facă rău. Douglas avea cu cinci ani mai mult decât ea, iar ochii lui, Dumnezeu mare, ochii lui avea aceeași culoare ca a ei. Și părul...? Nu, al ei era mult mai deschis.

Fu nevoită să tragă adânc aer în piept, ca să nu se sufocă. Se înclină într-o parte a seii, spre Patrick.

Acesta încercă s-o cuprindă cu brațul. Douglas o smuci spre el, apoi o ridică de pe cal, așezând-o în fața lui.

— Ce naiba se întâmplă cu ea? întrebă el, răstit.

Nu-i răspunse nimeni. Mârâi nervos. Nu știa a cui era femeia, dar pe Patrick îl cunoștea.

— Boierul Maitland va veni după fratele lui, le spuse el oamenilor săi. Vom pregăti să-l primim așa cum se cuvine. Duceți-i la moșia tatălui meu, mai ordonă, arătând cu capul spre Graham și Patrick.

Ajunseră destul de repede, căci o luaseră de-a dreptul, peste pământul Dumbarilor. Patrick își întipări în minte fiecare reper al drumului, pentru viitor.

Judith își ținea ochii strâns închiși, încercând să găsească o ieșire din situația aceea îngrozitoare.

Îi venea să plângă de rușine. Cum își putuse abandona copilul? I se făcea greață, și se întrebă cum ar reacționa Douglas dacă ar fi vărsat pe el?

În sfârșit, deschise ochii. Douglas observă.

— Ai leșinat de spaimă când ai auzit numele MacLean?

— N-am leșinat, se răsti ea. Și vreau să călăresc pe calul meu.

— Iar eu vreau să rămâi aici, replică el. Ești foarte frumoasă, adăugă apoi, ca și cum abia atunci ar fi observat. Poate-am să te las să-mi încălzești patul.

— Ești dezgustător.

Nu se putu stăpâni. La vederea expresiei ei oripilate, Douglas o apucă de bărbie, silind-o să ridice capul spre el.

Dumnezeule mare, avea de gând s-o sărute?

— Mi se face rău, se bâlbâi ea.

Numaidecât, Douglas îi dădu drumul.

Judith inspiră adânc de câteva ori, ca să-l convingă, apoi se relaxă.

— Mi-e mai bine acum, minți ea.

— Toți englezii sunt slabi, remarcă Douglas. Țasta-i încă un motiv pentru care îi disprețuim.

— Și pe femeie englezoaice, nu numai pe bărbați?

— Dară.

— Sunt englezoaică. Și te contrazici. Dacă ne urăști pe toți, de ce spui că mă dorești în patul tău?

Nu-i răspunse. Trecură câteva clipe până vorbi din nou.

— Spune-mi cum te cheamă.

— Judith.

— Și de ce porți pledul Maitlanzilor?

— Mi l-a dat o prietenă. Mă aflu aici în vizită, după ce prietena mea naște, am să mă întorc în

Anglia.

Douglas clătină din cap.

— Maitlanzii nu te-ar lăsa să pleci. Minți, Judith.

— De ce să nu mă lase să plec?

— Ești prea frumoasă ca să...

— Sunt englezoaică, îl întrerupse ea. Nu le plac.

— Nu mă minți!! ordonă Douglas. Spune-mi a cui ești.

— Îți spune adevărul! strigă Patrick, de pe calul lui. A venit în vizită, și nimic mai mult.

Douglas râse. Nu credea o asemenea prostie. O strânse dureros de talie, iar Judith încercă să-i dea mâna la o parte. Atunci îi văzu inelul de pe deget. Scoase o mică exclamație, iar mâna i se rezezi la piept, unde avea ascuns inelul identic al tatălui ei.

— De unde ai inelul ăsta urât? îl întrebă.

— A fost a uniuni monetare. Și de ce-mi pui întrebări așa de personale.

— Eram doar curioasă.

Într-o șoaptă scăzută, Douglas o întrebă:

— Ești a lui Iain, nu-i așa?

— Nu stau la taclale cu porcii.

La asta, izbucni în râs. Era prea neștiutor ca să-și dea seama că-l insultase. Iar Judith i-o și spuse.

— E o zi prea frumoasă ca să mă poată jigni ceva, replică el. L-am capturat pe Graham pentru tatăl meu, și pe tine, pentru mine însumi. O zi minunată, dară.

Dumnezeu s-o ajute, chiar era rudă cu barbarul acela! Nu-i mai vorbi o oră sau chiar mai mult. În cele din urmă, însă, o răpuse curiozitatea.

— Cum e Boierul MacLean?

— Rău.

Îi distinsese amuzamentul din glas.

— Și?

— Și ce?

— Și nimic.

— De ce te interesează?

— E bine să știi cât mai multe despre vrăjmași. De ce-o să se bucure când îl va vedea pe Graham?

— Are o socoteală cu el. O ură veche, de ani și ani, tatăl meu se va bucura să-l revadă pe Graham.

Nu mai schimbară o vorbă până când ajunseră pe pământul MacLeanilor și intrară în curtea fortului. Judith ridică privirea și, la vederea construcției masive de piatră, își ridică imediat umeri, hotărâtă.

Găsise un nume pentru fortăreața MacLeanilor. Purgatoriu.

Douglas încercă s-o ajute să descende. Îl lovi cu piciorul peste mână. După care sări de pe cal. Vru s-o ia de braț. Judith îi dădu un brânci, apoi se întoarse spre scară și urcă singură treptele.

Avea o ținută demnă ca a unei regine. Graham o urmă. Era atât de mândru de ea, încât și el și Patrick zâmbeau, iar războinicii clanului MacLean nu pricepeau de ce erau Maitlanzii atât de veseli.

Boierul MacLean îi puse să aștepte pe toți trei ore. Judith fu ținută întrun capăt al uriașei săli, unde se tot plimba nervoasă prin fața mesei, până când unul dintre paznici, care nu mai suporta, întinse mâna s-o apuce de braț.

Patrick scoase un răgnet de furie și se repezi de-a lungul săli. Pe ușă intră în fugă Douglas, în timp ce Judith îi trântea ostașului un genunchi între picioare. Omul scoase un urlet de durere, înainte de a se îndoi de mijloc, prăbușindu-se la podea.

Douglas o smuci de lângă soldatul care se zvârcolea pe jos. Patrick nu părea stânjenit de faptul că avea mâinile legate la spate. Lovi cu umărul, pentru a-l îndepărta pe Douglas de Judith.

Douglas se izbi de perete, trăgând-o și pe Judith după el. Fu cât pe ce să se lovească de zid cu capul, iar mâna lui Douglas se ridică la timp, ferind-o.

Patrick încercă încă o dată să-l lovească pe Douglas, dar Judith îi stătu în cale. Douglas o împinse de la spate, apoi se repezi la cumnatul ei.

— Să nu-ndrăznești să dai în el! strigă Judith. Are mâinile legate la spate, fir-ar să fie! Dacă vrei să lovești pe cineva, lovește-mă pe mine!

— Judith nu te-amesteca! răcni Patrick.

— Destul!

Mugetul se auzi de la intrare. Toți se întoarseră într-acolo.

Boierul MacLean stătea la ușă. La vederea aceluia uriaș, Judith deveni țepăună.

Cu mâinile proptite în șolduri și o expresie încruntată, fioros, boierul porunci:

— Scoateți-l de-acolo pe ostașul ăla!

Douglas dădu din cap. Îl ajută pe cel căzut să se ridice și-l împinse spre ușă.

Boierul dădu din cap mulțumit, apoi intră în sală. Trecu prin dreptul lui Judith fără s-o învrednicească nici cu-o privire și-și continuă drumul până în cealaltă parte a mesei, unde se așeză în jilțul cu spătar înalt din mijloc.

O femeie intră grăbită. Părea să aibă cu vreo zece ani mai mult decât Judith. Era brunetă, solidă și

avea o față cu expresie îngâmfată. O privi un moment pe Judith, înainte de a-și continua drumul spre masă. Judith simți din prima clipă că o ura.

Reveni cu atenția spre tatăl ei. Nu voise să fie chipeș – dar era. Semăna puțin cu Douglas... și cu ea, observă, cu o strângere de inimă. Avea pielea mai tăbăcită ca a fiului său, și riduri adânci în jurul ochilor și al gurii. Părul castaniu îi era brăzdat de fire cărunte, făcându-l să arate distins.

Se vedea limpede că nu știa cine era Judith, dar când îl văzu pe Graham, zâmbi hidos, cu răutate.

— Un dar de nuntă pentru tine, tată, anunță el. Nu pot fi sigur, dar presimt că scorpia asta e femeia lui Iain Maitland.

Pentru felul cum o numise, Judith îi dădu un picior. Abia după aceea, înțelesese pe deplin ce spusese.

Un dar de nuntă pentru tatăl ei... nu, nu era cu puțință. Nu înțelesese bine.

— Dar tatăl tău nu se însoară, nu-i așa? întrebă ea, vorbind de parcă ar fi gata să strângă pe cineva de gât.

Douglas se întoarse s-o privească.

— Ba se însoară, și zău că pui cele mai ciudate întrebări pentru o prizonieră.

Judith simți cum i se înmuiau genunchii. Pe toți sfinții, nu se credea în stare să suporte și alte surprinze. Mai întâi descoperise că avea un frate, iar acum afla că tatăl ei devenea bigam.

— Crede că o să se-nsoare cu femeia aia? întrebă ea, arătând cu capul spre masă.

Douglas dădu din cap. Femeia de lângă boier se burzului imediat.

— Dă-o afară de-aici! M-a jignit!

Judith făcu un pas într-acolo. Douglas o strânse de braț atât de tare, încât avu impresia că-i rupe osul. Scoase un țipăt involuntar de durere și se smulse de lângă el. Mâneca rochiei i se sfâșie.

Pe chipul lui Douglas se ivi o expresie copleșită. Încet, astfel ca numai ea să-l audă, îi șopti lui Judith.

— N-am vrut să te lovesc. Te rog, nu te mai mișca. Nu-ți folosește la nimic.

Boierul MacLean scoase un oftat sonor.

— Ai să pleci, îi spuse el femeii. N-am nevoie de amestecul tău.

Femeia nu se grăbi să se supună. O privi din nou încruntată pe Judith, când trecu pe lângă ea. Judith n-o luă în seamă.

— Boierul Maitland vine pe cărare! strigă un soldat, din ușă.

Judith avu senzația că i se rupe inima în piept. Iain ajunsese acolo!

— Câți oameni are cu el? strigă Boierul MacLean?

— Singur, raportă oșteanul. Vine călare în susul colinei, ca și cum n-ar avea nici o grijă.

Boierul MacLean râse.

— Băiatul ăsta e curajos, trebuie să recunosc, remarcă el. Fac rămășag că nici arme nu și-a luat.

— Ba, că nici nare! confirmă oșteanul

Judith dorea cu disperare să alerge afară, la soțul ei. Încercând s-o ia din loc, dar Douglas o prinse și o trase lângă el.

— N-ai să maltratezi o femeie, Douglas, oricât te-ar provoca

— Pentru numele lui Dumnezeu, te implor să ascuți glasul ratiunii, Boier MacLean! Strigă din ușă Părintele Laggan. Oprește-te până nu se iscă o baltă de sânge.

Judith se întoarse într-acolo tocmai când preotul intra în fugă. Ajungând lângă ea, se oprise brusc.

— N-ai pățit nimic, fată?

Judith dădu din cap.

— Părinte, ai venit să primești de la Boierul MacLean jurămintele matrimoniale?

— Da, Judith, răspunse obosit preotul. Și nădăjduiesc, să le voi baga mintile-n cap acestor oameni până nu e prea târziu.

Judith clătină din cap, adăugând în șoaptă.

— Îți pot da cuvântul meu că n-o să aibă loc nici o nuntă.

— Dă-i drumul, Douglas, ordonă preotul. Uite ce ia-i făcut la braț. Deja i se umflă pielea, și s-a învinețit. O doare.

Douglas se conformă pe dată, iar Judith profită neântârziat. O luă la fugă spre ușă. Douglas o prinse de mijloc și-o trase înapoi, tocmai când Iain intră în sală.

Nici măcar nu se opri să studieze situația, sau să numere cu câți dușmani avea de-a face. Își continuă drumul. Judith îi aruncă o singură privire și închise ochii. Iain părea gata să omoare pe cineva, și se temea că prima țintă avea să fie Douglas.

— Dă-mi drumul, îi șopti ea. Altfel, o să te ucidă.

Fratele ei avea destulă minte ca să înțeleagă. Imediat, Judith alergă la Iain și se aruncă în brațele lui.

— Ești bine? o întrebă el. Nu ți-au făcut nimic?

Îl simți tremurând, și-l privi. Expresia de pe chipul lui o înștiință că nu de teamă tremura, ci de mânie turbată.

— Nimeni nu mi-a făcut nimic, spuse ea. Am fost tratată bine, cu-adevărat.

Iain dădu din cap. O strânse scurt în brate, apoi o sili cu blândețe să treacă la spatele lui.

Când porni mai departe să-și înfrunte dușmanul, Judith îl urmă. Graham și Patrick fură lăsați liberi să înainteze și ei. Se postară de-o parte și de alte a lui Judith.

Cei doi boieri se măsurară mult timp cu privirea. MacLean rupse cel dintâi tăcerea.

— Se pare că ai o problemă, Iain Maitland. Ți-am capturat femeia și nu-s deloc sigur ce vreau să fac cu ea. Ai cutezat să încerci legătura unei alinațe cu Dumbarii, în timp ce ai trimis un sol la mine în același scop. Ce credeai, c-o să ne asmuți unii împotriva celorlalți?

— Ești un nătâng, bătrâne, replică Iain, cu glasul tremurându-i de furie. Dumbarii au făcut jocul ăsta.

MacLean bătu cu pumnul în masă.

— Am încheiat o alinață cu Dumbarii, și acum mă faci nătâng?!

Iain nu șovăi.

— Da.

Boierul MacLean trase adânc aer în piept, încercând să-și stăpânească furia.

— Mă provocă anume, remarcă el, și mă întreb de ce. Toată lumea știe cât preț pun pe tărășeniile de familie. Alianța mea cu Dumbarii era chibzuită. Nu se poate să nu știi că Eunice, vară de-a doua a boierului Dumbar, e măritată cu fratele meu. Da, a fost o uniune de familie, Iain Maitland, iar familia vine mai presus de orice. Și totuși, mă faci nătâng pentru că sunt loial? Ai prea multă minte ca să mă înfrunți anume ca să te ucid – și prea mult de pierdut. Ce urmărești?

Iain nu-i răspunse destul de repede ca să-i fie pe plac.

— Femeia asta e nevastă-ta? continuă Boierul MacLean.

— Relațiile mele cu ea nu te privesc.

MacLean rânji.

— S-ar putea s-o păstrez și să i-o dau unuia dintre oamenii mei, se laudă el, încercând să-l înfurie pe Boierul MacLean ca să-și piardă cumpătul. Douglas? O vrei în patul tău?

— O vreau! strigă Douglas.

Nerușinarea merse prea departe. Cei doi boieri arătau ca niște tauri care se dădeau cap în cap. Judith veni lângă soțul ei.

— N-o să mă țineți aici! declară ea.

Ochii tatălui ei se îngustară.

— Nu-mi place îndrăzneala ta! răcni el.

— Mulțumesc, replică Judith.

Iain aproape că zâmbi. O simțea cum tremura. Boierul MacLean n-avea idee cât de speriată era de fapt, iar acest lucru îl mulțumea enorm pe Iain.

— Vorbești ca o englezoaică, remarcă MacClean. Și pari la fel de neștiutoare ca bărbatu-tău. Nu vă dați seama nici unul în ce pericol vă aflați?

O privi pe Judith drept în ochi.

— Sau, cumva, te ispitește gândul că soțul tău s-ar putea să moară?

Nici Judith și nici Iain nu-i răspunse. MacLean ajunsese la capătul răbdării. Începu să strige la Iain,

dar acesta își stăpâni orice reacție vădită. Chipul lui părea cioplit din piatră. Ba chiar, arăta de-a dreptul plictisit.

Când termină de înșirat litania amenințărilor, boierul era roșu la față și abia mai putea să respire.

— Ai o problemă, dară, mormăi el. Căci pe mine nimeni numă face nătâng. Nimeni!

Se rezemă de spătar, hotărât.

— Numai pentru ămsulta asta, Iain, am să te ucid.

— Nu! țipă Judith, făcând un pas înainte.

Iain o apucă de mână, ținând-o cu forța pe loc.

Ridică privirea spre el.

— Trebuie să-i vorbesc, șopti ea. Te rog, înțelege.

Îi dădu drumul. Judith își scoase lanțul de la gât, îndesându-și inelul în pumn. Apoi porni înainte, spre tatăl ei.

În sală se lăsă liniște, toată lumea așteptând să audă ce avea de zis.

— Ai capturat într-adevăr pe soția lui Iain, începu ea.

MacLean pufni. Judith își deschise mâna, lăsând inelul să cadă pe masă, în fața lui.

Boierul privi mult timp giuvaierul, înainte de a-l ridica în sfârșit. Pe chip i se citea o uimire negrăită. Ridică ochii spre ea, încruntat, încă neânțelegând.

Judith trase adânc aer în piept.

— Da, ai luat-o prizonieră pe soția lui Iain, repetă ea. Dar el s-a însurat cu fiica ta.

CAPITOLUL 14

Tatăl ei reacționează ca și cum i s-ar fi împănțat un pumnal în piept. Se repezi înainte, sărind de pe scaun, apoi căzu înapoi. Era furios și neîncrezător. Clătină din cap. Fără o vorbă, Judith dădu încet din cap afirmativ.

— De unde ai inelul ăsta?

— De la mama mea. Ți l-a furat.

— Spune-mi cum o cheamă pe mama ta! îi porunci el, cu glasul îngroșat de emoție.

Când Judith îi spuse, în vocea ei nu se simți nici o vibrație.

Douglas se repezi înainte, oprindu-se în dreapta lui Judith. Tată lor se uită de la unul la altul, iar și iar. Acum asemănările săreau în ochi. În sfârșit, înțelegea că era cu puțință.

— Dumnezeule mare.

— Tată, ți-e rău?

Boierul nu-i răspunse fiului său. Iain înaintă și el, până în stânga lui Judith.

— Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine, tată? întrebă Douglas. Arăți de parcă tocmai l-ai văzut pe dracul gol.

Era limpede că Douglas nu auzise ce vorbiseră. Cum Iain continua să tacă, Judith bănuia că nici el nu auzise.

Era hotărâtă să ajungă la o învoială cu tatăl ei. În schimbul tăcerii în legătură cu prima lui soție., să-i lase pe Iain și pe ai lui să plece acasă. Dacă voia să se însoare din nou, n-avea decât. Ea nu mai voia să se amestece.

— De ce nu m-ai dorit?

Nu voise să-i pună această întrebare. Ce-i păsa ei dacă o dorise sau nu? Și, Doamne, vorbise ca o fetiță pierdută...!

— N-am știut, răspunse el, răvășindu-și părul cu degetele, agitat! Am jurat să nu mă mai întorc niciodată în Anflia. Știa că n-aveam să-mi calc jurământul. După ce a murit, nici nu m-am mai gândit la ea. Am lăsat trecutul în urmă.

Judith înaintă până la masă. Aplecându-se și mai mult, îi șopti:

— N-a murit.

— Dumnezeule mare...

— Dacă vrei să te recăsătorești, n-am să-i spun Părintelui Laggan că deja ai o soție. N-o să-mi pese, adăugă ea, dând din cap. Dar trebuie să-i lași pe Maitlanzi să plece.

Nu-i așteptă răspunsul, retrăgându-se până ajunsese iar la o oarecare distanță.

Boierul MacLean nu mai suporta alte dezvăluiri. Era însă zguduit.

— Tată, ce se întâmplă?

Bătrânul încercă să se trezească din stupoare. Întoarse capul spre fiul lui.

— Ai o soră, spuse el, cu glasul înăsprit de emoție.

— O soră?

— Da.

— Unde?

— Stă lângă tine.

Douglas întoarse capul, holbându-se la Judith. Sora lui îi susținu privirea.

Nu părea prea încântat de veste. Ba chiar, arăta de-a dreptul distrus. Avu nevoie de mult timp ca să accepte.

— Nu te vreau în patul meu... se bâlbâi el.

Apoi, reuși chiar să zâmbească puțin.

— Nici nu-i de mirare că ai fost atât de scârbită să...

Nu mai continuă, căci tocmai observase că Iain îl privea. Cu un glas ucigător de scăzut, Boierul Maitland îl întrebă:

— Și ce anume ai încercat să faci, Douglas?

Fratelui ei îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Nu știam că e nevasta ta, Maitland, se scuză el. Și in nici un caz nu știam că e sora mea, când am încercat s-o sărut.

Lui Iain puțin îi păsa de scuze. Întinse mâna prin spatele lui Judith, îl apucă pe Douglas de ceafă și dintr-o mișcare scurtă a încheieturii, dădu cu el de-a azvârlitelea.

Tatăl lui Judith nu avu nici o reacție. Rămăsese cu privirea la fiica lui.

— Mă bucur ca nu semeni cu ea.

Judith nu răspunse.

Apoi Boierul MacLean aftă adânc.

— Va să zică, te-a întărâtat împotriva mea?

Judit fu surprinsă de această întrebare. Clătină din cap.

— Mi s-a spus că tatăl meu murise apărând Anglia de necredincioși, și că fusese baron.

— Deci, ai locuit cu ea toată copilăria?

— Nu, răspunse Judith. În primii patru anu, am stat la Mătușa Miliicent și unchiul Herbert. Millicent e sora mamei mele.

— Și de ce n-ai stat cu ea?

— Nu suporta să mă vadă în cohi. Multă vreme am crezut că era din cauza că-i aminteam de bărbatul pe care-l iubise. Când aveam unsprezece ani, am aflat adevărul. Mă ura fiindcă mă făcuse cu tine.

— Și, când ai aflat adevărul...?

— Mi s-a spus că o alungaseși pe mama, că știai că mă purta în pântec și nu ne voiai pe nici unul dintre noi.

— Minciuni, șopti el, clătinând din cap. N-am știut niciodată despre tine. Martor mi-e Dumnezeu că n-am știut...

Judith nu a avut o reacție vizibilă.

— Dacă ne lași să plecăm acasă, n-am să-i spun preotului că deja ai o soție, repetă ea.

Tatăl ei clătină din cap.

— Ba n-am să mă mai căsătoresc. Sun prea bătrân ca să apar în fața lui Dumnezeu cu un asemenea păcat pe suflet. Mă mulțumesc să las lucrurile așa cum sunt.

Apoi se întoarse spre Iain.

— Știai că sunt tatăl lui Judith.

— Da, răspunse Iain.

Judith scoase un mic țipăt, dar își reveni repede din surpriză. Desigur, Iain îl mințea pe boier și avea să-i afle motivele mai târziu, când vor fi singuri. Dacă el urma să-i mai vorbească vreodată, preciză în sinea ei. Încă nu se putea îndura să-l privească. Îi venea să plângă de rușine pentru că nu avusese destulă încredere în el ca să-i spună adevărul.

— Atunci, de ce-ai căutat să te aliezi cu Dumbarii? întrebă MacLean. Sau ticălosul ăla m-a mințit?

— Dumbarii au vorbit mai întâi cu noi, îi explică Iain. M-am întâlnit cu boierul lor pe un pământ neutru, ca să discutăm despre posibilitățile unei alianțe, dar asta a fost înainte să aflu că soția mea e fiica ta.

— Și când ai fost sigur?

Iain ridică din umeri.

— Între timp descoperisem care era jocul Dummarilor. Nu erau vrednici de încredere. Așa că l-am trimis pe Rosmey, solul meu.

— Te-ai însurat cu fiica mea fiindcă eu îi eram tată?

— Da.

Boierul dădu din cap, mulțumit de sinceritatea lui Iain.

— Și te porți frumos cu ea?

Iain nu răspunse, Judith bănuia că-i venise ei rândul să vorbească.

— Se poartă frumos cu mine. Altfel, nici n-aș mai rămâne cu el.

Tatăl ei zâmbi.

— Ai cutezanță, fată. Îmi place.

Nu-i mulțumi pentru compliment. Abia cu câteva momente în urmă îi spusese ca nu-i covenea îndrăzneala ei. Se contrazicea, și nici una dintre felicitările lui n-avea să-i alunge vreodată durerea.

Observă că ochii tatălui se încețoșară, și nu-și putea imagina de ce.

— Când ai aflat despre mine? se interesă Douglas. Știai încă de la unsprezece ani că aveai un frate mai mare?

Judith fu cât pe ce să-și piardă cumpătul. Dintr-o dată, trădarea mamei sale o copleșea.

— N-am știut despre tine... până azi, șopti ea. N-a spus nimănui.

Douglas ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat, dar Judith îi simți vulnerabilitatea. Îl atinse pe braț într-o încercare de a-l îmbărbăta.

— Fii recunoscător, Douglas, că te-a lăsat aici. Ai avut mai mult noroc decât mine.

Fratele ei fu mișcat, și-și dresе glasul, apoi spuse:

— Aș fi avut grijă de tine, așa cum se cuvine să faci un frate mai amere. Zău c-aș fi avut, Judith.

Judith dădu din cap, și tocmai se pregătea să-i spună că-l credea pe cuvânt, când tatăl ei îi distrase iar atenția.

— Vreau să stai un timp aici, cu Douglas și cu mine.

— Nu! se răsti Iain, Judith, du-te afară și așteaptă-ma. Am ceva de discutat cu tatăl tău.

Judith nu ezită. Se întoarse și porni spre ușă. Boierul MacLean o urmări un moment cu privirea, apoi se ridică grăbit.

— Niciodată nu mi-aș fi călcat promisiunea de a nu mă mai întoarce în Anglia! strigă el. Iar pentru soția mea în nici un caz nu m-aș fi dus! adăugă, și mai tare.

Judith își continuă drumul. Tremura, și se temea să nu-i cedeze picioarele.

— Nici pentru pământ, nici pentru titlu, nici pentru tot aurul pe care-l avea Anglia să mi-l dea nu m-aș fi dus!

Ajunse la jumătatea sălii când îi auzi răcnetul:

— Judith Maitland!

Abia acum se opri, întorcându-se încet în loc. Pe obraji îi șiroiau lacrimi. Nu le luă în seamă. Își ținea mâinile strâns încleștate, ca să nu vadă nimeni cum îi tremurau.

— Dar mi-aș fi călcat făgăduiala pentru o fiică! Strigă tatăl ei. O, da, pentru tine m-aș fi întors în Anglia.

Judith trase adânc aer în piept, apoi, încet, dădu din cap. Dorea cu disperare să-l creadă, dar știa că avea nevoie de timp și distanță, ca să separe toate minciunile și adevărurile.

Graham stătea la baza scării care urca spre intrare, păzit de doi străjeri. Privirea ei o întâlni pe a bătrânului. Expresia de pe chipul lui Graham îi tăie respirația. Furia și disprețul la adresa ei erau atât de vizibile, încât Judith avu senzația că o scuipase.

Convinsă că avea să i se facă rău, alergă afară, traversa curtea și-și continuă drumul spre copaci. Fugi până nu mai putu să respire, iar atunci se prăbuși la pământ, izbucnind în suspine sfâșietoare.

O, Doamne, atâția ani pierduți, minciunile, singurătatea...! Iar acum, era prea târziu. Spusese cine era, iar Graham o făcuse să înțeleagă, cu doar o privire plină de ură că pierduse totul. Era din nou o străină.

— Iain...! se tângui ea.

Oare-l pierduse și pe el?

Iain știa că Judith avea nevoie de el. Credea că o rănise, mărturisind că se însurase cu ea fiindcă era o MacLean. Voia să se ducă după ea, desigur, dar înainte de asta trebuia să se ocupe de tatăl ei. Siguranța lui Judith era mai importantă decât sentimentele.

— Te-ai folosit de fiica mea ca să ajungi la mine, așa-i? remarcă Boierul MacLean.

Încercă să pară furios, dar nu reușea. Oftă adânc.

— La drept vorbind, cred că și eu aș fi făcut la fel, dacă eram în locul tău.

Iain își pierdu orice stăpânire de sine. Se întinse peste masă, îl apucă pe bătrân de umeri și

aproape că-l ridică din jilț. Douglas se repezi înainte să-și apere tatăl. Iain îl azvârli înapoi, cu dosul palmei.

— M-am însurat cu Judith ca s-o apăr de tine, ticălosule! Mugi el, imbrâncindu-l pe MacLean la loc în scaun. Iar acum, noi doi vom ajunge la o înțelegere, că de nu, jur pe toți sfinții c-am să te omor!

Boierul MacLean ridică mâna, pentru a-și opri oameni să-l atace pe Iain.

— Toată lumea afară! porunci el de se zgâlțâioiră pereții. Chestiunea asta ne privește numai pe Boierul Maitland și pe mine. Douglas, tu poți să rămâi.

— Rămâne și Patrick, ordonă Iain.

— Eu nu plec nicăieri! strigă Graham.

— Cum dorești, se învoi Boierul MacLean, pe un ton dintr-o dată mai obosit.

Așteptă ca ostașii lui să iasă, apoi se ridică în picioare în fața lui Iain.

— De ce-ai crezut că trebuie s-o aperi de mine? Doar sunt tatăl ei.

— Știi al dracului de bine de ce, replucă Iain. Ai fi măritat-o cu un Dumbar. Nu putea îngădui una ca asta.

Boierul MacLean nu-l contrazise.

— Mai întâi i-aș fi cerut voie, mormăi el, rezemându-se de spătar. Dumnezeu mare, ce greu mi-e să mă împac cu toate astea! Am o fiică...!

— Și o nevestă, îi aminti Iain.

Chipul lui MacLean se înegură.

— Da, o nevestă. Femeia aia m-a părăsit, replică el. A zis că se întoarce în Anglia ca să-și viziteze fratele beteag, dar stiam că n-avea de gând să se mai întoarcă. M-am bucurat că scap de ea. când am auzit că murise, mi-a venit să sărbătoresc. Dacă ăsta e un păcat, atunci așa să fie. Niciodată n-am cunoscut o femeie ca ea. Nici înainte, nici după aceea. Trăia numai pentru propriile ei plăceri, și nimic mai mult. N-avea nici un pic de conștiință. Și era atât de crudă cu fiul ei, încât îmi petreceam mai tot timpul apărând băiatul de propria lui mamă.

— Judith n-a avut pe nimeni ca s-o apere.

— Îmi dau seama, replică MacLean; dintr-o dată, arăta foarte bătrân. A spus că în primii patru ani a stat la mătușa ei. Pe urmă, ce s-a întâmplat? S-a mutat la maică-sa?

— Da.

— Și fratele nevastă-mii? întrebă el. Bețivul?

— Și el locuia tot acolo. Mătușa și unchiul încercau să aibă grijă de Judith. Stătea la ei șase luni pe an, iar în celelalte luni, trăia în infern.

— Ciudat aranjament, comentă MacLean, clătînând din cap. Niciodată n-am să mă pot achita față de ea. Niciodată n-am să mă pot...

Glasul i se frânse. Se prefăcu că tușea, apoi continuă:

— Vei avea parte de alianța aia, Iain, dacă o mai dorești. Dumbarii au să se revolte, firește, dar îi putem ține sub control, și se vor cuminti, așa cum stau, înghesuți între noi. O singură cerere am să-ți fac.

— Care?

— Vreau ca Judith să stea o vreme aici. Aș dori s-o cunosc mai bine.

Iain clătînă din cap înainte ca Boierul MacLean să termine de vorbit.

— Soția mea stă cu mine.

— Îi vei îngădui să vină aici din când în când?

— Numai Judith poate lua hotărârea asta, replică Iain. N-am s-o silesc.

— Dar nici n-ai s-o împiedici?

— Nu, conșimți el. Dacă dorește să te mai vadă am să ți-o aduc.

— Iain Maitland, faci promisiuni fără autoritate! strigă Graham, de lângă scară. Alianțele le hotărăște sfatul, nu tu!

Iain se întoarce spre el

— Discutăm despre asta mai târziu.

— Ar trebui să fii recunoscător că fiica mea a vorbit atunci când a vorbit! răcni MacLean, ridicându-se aplecat înainte, cu mâinile proptite pe masă. Ți-a salvat pielea, amărătule! De ani de zile mă

mânâncă palmele să te jupoi de viu. Și încă s-ar mai putea s-o fac, dacă aud că nu te porți cu Judith așa cum se cuvine!

Făcu o pauză, privind-și crunt vrășmașul.

— A, am văzut ce mutră ai făcut când ai auzit că e o MacLean. Nu ți-a căzut deloc bine, nu-i așa? Tare te mai roade, să știi că boierul tău e însurat cu fiica mea. Nu contează! continuă el, și mai aprins. Dacă-i faci cel mai mic rău lui Judith, jur că te ucid cu mâinile mele!

— Tată, și dacă Judith vrea să stea aici, cu noi? întrebă Douglas. Poate că nu va dori să se întoarcă acasa, cu Iain. Ar trebui s-o întrebi.

Izbucnirea de grijă frățească a lui Douglas nu-l impresionează pe Iain.

— Merge cu mine.

Douglas, însă, nu era dispus să se dea bătut cu una, cu două.

— Ai să-l lași s-o ia cu el dacă ea nu vrea să se ducă?

— Să-l las...?

Pentru prima dată, MacLean zâmbi.

— Se pare că Iain face numai ce vrea el.

Întoarse capul spre ginerele lui.

— Poate că ai început un plan dibaci în minte, dar te-ai îndrăgostit de ea la un moment dat, pe drum, nu-i așa?

Iain refuză să-i răspundă. Iar Douglas nu se lăsă, și pace!

— O iubești pe Judith?

— Chiar crezi că m-aș însura cu o fată din neamul MacLean dacă n-o iubeam?

Boierul MacLean pufni în râs.

— Bine ai venit în familie, fiule!

Iain o găsi pe Judith rezemată de un copac, pe marginea cărării, la o bună distanță de fort. Lumina lunii era destul de puternică pentru ca să vadă cât era de palidă.

— Judith, e timpul să ne întoarcem acasă.

— Da, desigur.

Nu se clinti. Iain se apropie. Când îl privi, își dădu seama că plânsese.

— Ești bine? o întrebă îngrijorat. Știu că ți-a fost greu.

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi.

— M-a mințit, sau mi-a spus adevărul? Am auzit atâtea minciuni în trecut, încât nu mai sunt în stare să-mi dau seama ce e adevărat și ce nu. Dar nu contează, așa-i? Faptul de a ști că tatăl meu m-ar fi recunoscut nu poate îndepărta anii pierduți.

— Cred că pentru tine contează, replică Iain. Și mai cred și că a spus adevărul, dacă-ar fi știut, s-ar fi dus în Anglia, să te ia la el.

Judith se desprinsese de copac, îndreptându-și umerii.

— Știu că ești furios pe mine. Ar fi trebuit să-ți spun cine e tatăl meu.

— Judith...

În întreprupse:

— Mă temeam că n-ai să mă mai vrei, dacă stiai adevărul.

În sfârșit, înțelese că Iain nu era furios.

— De ce nu ești supărat? Trebuie să fi fost o veste cutremurătoare pentru tine. Și de ce l-ai mințit pe tatăl meu?

— Când l-am mințit?

— Când i-ai spus că stii ca sunt fiica lui.

— Nu l-am mințit. Știam încă dinainte de a mă însura cu tine.

— N-aveai de unde să știi! strigă ea.

— O să vorbim despre asta mai târziu. După ce ajungem acasă.

Judith clătină din cap.
 — Dac-ai știut... de ce te-ai însurat cu mine?
 Vru s-o ia în brațe. Soția lui se retrase.
 — Judith, n-am de gând să vorbesc despre asta acum.
 Dumnezeu, părea atât de calm, de-afurisit de rezonabil...!
 — Te-ai folosit de mine.
 — Te-am apărat.
 — Voi ai să închei alianța. Numai de-asta te-ai însurat cu mine. Am crezut, o, Doamne, am crezut că, de vreme ce nu aveai nimic de câștigat, însemna că mă doreai într-adevăr, că...
 Vocea i se frânse, într-un suspin.
 — Ce proastă am fost! țipă ea.. Chiar credeam că-mi pot găsi locul aici. Am crezut că voi fi acceptată și nu va conta cine fusese mama și tatăl meu...
 Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.
 — Numai eu sunt de vină pentru gândirile astea prostești. Aici n-am să pot fi acceptată nicând. Nu mă duc acasă cu tine, Iain. Nici acum, și nici altcândva. Niciodată.
 — N-ai să ridici tonul la mine, îi ordonă el, cu un glas înfiorător de scăzut. Și vei veni cu mine acasă. Acum.
 Se mișcă iute ca fulgerul. Judith nu avu timp nici măcar să fugă.
 Încetă să se mai zbată când își aminti de Frances Catherine. Prietena ei avea nevoie de ea.
 La marginea poienii, Iain se opri.
 — Și să nu-drăznești să plângi, îi porunci el.
 — Mi-ai frânt inima!
 — Lasă că ți-o dreg eu, mai târziu.
 Graham și Patrick încălecase deja și așteptau să plece. Iain n-o lăsă pe Judith să încalce pe calul ei. Îi dădu frâul acestuia lui Patrick, apoi o ridică în șaua propriului armăsar..
 Trecuseră mai întâi pe lângă Graham. Imediat ce li se întâlniră privirile, bătrânul îi întoarse spatele lui Judith. Iain, observând, se înfurie atât de tare, încât abia mai putu să se stăpânească. Judith deveni rigidă în brațele lui. Îi șopti la ureche.
 — Noi aparținem unul altuia, Judith. Nimeni alcineva nu contează. Să ții minte asta.
 Până nu rostise acele cuvinte, nu-și dădu seama cât de însemnate erau. Știa însă că Judith nu avea însă dispoziție să-l asculte, așa că-i mai spusese doar atât:
 — Închide ochii și odihnește-te. Ești frântă de oboseală.
 Judith nu-i mai spusese o vorbă soțului ei până acasă. Acolo, îl informă că nu dorea să doarmă în același pat. Iain o luă în brațe și o duse pe sus în dormitor. Era prea istovită ca să i se mai împotrivescă. Adormi înainte de a-i scoate hainele.

A doua zi dimineată, Iain ieși din cameră cu un ceas înainte de a se trezi Judith. Când servitoarea urcă scara s-o cheme, bătu încet la ușă și o strigă pe nume. Judith tocmai se îmbrăcase. Purta rochia roz. La chemarea ei, Helen se repezi în cameră. Îi aruncă o singură privire și se opri ca trăsniță.
 — Nu ne porți pledul.
 — Nu, răspunse Judith, fără alte explicații. Despre ce voi ai să-mi vorbești?
 — Bătrânii...
 — Da? întrebă ea, când Helen nu mai continuă.
 — Te așteaptă în sală. Va să zică, e adevărat? Tatăl dumitale este...?
 Nu părea în stare să rostească numele. Lui Judith i se făcu milă de ea.
 — Boierul MacLean este tatăl meu.
 — Nu te du jos! țipă Helen, începând să-și frângă mâinile, agitată. Arăți îngrozitor de palidă. Culcă-te la loc, în pat. Am să le spun că ești bolnavă.
 Judith clătină din cap.

— Nu pot să mă ascund aici, spuse ea.
 Porni spre ușă, apoi se opri din nou.
 — Sfatul îşi calcă una din sfintele reguli, vorbindu-mi în calitate oficială?
 Helen dădu din cap.
 — Cred că-s prea furioşi ca să se mai gândească acum şi la reguli. Şi-n plus, au mai îngăduit să apară o femeie în faţa lor. Frances Catherine a dormit. Săptămâni în şir, numai despre asta s-a vorbit.
 Judith zâmbi.
 — Frances Catherine mi-a spus că au încercat s-o facă să se răzgândească şi să nu mai trimită după mine. Probabil că acum vor să-i sucească gâtul. Uite câte belele am pricinuit!
 Helen clătină din cap.
 — N-ai pricinuit nici o belea.
 Cu un gest încurajator, Judith o bătu pe braţ.
 — Mă aşteaptă şi sotul meu cu bătrânii?
 Servitoarea îi răspunse cu acelaşi gest. Îi era foarte greu să-şi stăpânească emoţiile. Cu voce tremurătoare, îi spuse:
 — Tocmai se întoarce de-acasă de la fratele lui. Graham a trimis un mesaj în vale să-l cheme. N-au să te alunge de-aici, nu-i așa?
 — Tatăl meu e duşmanul lor, îi reaminti Judith. Nu-mi închipui cum ar mai accepta să mai stau aici.
 — Dar soţul dormit e boierul nostru, şopti Helen. Cu siguranţă, n-o să...
 Judith nu voia să vorbească despre Iain, iar Helen era din ce în ce mai tulburată.
 — Lasă, că scap eu şi din asta – şi tu la fel, îi zâmbi ea, cam forţat.
 Apoi îşi ciupi obrazii, ca să şi-i îmbujoreze puţin, şi ieşi din cameră.
 Iain intră în fort tocmai când Judith începea să coboare scara. Păru uşurat s-o vadă. Judith nu ştiu ce să înţeleagă din asta.
 — Aş dori să-ţi vorbesc, Iain, îl anunţă ea. Am ceva să-ţi spun.
 — Nu acum, Judith. N-avem vreme.
 — Vreau să-ţi faci vreme, insistă ea.
 — Frances Catherine are nevoie de tine, nevastă.
 Toată atitudinea ei se schimbă. Coborâ în goană restul de trepte.
 — Vine copilul...?
 Iain dădu din cap.
 — Helen? strigă Judith.
 — Am auzit, my lady. Îmi adun acum câteva lucruri şi te urmez.
 Instinctiv, Judith îl luase pe Iain de mână. Îşi dădu seama şi vru să-i dea drumul, dar soţul ei n-o lăsă. Îi deschise uşa, apoi o trase după el afară.
 Bătrânii stăteau strânşi în faţa mesei de lângă vatră. Iain nu le dădu nici o atenţie.
 — De când are dureri? întrebă Judith.
 — Patrick n-a spus. E așa de zguduit, că abia poate să lege două vorbe cu şir.
 Iain nu exagerase. Soţul lui Frances Catherine stătea în uşă.
 — Vino-ţi în fire, Patrick! ordonă el. N-o ajuţi cu nimic dacă te pierzi.
 — E numai vina mea, ascultă-mă ce-ţi spun! Repetă Patrick într-o şoaptă chinuită.
 — La naiba, mormăi Iain. Sigur că e vina ta. Ai luat-o în pat, şi...
 — Nu despre asta e vorba, îl întrerupse Patrick.
 — Atunci, despre ce e vorba?
 — Din cauza mea i-au venit durerile. Vorbeam despre tatăl lui Judith, iar ea mi-a spus că ştia de ani de zile. Atunci m-am cam înfuriat că nu-mi spusese şi cred că am ridicat tonul.
 Judith nu mai aşteptă. Îl împinse la o parte din uşă şi se rezezi în casă.
 Se opri brusc când o văzu pe Frances Catherine. Prietena ei stătea la masă, pieptănându-se. Arăta absolut calmă, şi fredona.
 Frances Catherine îi zâmbi, apoi îi făcu semn să închidă uşa.

— Dă-mi panglica aia, i-o ceru ea. Pe cea roz, de pe pat, te rog.
 Când i-o întinse, Judith își dădu seama că mâinile îi tremurau.
 — Cum te simți Frances Catherine? întrebă ea, într-o șoaptă îngrijorată.
 — Minunat, mulțumesc.
 Judith o privi lung.
 — Acum ai dureri, sau te-ai prefăcut doar?
 — Dacă nu, aș face-o.
 Trăgând aer în piept, ca să se calmeze, Judith se așeză la masă și o întrebă ce înseamnă acest răspuns de neașteptat.
 Frances Catherine fu încântată să-i răspundă.
 — Am dureri, dar dacă nu le aveam, m-aș fi prefăcut că am dureri, doar ca să-l zădăresc pe Patrick. Îl părăsesc, Judith. La mine n-o să strige nici un bărbat vreodată, nici măcar soțul meu. Mă poți ajuta să-mi împachetez lucrurile.
 Judith izbucni în râs.
 — Și când vrei să-l părăsești, acum sau după ce naști?
 Prietena ei zâmbi.
 — După. Nu mă tem deloc, adăugă ea în șoaptă, schimbând subiectul. Nu ți se pare ciudat? Mi-a fost frică toate lunile de sarcină, dar acum mi-a trecut.
 — Atunci, de ce-ai chemat preotul?
 — Ca să-i dau lui Patrick ceva de făcut.
 Judith nu credea o asemenea negliobie.
 — Ai vrut să-l sperii, nu-i așa?
 — Și asta, recunosc Frances Catherine.
 — Ai o undă de răutate în tine, Frances Catherine. Ți-ai speriat anume soțul. Acum, cheamă-l în casă și cere-i iertare.
 — Am s-o fac, îi promise prietena ei. Te-ai înspăimântat rău când ți-ai cunoscut tatăl?
 Schimbăse vorba atât de repede, încât Judith reacționează cu întârziere.
 — E un om goarte chipeș, comentă ea.
 — L-ai scuipat în ochi?
 — Nu.
 — Povestește-mi ce s-a întâmplat.
 Judith zâmbi.
 — Nu-ți spun nimic până nu vorbești cu soțul tău. Nu-l auzi, cum te strigă și se agită, afară? Rușine să-ți fie, Frances Catherine.
 Dintr-o dată, prietena ei scăpă peria și o luă pe Judith de mână, gâfâind. Judith numără în minte secunde, până când jungghiul trecu.
 — A fost puțin mai tare decât celelalte, șopti Frances Catherine.. Totuși, trece încă destul de mult timp între ele. Șterge-mă la frunte, Judith, și pe urmă spune-i lui Patrick să vină înăuntru. Sunt gata să-i primesc scuzele.
 Judith se grăbi să se conformeze. Rămase un timp afară, ca să-i lase singuri. Iain stătea așezat pe zidul scund de piatră, privind-o.
 — Niciodată nu mi-am văzut fratele așa de nestăpânit, remarcă el.
 — Își iubește soția, răspunse Judith. Se teme pentru ea.
 Iain ridică din umeri.
 — Și eu te iubesc, dar n-am să mă pierd cu firea ca Patrick, când îmi vei dăruia un fiu sau o fiică. Vorbind pe un ton atât de firesc, încât Judith fu luată pe nepregătite.
 — Ce-ai spus?
 Iain nu-și ascunse exasperarea.
 — Am spus că n-o să mă pierd cu firea ca Patrick.
 — Înainte de asta. Ai spus că mă iubești. Și păreai să fi vorbit serios.
 — Eu întotdeauna vorbesc serios. Știi asta. Judith cât crezi c-o să dureze nașterea?

Soția lui îi ignoră întrebarea.

— Nu mă iubești! Declară ea cu convingere. M-ai luat de soție doar ca să închei alianța.

Nu-i lăsa timp să răspundă.

— Inelul m-a dat de gol, nu-i așa? E identic cu a lui Douglas, și l-ai recunoscut.

— Mi-era familiar de undeva, dar nu mi-am amintit unde-l mai văzusem decât foarte târziu. Pe urmă. Patrick te-a auzit când ai întrebat-o pe soția lui ce-aș face dacă aș afla că MacLean e tatăl tău. Mi-a spus, desigur, dar eu știam deja.

Judith clătină din cap.

— Nu înțeleg, recunosc ea. Dacă știa, de ce s-a înfuriat pe Frances Catherine?

— Pentru că nu i-a spus.

— Și astfel, imediat ce ai aflat cine e tatăl meu, te-ai căsătorit cu mine.

— Într-adevăr.

Iain se ridică și o cuprinse în brațe.

— Fără flori, îi șopti el. Îmi pare rău. Siguranța ta era mai importantă. N-am avut timp să pregătesc o nuntă așa cum se cuvine.

Dumnezeule mare, cât mai voia să-l creadă!

— Nu era nevoie să te însori cu mine doar ca să fiu în siguranță.

— Ba da. Bătrânii n-aveau să scape inelul din vedere multă vreme. L-ar fi recunoscut.

— Voiam să-l arunc! se laudă ea.

Iain oftă.

— N-ai fi făcut-o. Ai o inimă prea iubitoare ca să distrugi singurul lucru care te lega de tatăl tău. Prefera să nu-l contrazică.

— Nu-ți place, așa-i?

— Tatăl tău?

— Da.

— E un mare ticălos. Dar îți mai este și tată, așa că l-am trimis pe Ramsey la el să târguiască o alianță. Ar fi fost mult mai practic să ne unim cu Dumbarii. La urma urmei, pământurile lor se învecinează cu ale noastre.. Dar Boierul MacLean e tatăl tău și aveai dreptul să-l cunoști în cele din urmă... dacă voiai, Judith.

— Dar n-ai încredere în MacLeani, nu-i așa?

— Nu. Deși, la o adică, nici în Dumbari n-am prea multă încredere.

— Douglas îți place?

— Nu cine știe ce?

Sinceritatea lui era înviorătoare.

— Nu-ți place nimeni, nu-i așa?

Iain zâmbi tandru.

— Numai tu îmi plăci.

Judith nu avu timp să-i răspundă. Patrick deschise ușa și o strigă pe nume.

Intră în casă și o văzu pe Frances Catherine zâbind satisfăcută. Presupuse că soțul prietenei sale își ceruse iertare așa cum se cuvenea.

— Agnes a primit ceea ce merita! o anunță ea, dând din cap.

— De ce, ce i s-a întâmplat?

— Mare prostie a făcut c-a răspândit zvonuri despre tine, crezând că boierul nostru n-o să afle.

— Iain a auzit? întrebă Judith.

— Ba bine că nu. Peste puțin timp, le-am văzut pe Agnes și pe Cecilia coborând în vale, cu traistele în spinare. Brodick mi-a spus că plecau de pe moșia Macitland. Și n-au să se mai întoarcă niciodată, Judith.

— Unde se duc?

— La verii lui Agnes. Le escortau niște ostași.

— Iain nu mi-a spus o vorbă... murmură Judith.

Helen bătu la ușă, întrerupându-le.

— Vorbim mai târziu despre asta, șopti Frances Catherine
Judith dădu din cap. O ajută pe Helen să ducă un maldăr uriaș de cearșeafuri, după care intră și Winslow, cu scaunul de nașteri.

— Nevastă-mea așteptă în curte, anunță el. Vrea să vă ajute. Dacă n-aveți nevoie de ea...

— Să între, îl întrerupse Judith. Ne face plăcere, nu-i așa, Frances Catherine?

Prietena ei se înveseli imediat.

— A, da! fu ea de acord. Puteți lua prânzul cu noi.

Contractiile lui Frances Catherine continuară să fie intermitente până spre seară, când deveniră dese și puternice, dar lăuza era gata să înfrunte orice chinuri.

Pe la miezul nopții, urla de durere. Stătea pe scaunul de nașteri, încordându-se din răspuțeri, iar Helen îi apăsa cu palmele abdomenul, dar eforturile ei nu făceau decât să intensifice durerea. Copilul nu coopera.

Ceva era în neregulă, și o știau toate. Durerile erau atât de dese, încât ar fi trebuit să nască de mult. Helen îngenuche s-o examineze, iar când termină, privi spre Judith.

Spaima din ochii ei o făcu pe Judith să simtă un gol în stomac. Helen o chemă spre ușă.

— Nu şușotiți! țipă Frances Catherine. Spuneți-mi ce nu-i în regulă!

Judith dădu din cap a încuviințare.

— Da, spune-ne la amândouă.

— Copilul nu e în poziția pentru naștere. I-am simțit un picioruș.

O nouă contracție o zgudui pe Frances Catherine. Judith îi porunci să forțeze. Cu un țipăt, prietena ei se îndoi de mijloc, suspinând necontrolat.

— Avem nevoie de cârlig... șopti Helen.

— Nu! răcni Frances Catherine.

Într-o șoaptă janică, gătuțită, adăugă:

— Spuneți-i lui Patrick că-mi pare rău.

— Gata cu prostiile astea! strigă Judith. Numai tu puteai, Frances Catherine, să faci toate cu capul în jos.

— Te gândești să întorci copilul? Întrebă Helen. Praf ai să-i faci măruntaiele, dacă încerci.

Judith clătină din cap, fără s-o scape din ochi pe Frances Catherine.

— Spune-mi când începe junghiul următor, îi ceru ea.

Helen îi dădu un blid cu untură de porc.

— Unge-ți mâinile cu grăsime, îi propuse ea. O să-l faci să iasă mai ușor.

Judith refuză. Isabelle, îi puse lui Frances Catherine o mână pe burtă, Peste câteva minute, anunță:

— Incepe contracția. Simt cum se încordează.

Frances Catherine începu să țipe. Rugându-se, Judith se apucă de lucru.

Aproape i se opri inima în piept când văzu piciorușul ieșind. Acum se ruga într-una, cu voce tare, dar nimeni n-o auzea. Țipetele lui Frances Catherine acoperneau totul. Încet, Judith trase piciorușul în jos, apoi începu să-l caute pe celălalt.

Dumnezeu îi ascultase rugile. Nu peste mult, simți și al doilea picioruș și-l trase ușor prin deschizătură.

Frances Catherine făcu restul. Nu-și mai putea opri contracțiile. Copilul ar fi căzut în picioare, dacă Judith nu-l prindea la timp.

Era o fetiță adorabil de dolofană cu o spuză de păr roșu ca focul acoperindu-i creștetul. Avea o expresie înțepată... și scoase un răcnet foarte asemănător cu al mamei sale.

Era perfectă.

Și sora ei era la fel. Ea nu le dădu deloc de furcă – dar luă prin surprindere pe toată lumea. Frances Catherine plângea de fericire și ușurare, și a născut aproape de la sine, peste doar câteva minute. A doua fetiță fu atât de cuviincioasă încât să vină pe lume cu capul înainte.

Mama nu sângerase prea mult, dar Judith era hotărâtă s-o țină în pat două săptămâni, ca măsură de prevedere împotriva oricărei complicații. Îi pusese fetițele în brațe, ca să fie văzute de tatăl lor, apoi

Judith le acoperi pe toate trei cu pătura și se duse să-l cheme pe Patrick.

Când ieși, îi atrăsese atenția Alex, Gowrie și Ramsey, care coborau cu pași mari de pe colină. Le vederea lor, i se tăie respirația. Păreau furioși.

Se apropie de Iain.

— De ce nu dorm la ora asta? șopti ea.

— A avut loc o confruntare, îi răspunse soțul ei. Și a durat mai mult decât ne așteptarăm.

Nu părea dispus să-i dea și alte explicații, iar Judith era prea obosită și speriată ca să i le ceară. După ce se mai frământă o vreme, o fură în sfârșit un somn agitat.

CAPITOLUL 15

— Judith, trezește-te. E timpul să plecăm.

Iain o scutură ușor. Judith deschise ochii și-și văzu soțul așezat pe marginea patului. În clipa când îi văzu chipul înegurat, se trezi de-a binelea.

— Să plecăm? șopti ea, încercând să înțeleagă. Plec acum?

— Da.

Glasul lui era aspru, iar expresia la fel de hotărâtă.

De ce se purta atât de rece? Judith îl apucă de braț.

— Atât de curând, Iain?

— Da, răspunse el. În cel mult un ceas, dacă se poate.

Îi desprinse mâna de pe brațul lui, se aplecă s-o sărute pe frunte, apoi se ridică și porni spre ușă.

— Aș dori să-mi iau rămas-bun de la Frances Catherine! strigă Judith în urma lui.

— N-avem timp. Pregătește-ți doar o traistă, și vino la grajd. Te aștept acolo.

Ușa se închise în urma lui. Imediat, Judith izbucni în lacrimi. Fir-ar să fie, cum o putea lăsa să plece? Nu știa cât de mult îl iubea?

Nu-și putea imagina viața fără el. După ce termină pregătirile, ieși în fugă și coborâ treptele cu traista în brațe.

Graham stătea la intrare, ținând ușa deschisă. Judith văzu mulțimea care se adunase în curte.

Încercă să tracă pe lângă bătrân fără să-l privească. Graham o atinse de umăr, pentru a-i atrage atenția. Judith se opri, dar rămase cu privirea în jos.

— De ce nu te uiți la mine, fată? o întrebă el.

Îl privi în ochi.

— Nu vreau să văd disprețul pe care-l ai pentru mine, Graham. Aseară, mi-ai arătat clar ce părere ai.

— O, Judith, imi pare-așa de rău! N-am vrut să te supăr. Dar a fost o asemenea... surpriză, și eram furios că ne prinseseră, și credeam că tu ne amăgiseși pe toți. Mi-e rușine de mine, Judith. Ai inimă să ierți un prostănac bătrân?

Ochii ei se înourară de lacrimi. Încet, dădu din cap.

— Te iert. Acum trebuie să mă duc la el, Graham. Mă așteaptă.

— Vorbește-i, Judith. Nu-l lăsa să facă asta. Vrem să rămână la noi.

— Mă duce înapoi în Anglia, îi explică ea. Apoi, o să se întoarcă.

Graham clătină din cap.

— Ba, fătucă. N-o să se mai întoarcă.

— Trebuie, insistă Judith. E boierul vostru, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu mai e boier.

Judith fu prea uluită ca să-și ascundă reacția. Scăpă sacul din mână, privindu-l pe Graham cu ochii mari. Bătrânul se aplecă să-i ridice traista.

— Ai fost pentru această hotărâre, sau împotrivă?

Nu-i dădu răspunsul. Îndreptându-și umeri alergă afară.

Graham o urmă. Ceilalți bătrâni se înșirară pe prima treaptă, ca să asiste la plecare.

Iain ieși din grajd cu capul de căpăstru, însoțit de Patrick. Fratele său îi vorbea, dar nu primea nici un răspuns. Chipul lui Iain părea nepăsător. Când o văzu pe Judith, îi făcu semn să se apropie.

Judith nu se clinti. Dumnezeule mare, nu voia să plece. Își împachetase și pledul clanului Maitland, ca să aibă o amintire a zilelor fericite acolo. Era o Maitland, și acolo își avea locul. Da, își găsisse un cămin, și nimeni, nici chiar soțul ei, n-o putea determina să-l părăsească.

Dintr-o dată, se grăbi să ajungă la Iain pentru a-i explica. Se rugă pe tonți sfinți să-l convingă.

Își ridică poalele și o luă la fugă. Vocea Isabellei o opri în loc, strigând:

— Judith? O să-mi placă viața în Anglia?

Judith se răsuci spre prietena ei. Era convinsă că înțelesese greșit

— Ce m-ai întreat?

Isabelle se desprinsese din mulțime și veni spre ea. Își ținea copilul în brațe. Mătușile lui Winslow o urmară. Judith le recunoscuse din ziua când stătura la masă, în timpul anchetei preotului.

— O să ne placă viața în Anglia? întrebă din nou Isabelle.

Judith dădu din cap.

— Nu puteți veni cu mine. Ați urât traiul de-acolo. Nici mie nu-mi place Anglia, deși sunt englezoaică, adăugă ea, cu o voce cam nesigură.

— Atunci, o să ne înțelegem de minune.

Helen e cea care vorbise. Veni grăbită lângă Isabelle. Andrew o urmă, cu o traistă.

— Dar nu puteți să...

O altă femeie ieși în față, împreună cu fiica ei, Elizabeth, care câștigase întrecerea de tras cu arcul în ziua festivalului.

— Venim și noi! anunță mama fetei.

După care și alții, și alții, se prezentară să-și declare intențiile. Judith îl privi pe Iain, parcă cerându-i ajutorul. Când văzu mulțimea de războinici adunați în spatele lui, i se tăie respirația.

Și aceia veneau cu ei?

— O să avem duminici libere, în Anglia, nu-i așa?

O înconjuraseră și copiii, iar mamele, cu bagajele în brațe, stăteau în brațele lor.

Judith dădu din cap și, încet, porni spre soțul ei. La câțiva pași de el, se opri.

— Știi că te iubesc, nu-i așa, Iain?

— Da, Judith, răspunse el. Știu că mă iubești.

— Și tu mă iubești, continuă ea, pe un ton mult mai blând. Țin minte că ți-am spus că n-aș trăi cu un bărbat care să nu mă iubească. Dar acum ce ai de gând să faci? Să mă duci înapoi în Anglia? Nici unul dintre nou nu-și are locul acolo, Iain. Aici e casa noastră.

Iain clătină din cap.

— Nu-i așa de simplu, nevestă. Nu pot să stau pe margine, lăsând sfatul bătrânilor să ia hotărâri bazate numai pe emoții și simțăminte.

— Fiindcă au decis să aleagă alt boier?

— Nu noi am decis, interveni Graham. Soțul tău a renunțat la rang, când ceilalți bătrâni nu i-au încuviințat alianța cu clanul MacLean.

Judith întoarse privirea spre fort. Ceilalți patru bătrâni stăteau adunați în fața ușii, vorbind cu aprindere, Gelfrid dădea din mâini, agitat.

— Nu în Anglia mergem, Judith, ci spre miazănoapte. E timpul să plecăm, adăugă Iain, dând din cap către Graham.

Judith trase adânc aer în piept, apoi făcu un pas înapoi.

— Te iubesc din toată inima, Iain, dar tot va trebui să te desfid.

O privi uimit. Femeile adunate în spatele ei dădură din capete, a încuviințare.

— Nu pot îngădui sfidarea, Judith.

Războinicii insirați în spatele lui Iain încuviințară și ei, numaidecât.

Judith mai făcu un pas înapoi.

— Ar fi trebuit să fiu lăsată să-mi spun păsul, înainte de a te hotărâ să renunți la rangul de boier, declară ea. Sunt soția ta, la urma urmei, și ar trebui să am și eu un cuvânt de spus în planurile care mă privesc. Și în legătură cu viitorul nostru.

— Judith, nu pot schimba hotărârea sfatului! insistă Iain.

— Mie mi-ai spus alceva.

— Da, acum e mult mai complicat...

— Ba nu-i complicat deloc, bombăni Graham. E numai lupta dintre tineri și bătrâni, asta-i adevărul.

Cuvintele lui o mișcară adânc pe Judith. Părea complet învins.

— Judith...

Fără să ia în seamă tonul prevenitor a lui Iain. Judith se apropie de Graham și-l luă de braț.

— Eu găsesc că experiența și înțelepciunea bătrânilor îi cârmuiesc pe cei tineri și puternici, îi

spuse ea. Nu se poate să nu înțelegi asta, Graham.

— E un dram de adevăr în ce spui, îi el dădu dreptate.

Judith trase aer în piept, apoi îndrăzni:

— Aș dori să vorbesc în fața sfatului.

Din spatele se auzi un murmur sonor de aprobare. Graham o privi de parcă i-ar fi cerut să-și taie singur beregata. Amuțise de uimire.

— Și ce vrei să spui sfatului? o întrebă Iain.

Fără să-și ia privirea de la Graham, soția lui îi răspunse:

— Pentru început, le-aș spune cât de neglijenți au fost cu cei mai importanți membri ai clanului..

Au nesocotit femeile și copiii. Cu asta aș începe.

Graham fu nevoit să aștepte până când femeile din spatele lui Judith își terminara ovațiile.

— Cum le-am nesocotit?

— Nu ne primiți la voi să vă dăm sfaturi?

Pe Graham nu-l mai sfidase niciodată cineva astfel. Își frecă bărbia, căutând un răspuns.

— Dacă vrei să discuți vreo problemă trebuie să te duci la soțul tău, o povățui el în cele din urmă.

Judith încercă să-și ascundă exasperarea.

— Nu vreau decât să putem discuta despre aceste griji, să vă punem în fața unui alt punct de vedere... Vrem să fim incluse în clan, Graham. Helen e o femeie chibzuită, poate să-și rezolve singură problemele. Acum înțelegi?

Apoi se întoarse spre Iain. Venise rândul lui să facă să facă o oarecare concesie.

— Mama mea e englezoaică, iar tatăl meu e Boierul MacLean, și nu pot schimba asta. Tu ești boier aici, Iain, dar cred că nici tu nu poți face nimic.

Iain se încruntă.

— Judith, n-am insistat pur și simplu pentru alianță că Maclean este tatăl tău. Adevărul e că oamenii mei ar putea doborâ cât ai bate din palme oricare dintre cohortele lui. Sunt mult mai bine instruiți decât orice altă oștire din Scoția. Totuși, adăugă el cu o privire semnificativă în direcția lui Graham, Dumbarii și MacLeanii împreună ne-ar copleși, numai prin numărul lor. Ca boier sunt dator să apar fiecare membru al clanului. Și nu pot face asta doar ca sfătuitor. Vreau și trebuie să am puterea de a acționa.

Trecuseră câteva clipe, timp în care Graham medita la cererea lui Iain. Se întoarse spre bătrâni, înainte de a-l privi din nou. Încă se mai codea.

— Putere absolută...

Judith vru să-i întrerupă, apoi se opri. Mândria băbaților făcă ca soluțiile cele mai rezonabile să devină dificile.

— Trebuie să dai seama de faptele tale, fiule, spuse graham.

Părea hăituit. În clipa aceea, Judith găsi soluția.

— Ce idee minunată, Graham! strigă ea, întorcându-se apoi spre Iain. Nu-i așa că e un plan bun, bărbate?

Iain nu înțelegea la ce se referea.

— Judith, dacă fiecare dintre hotărârile mele e pusă la îndoială...

— Probabil doar o dată pe an! îl întrerupse Judith. Sau vă gândiți să-i acordați mai des încrederea boierului vostru? îl întrebă ea pe Graham.

Mirarea bătrânului era vizibilă. În sfârșit înțelesese – și se grăbi să dea din cap.

— Da, o dată pe an ar merge. Dar atunci, pe toți sfinții, vei da seamă pentru toate faptele tale, fiule. Va fi o balanță bună a puterii. Sfatul se va întruni o dată pe lună, ca să audă petițiile de la membrii. Și o să-ți dăm și povețe, Iain, ori de câte ori găsim de cuviință.

— Încă nu s-a hotărât nimic, îi aminti Iain, până nu sunt de acord și ceilalți bătrâni ai sfatului.

— Mă duc chiar acum să le spun, se repezi Graham, Încă o oră, vei afla cuvântarea lor.

Nu trecu nici jumătate de oră, până când ieșiră din nou, pentru a-și anunța aprobarea unanimă a planului înnoitor a lui Graham.

Un val de urale se înălță peste toate colinele din jur. Iain fu înconjurat de susținători. Fu adus

afară un butoi cu vin, iar cupele începură să circule din mână-n mână.

Când Iain reuși să scape din mulțimea celor care-i urau numai bine, încercă să-și regăsească soția. Vroia s-o ducă într-un loc ferit și să sărbătorească numai cu ea.

O văzu mergând spre cărarea care cobora în vale și porni spre ea. Vincent și Owen îl opriră pe drum, dornici să vorbească despre planul iscusit a lui Graham. Apoi îl interpelară Ramsey și Brodick, tocmai când ajunsese pe cărare.

— Ați văzut-o pe Judith?

— E cu Frances Caththerine și Patrick, răspuse Ramsey. Iain, nu mai ești supărat că am refuzat să devin Boier în locul tău, așa-i?

— Într-adevăr.

— Avem ceva de discutat cu tine, interveni Brodick. N-o să dureze mai mult de câteva clipe.

Clipele lui Brodick durară un ceas încheiat, iar la sfârșit Iain râdea din toată inima. Totuși, până la urmă, se învoi cu ciudata cerere a lui Brodick și le ură noroc.

Când ajunse acasă la fratele său, Judith plecase deja. Frances Catherine și gemenele dormeau adânc, iar Patrick părea să aibă și el mare nevoie de odihnă. Căscând, îi arătă lui Iain încotro o luase Judith.

O găsi nu peste mult. Se ascunse într-un pâlț de copaci de lângă pârâu.

Părea relaxată. Se descălțase și stătea așezată cu spatele rezemată de trunchiul unui copac cu ochii închiși.

Iain se așeză lângă ea.

— Ai plecat de la petrecere din cauza băuturii?

Fără să deschidă ochii, Judith zâmbi.

— Nu. Vroiam să stau puțin cu Frances Catherine, apoi să găsesc un loc liniștit unde să mă odihnesc... și să cuget.

— Când vrei să fii singură, te vei putea duce la capelă.

La asta, Judith deschise ochii.

— Iain, dar noi nu avem capelă.

— Vom avea. Până vara viitoare, cel mai târziu. Trebuie să fie gata în ziua primei aniversări a nunții noastre.

— De ce?

— Ca să ne putem sărbători cununia printr-o slujbă așa cum se cuvine.

Suprinderea ei îl făcu să zâmbească. O dădu ușor la o parte de lângă copac, se așeză în locul ei și o luă pe genunchi, sărutând-o pe frunte.

— Cu flori, Judith, șopti el răgușit. Capela va fi plină de flori. Îți promit.

Judith zâmbi radios.

— Sunt măritată cu un om plin de considerație. Dar n-am nevoie de flori, Iain. Am tot ce mi-aș putea dori vreodată.

— Vor fi și flori, mormăi el, mulțumit de laudele ei.

— De ce-ai plecat de la petrecere?

— Voiam să fiu singur cu tine.

— De ce?

Îi cuprinse ambele laturi ale feței cu palmele și se aplecă înainte, acoperindu-i gura cu ale ei. Era un sărut dulce nepătimaș, plin de iubire.

Într-un târziu, se retrase. Cu un oftat, Judith se lăsă la pieptul lui. În viața ei nu mai cunoscuse o asemenea nemulțumire, un astfel de extaz.

— Iain?

— Da, iubito?

— Ce vom face cu tatăl meu?

— O să-l suportăm, cred.

Continuară mult timp să vorbească despre familie. Judith voia să-și revadă tatăl și fratele, iar Iain promise s-o ducă la Mocșia MacLean după-amiaza următoare.

Apoi veni vorba despre întâmplările din timpul acelei zile. Conversau alene, iar Judith deschise ochii și abia dacă mai era atentă la ce-i spunea Iain, până când auzi că Brodick și Ramsey voiau să plece la vânătoare.

Îi distinsese amuzamentul din voce și i se trezi curiozitatea.

— De ce râzi? Îl întrebă ea.

— Pentru că se duc la vânătoare în Anglia, îi spuse el, chicotind.

— În Anglia? repetă Judith, nedumerită.

— Aici n-au putu găsi ceea ce caută, așa că-mi urmează exemplul.

— Iain, ce tot vorbești? Ce anume vor să vâneze?

— Mirese.

Judith izbucni în râs. Credea că soțului ei îi ardea de glume. Se cuibări la pieptul lui. Gândindu-se la ciudatul să simț al umorului.

Iain nu se osteni să-i explice că nu glumise. Avea să afle că-i spusese adevărul după ce Ramsey și Brodick se întorceau cu noile lor neveste.

Își cuprinse cu brațele scumpa soție și închise ochii.

Vântul, îmbălsămat cu miresele verii, adia peste pârâu, răcorindu-i pe cei doi îndrăgostiți.

Judith se strânse mai aproape de soțul ei, reflecând cu mirare la minunea cu care o binecuvântase Dumnezeu. Acum făcea parte dintr-o familie. Era iubită, prețuită și respectată.

În sfârșit, era acasă.

— SFÂRȘIT —